

Ràng Buộc – Huỳnh Dạ

Contents

Ràng Buộc – Huỳnh Dạ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	26
6. Chương 6	32
7. Chương 7	39
8. Chương 8	45
9. Chương 9	52
10. Chương 10	58
11. Chương 11	64
12. Chương 12: Phiên Ngoại: Mèo	68

Ràng Buộc – Huỳnh Dạ

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, 1×1, có 1 ít hố công, giới giải trí, ngụy huynh đệ, HECouple: Lục Nghị Kinh x Kỷ Tuần (Ôn nhu công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rang-buoc-huynh-da>

1. Chương 1

“Xin hỏi Kỷ Tuần có ở đây không?”

Trong phòng kẻ đến người đi tấp nập, một thanh niên trẻ tuổi không thèm nhìn đến mọi người đang bận rộn, giữ một người lại hỏi.

“Kỷ tiên sinh đang ở trong phòng nghỉ ngơi, nếu anh muốn mời anh ấy quay phim hay chụp ảnh quảng cáo, xin hãy liên lạc với người đại diện của anh ấy trước”. Một nhân viên nữ nhìn thấy thuận miệng đáp.

Người thanh niên nghe vậy, xoay người đi ra khỏi phòng, hướng phòng nghỉ bên kia hành lang đi tới. Cửa phòng nghỉ không đóng, từ cửa có thể nhìn thấy toàn bộ bên trong, nhưng người thanh niên vẫn theo phép lịch sự gõ cửa, thu hút ánh mắt của người trong phòng.

“Tiểu Trần? Sao cậu tới đây?”

Trong phòng nghỉ, một người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, cầm trong tay gói đồ ăn vặt. Đó là một cảnh tượng vô cùng kỳ quái, mặc kệ nhiều hay ít, Trần Cảnh Dư vĩnh viễn không thể tưởng tượng nổi, cái

người đang nhồm nhoàm nhai đồ ăn vặt bất chấp hình tượng này lại là một người có tiếng trong giới nghệ sĩ.

Mặc dù biết rõ đối phương có khuôn mặt ưa nhìn, đáng người cũng rất được, Trần Cảnh Dư vẫn không tài nào hiểu nổi tại sao Kỷ Tuần lại thành công được như ngày hôm nay – chẳng lẽ những ngôi sao nổi tiếng bây giờ đều có khuôn mặt trông như tiểu bạch kiểm thế sao? Đương nhiên đây chỉ là thành kiến cá nhân của hắn, mặc kệ Trần Cảnh Dư có nguyện ý tin tưởng hay không, đối phương vẫn là một ngôi sao rất nổi tiếng, hơn nữa còn nổi tiếng khá lâu rồi, đây là sự thật không thể chối cãi.

“Kỷ tiên sinh, ông chủ muốn gặp anh.”

“Muốn gặp tôi thì gọi điện là được rồi”. Kỷ Tuần khó hiểu, miệng như cũ vẫn nhai khoai tây chiên.

“Ông chủ nói di động của anh không gọi được, cho nên phải tôi đến chuyển lời.” Trần Cảnh Dư lắc đầu.

Dựa vào vài năm kinh nghiệm trong quá khứ mà nói, di động của Kỷ Tuần nếu không gọi được, có bảy phần nguyên nhân là do bản thân hắn cũng không phát hiện, hai phần là do quên khởi động máy, một phần còn lại là do không tìm thấy.

“Phải không?” Kỷ Tuần cười cười, hoàn toàn không có ý xin lỗi.

“... Phiền cậu nói lại với anh ấy, buổi tối tới nhà tôi nhé.”

“Tôi đã biết.” Trần Cảnh Dư gật gật đầu, “Như vậy, tôi xin phép cáo từ.”

Kỷ Tuần nhìn theo hướng đối phương rời đi, một lúc sau liền buông gói đồ ăn vặt trong tay xuống, cả người đổ lên ghế sofa. Hắn năm nay hai mươi bảy tuổi, gương mặt không thuộc kiểu nam tính thông thường, hơn nữa điểm đặc biệt nhất chính là mái tóc đen dài, mặc dù không dày lắm, nhưng lại càng làm nổi bật khuôn mặt anh tuấn rất được phụ nữ hoan nghênh.

Nói đến khuôn mặt của Kỷ Tuần, thật sự có thể nói là không ai không biết. Lúc hắn mới vào nghề, từng nhận được hợp đồng quảng cáo cho một hãng rượu Châu Âu. Hắn cũng không làm gì nhiều, chỉ đơn giản uống rượu theo yêu cầu của đạo diễn. Một ly rồi lại một ly, thẳng đến khi bản thân hắn từ lượng không tới cũng say chúi chúi thì một chai Brandy đã gần như thấy đáy.

Đạo diễn bắt lấy đúng khoảnh khắc nọ, bảo nhiếp ảnh gia chụp lại khuôn mặt say rượu còn mang theo ý cười vô thức của Kỷ Tuần. Đợi đến khi quảng cáo bắt đầu tuyên truyền, cơ hồ tại mỗi ngã tư đều có thể thấy Kỷ Tuần trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cúc áo cởi ra mấy cái, để lộ một phần ngực và xương quai xanh xinh đẹp, một tay tùy hứng cầm lấy ly rượu, khép mắt mỉm cười, khuôn mặt biếng nhác tựa như say mà lại không say.

Lúc ấy có thể nói là tình huống chưa bao giờ có, không ít poster dán tại ngã tư đường lý kỳ biến mất, mà người đại diện thương hiệu cũng vô cùng hài lòng, cười đến toe toét. Trừ bỏ vẻ bên ngoài vô cùng hấp dẫn, khả năng diễn xuất của Kỷ Tuần cũng không thể xem thường. Sau quảng cáo nọ, hắn tiếp nhận một bộ phim điện ảnh thể loại vườn trường, diễn vai một thiếu niên yếu đuối thâm mến nữ nhân vật chính, sau đó giành giải diễn viên mới xuất sắc nhất tại liên hoan phim Châu Âu.

Bắt đầu từ đó, tiền đồ của hắn diễn ra trôi chảy, chuyện xấu tuy nhiều nhưng truyền ra cũng không có tin tức gì tiêu cực.

“Tiểu Kỷ, đêm nay cậu không bận việc gì chứ? Trương Thường Đồng của tập đoàn Lập Tân muốn mời cậu ăn một bữa cơm, nhân tiện bàn bạc chuyện làm người phát ngôn một chút.”

Kỷ Tuần nằm trên sofa ngược mắt lên nhìn người đại diện của mình một cái.

“Đêm nay tôi không rảnh”.

Người đại diện của Kỷ Tuần đẩy đẩy kính mắt, vẻ mặt đã có vài phần không kiên nhẫn.

“Cậu nên biết rằng, Trương Thường Đồng là người tài trợ, nếu không có ông ta, cậu bây giờ chắc vẫn chỉ có thể xuất hiện trên mấy tạp chí hạng ba ”

Kỷ Tuần bĩu môi, nói nhỏ: “Tôi biết Trương Thường Đồng tài trợ cho mình, nhưng đêm nay tôi đã hẹn gặp mặt với người khác rồi.”

“Lại là vị anh trai chỉ mới nghe tiếng còn chưa thấy mặt của cậu?” Người đại diện sắc mặt trầm xuống, giọng nói cũng thay đổi hoàn toàn.

“Lại thế thì sao?” Kỷ Tuần dời tầm mắt, trừng mắt nhìn gói khoai tây chính mình vừa mới ăn một nửa ở trên bàn.

“Chính cậu cẩn thận, phương diện cá nhân tôi sẽ không quản nhiều, nhưng nếu xảy ra chuyện gì, hết thấy đều sẽ xử lý theo hợp đồng.” Người đại diện lạnh lùng nói, sau đó xoay người ra khỏi phòng nghỉ, thuận tay đóng cửa lại.

Bị bỏ lại một mình trong phòng nghỉ, Kỷ Tuần thản nhiên cười khổ, sau đó lập tức đứng lên, bắt đầu thu thập đồ đạc của mình. Hắn vẫn cảm thấy nghi hoặc...Người đại diện nhìn hắn không vừa mắt sao? Trong giới này, cùng người đại diện không hợp nhau, chắc cũng chỉ có mình hắn.

Kỷ Tuần đối với việc riêng tư của chính mình từ trước đến giờ đều thực chú trọng, có một số việc tuyệt đối kín miệng như bưng, nhất là ở mặt quan hệ bạn bè, đại khái có lẽ chính vì vậy mà người đại diện cảm thấy mình không được tín nhiệm, cho nên hai người mới khó có thể ở chung. Đối với nguyên tắc giữ kín chuyện cá nhân của mình, Kỷ Tuần cũng không cảm thấy có gì không ổn. Nói cách khác, hắn cũng không muốn tiết lộ bạn bè của mình trước mặt truyền thông.

Hiện nay phóng viên trong giới nghệ sĩ đều hung hăng ngang ngược, đại đa số quần chúng đều thích bát quái, phóng viên nào chẳng liều mạng thu thập tin tức ngoài lề của Đại Minh tinh? Vô luận là công bố tin tức động trời hay thức đêm chụp lén, chỉ cần hấp dẫn người đọc, phóng viên cái gì cũng làm ra được.

Cho dù Kỷ Tuần là một ngôi sao, nhưng cũng chỉ là con người bình thường, đương nhiên cũng sẽ sợ hãi tám đời tổ tông hay cuộc sống bạn bè của mình bị quần chúng đưa ra ánh sáng vậy xem, phê bình. Huống chi, hắn cũng không nguyên ý bởi vì bị phóng viên chụp ảnh mà mất đi thứ quý trọng gì đó, cho nên phải giữ bí mật là chuyện tất yếu.

Thuần thực cắt đuôi phóng viên, Kỷ Tuần lái xe xuống bãi đậu xe ở tầng hầm, sau đó vào thang máy lên căn hộ của mình ở tầng trệt. Sau khi mở cửa phòng, trong phòng như hắn đoán trước, chỉ có một mảnh hắc ám, không hề có động tĩnh gì.

“...Còn chưa đến sao?”

Một bên thì thảo như vậy, hắn mở đèn, đi vào phòng bếp, ý đồ tìm trong tủ lạnh xem có gì ăn được không. Rồi đi Đài Loan hai tháng trước, thẳng đến hôm nay mới về nước, đồ trong tủ lạnh sớm đã không còn gì nhiều. Kỷ Tuần theo ngẩn ngơ tìm được một hộp kem, hắn trở lại phòng khách tính toán vừa ăn vừa xem tivi, đúng lúc đó bên tai lại truyền đến tiếng mở cửa.

“Tuần?” Tiếng nam nhân thành thực đầy từ tính vang lên.

Kỷ Tuần thông thả đi đến huyền quan, miệng còn ngậm kem, trên mặt lộ ra tươi cười. “Đã lâu không gặp, anh”

“Xuất ngoại hai tháng, em lại gầy rồi?” Nam nhân dùng ngữ khí khẳng định nói, biểu tình vẫn lãnh đạm như dĩ vãng, nhưng Kỷ Tuần biết đây là người kia đang lặng lẽ quan tâm.

“Gầy một chút thôi mà, đồ ngoại quốc em ăn không hợp”

Nam nhân bắt đắc dĩ liếc nhìn hắn: “Ăn cơm không ngon?” Kỷ Tuần lắc lắc đầu.

“Anh nấu cho em ăn đi?” Nam nhân hướng hắn quơ quơ trên tay mấy cái túi plastic có logo siêu thị, hiển nhiên trước đó đã đoán trước tình hình sẽ phải xuống bếp. Kỷ Tuần đối với đề nghị săn sóc của nam nhân chỉ biết cười một cái yếu ớt.

Nếu phải lấy từ ngữ ra hình dung Lục Nghị Kinh, Kỷ Tuần sẽ nói: “Y như một khối băng, bề ngoài rất lạnh nhạt, nhưng theo thời gian trôi đi, khối băng sẽ tan ra thành nước, đến lúc đó mới có thể thấy được dòng

nước kia ôn nhu ấm áp đến dường nào.” Từ lúc nhận thức Lục Nghị Kinh đến nay đã hai mươi mấy năm, Kỷ Tuần vẫn đều được vị anh trai này chăm sóc.

Mặc dù đối phương lớn hơn hẳn năm tuổi, nhưng hai người vẫn ở chung rất khá. Có lẽ bởi vì Lục Nghị Kinh tự giác coi hẳn trở thành một đứa em trai cần chăm sóc, Kỷ Tuần cũng không chán ghét cảm giác được chăm sóc này. Cha mẹ bọn họ trước kia là bạn tốt của nhau. Cha mẹ Kỷ Tuần vì một lần ngoài ý muốn mà qua đời cùng lúc, bạn tốt của cha mẹ hẳn, cũng chính là cha mẹ Lục Nghị Kinh liền nhận hẳn về thu dưỡng, từ đó hẳn trở thành con trai thứ của Lục gia.

Cha mẹ Lục Nghị Kinh chăm sóc Kỷ Tuần vô cùng chu đáo, mà Kỷ Tuần cùng với Lục Nghị Kinh cũng vô cùng thân cận, cho dù hơn nhau năm tuổi, hàng ngày ở chung cũng không xảy ra xung đột gì. Tính tình Lục Nghị Kinh luôn luôn lạnh lùng, chỉ có ở trước mặt người nhà mới lộ ra bộ mặt ôn nhu, ấm áp.

Cho tới bây giờ, Lục Nghị Kinh vẫn còn nhớ rõ bộ dáng Kỷ Tuần lúc mới được nhà bọn họ thu dưỡng. Khi đó Kỷ Tuần còn chưa dậy thì, dáng người bé bé, làn da trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái...So với những bé trai khác thì vô cùng đáng yêu. Có lẽ bởi vì mất đi cha mẹ, khi đó Kỷ Tuần hốc mắt luôn hồng hồng, ngay cả vẻ mặt cũng tràn ngập sợ hãi.

Lục Nghị Kinh ngay từ đầu đối với đứa nhỏ được cha mẹ thu dưỡng kỳ thật là không thích, tổng cảm thấy đứa nhỏ kia quá mức yếu đuối, tựa hồ ngay cả nếu té ngã cũng sẽ không có năng lực tự đứng lên. Hẳn không phủ nhận chính mình cảm thấy Kỷ Tuần rất đáng yêu, nhưng cũng chỉ có đáng yêu.

Có một ngày hẳn nhìn thấy Kỷ Tuần tránh ở trong phòng ngồi khóc, đem môi cắn đến đỏ bầm cũng không nguyện ý khóc thành tiếng, bộ dáng quật cường, lúc đó mới biết đứa nhỏ này không yếu đuối như hẳn tưởng tượng. Trước đây, Kỷ Tuần sợ người lạ ở trước mặt hẳn chẳng bao giờ nói lời nào. Thẳng đến một lần kia, khi hẳn nhìn thấy đứa nhỏ này khóc lóc thê thảm mới lần đầu tiên muốn nghe Kỷ Tuần nói chuyện.

“Anh, gần đây anh bận nhiều việc không?” Kỷ Tuần một bên cắn bánh mì bơ, một bên hỏi.

“Cũng không nhiều...làm sao vậy?” Lục Nghị Kinh một bên gọt khoai tây, một bên đem rau đã thái tốt thả vào trong nồi.

Từ lúc Kỷ Tuần tự lập, ra ở riêng đến nay đã vài năm, Lục Nghị Kinh nhìn thấy đối phương vì công việc mà trở nên tiêu tụy, lo lắng đối phương ăn uống không đủ dinh dưỡng mà bắt đầu học nấu ăn. Mặc dù trước đó chưa từng học, nhưng ngoài ý muốn, anh tại phương diện này rất có thiên phú. Chỉ cần nhìn qua sách dạy nấu ăn, liền có thể nấu được, rất ít khi nấu hỏng, này có lẽ cũng do tính cách nghiêm túc, cẩn thận của anh mà ra.

“Anh...Em nghĩ muốn xuất ngoại một chuyến, anh đi cùng em được không?” Kỷ Tuần liếm liếm ngón tay còn dính vụn bánh mì, khoe môi hơi hơi cong lên.

“Xuất ngoại? Sao không mang theo bạn gái đi?”

“Em hiện tại đang độc thân mà.” Kỷ Tuần vô tội liếc mắt một cái.

Lục Nghị Kinh hơi ngẩn ra, động tác thái chân giò hun khói trên tay cũng dừng lại. Dựa vào ngoại hình không ai có thể bắt bẻ, Kỷ Tuần kết giao bạn gái luôn luôn thuận lợi. Cho đến nay, Lục Nghị Kinh đối với việc Kỷ Tuần đổi bạn gái liên tục cũng không biết phải nói thế nào, vẫn là có chút hoài niệm đứa nhỏ rụt rè ngày xưa.

“..... Em chia tay với Maggie rồi?”

“Maggie là bạn gái trước trước nữa, bạn gái gần nhất của em tên là Rebecca.....” Kỷ Tuần bật cười.

Lục Nghị Kinh trầm mặc, không biết nên nói cái gì. Mặc dù biết đối phương thay bạn gái như thay quần áo, nhưng trong lòng anh vẫn không có cách nào thừa nhận việc này. Ở trong lòng anh, Kỷ Tuần không phải là Đại minh tinh lãng nhăng, mà chỉ là em trai anh.

“... Gần đây thì hơi bận, đại khái là không có thời gian đi cùng em.” Lục Nghị Kinh đem bát canh rau cải đặt trước mặt Kỷ Tuần, sau đó xoay người đi vào bếp.

“Thực đáng tiếc.” Kỷ Tuần ngữ khí khó nén được thất vọng. “... Vốn muốn đi Châu Âu ngắm cảnh, mùa này hẳn là tuyết đã bắt đầu rơi.....”

Lục Nghị Kinh đem khoai tây hầm thịt, bánh hải sản và salad đặt lên bàn, sau đó ngồi xuống đối diện Kỷ Tuần.

“Sau này vẫn có thể đi mà.”

Dường như vô cùng bất bình, Kỷ Tuần lấy đĩa ăn dùng sức xiên một miếng rau xà lách, làm chén đĩa phát ra tiếng buồn bực khô khan. “Chính là em nghĩ cùng anh đi. Thật vất vả mới đóng phim xong, còn tưởng có thể thoải mái ra ngoài du ngoạn...”

“Anh không đi, em có thể tìm người khác đi cùng.” Lục Nghị Kinh cắn một miếng bánh mì, giọng điệu không sao cả.

“Đâu có giống.” Kỷ Tuần lắc đầu, vẻ mặt không đồng tình.

“Có gì mà không giống?”

“Cùng người khác đi làm sao thả lỏng được? Nhất là phụ nữ, còn phải bỏ công đồ dành...” Kỷ Tuần bĩu môi nói, ánh mắt có chút không được tự nhiên rời đi.

Chỉ có tại thời điểm này, Lục Nghị Kinh mới có thể chân chính thấy rõ ngoại hình xuất chúng của đối phương có sức mạnh ra sao. Mặc dù nhãn mày nhãn mặt, nhưng gương mặt tuần tú tinh xảo kia vẫn rất tốt xem; cho dù là đàn ông nhưng để tóc dài cũng không toát lên vẻ nữ tính, ngược lại có vài phần giống với giới quý tộc Châu Âu. Lục Nghị Kinh do dự một hồi, vươn tay xoa đầu đối phương.

“...Anh” Kỷ Tuần thanh âm có chút bất mãn.

“Chờ thêm một thời gian, có thời gian rảnh liền đi cùng em, được không?” Lục Nghị Kinh vừa cam đoan, vừa nhẹ nhàng vỗ về mái tóc mềm. Trong trí nhớ của anh, tóc Kỷ Tuần trước giờ đều vô cùng mềm mượt, có một thời gian thường xuyên được mời đi đóng quảng cáo cho các sản phẩm chăm sóc tóc.

Trong quảng cáo, mái tóc mềm mại của Kỷ Tuần thường xuyên được các mỹ nữ hâm mộ. Lục Nghị Kinh hoài nghi nếu quảng cáo có trở thành thật thì cũng hiếm cô gái nào có mái tóc đẹp được như vậy.

“Anh, anh đang coi em là con nít mà đồ dành đi?” Kỷ Tuần rầu rĩ nói.

“Không có.” Lục Nghị Kinh thanh âm mang theo ý cười.

Mặc dù trong lòng còn vài phần bất mãn, nhưng mà Kỷ Tuần vốn đang nhú mi cũng dần dần thả lỏng. Khuôn mặt kỷ tuần so với đàn ông bình thường thì nhu hòa hơn một chút, mi thanh mục tú, đôi mắt hẹp dài có chút mềm mại đáng yêu, mũi cao thẳng và đôi môi mỏng tăng thêm vài phần nhã nhặn. Ngoại hình tuần tú văn nhã này được cả nam lẫn nữ ưa thích.

Cũng bởi vì tướng mạo này, người tìm Kỷ Tuần làm đại diện sản phẩm phần lớn đều là sản phẩm trung tính, Kỷ Tuần đối với việc này không phải không ngại, nhưng là không còn cách nào. Còn hơn chính bản thân mình, diện mạo của Lục Nghị Kinh mới là loại hẳn muốn hưởng tới. Lông mày rậm đầy nam tính, sống mũi cao ngất, đôi môi có độ dày vừa phải, còn có một đôi đồng tử đen đậm, mỗi khi suy nghĩ lại ẩn ẩn hàm chứa tính cách đậm đặc, dễ dàng làm cho phụ nữ động tâm. Nhưng mà suy nghĩ này chỉ là không tưởng, hẳn dù sao cũng không phải Lục Nghị Kinh.

“Tiểu Kỷ, cậu sao thế?” Thanh âm của người đại diện từ phía sau truyền đến.

Kỷ Tuần không quay đầu lại, chỉ theo gương nhìn người đại diện, tùy ý nhân viên hóa trang tiếp tục làm việc. “Cái gì làm sao? Tôi không sao mà?”

“Đừng có giả ngu, cậu hôm nay vẫn không thể tiến vào trạng thái làm việc, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Người đại diện hỗn hển nói.

... Quả thực là vậy, không như mọi ngày, hôm nay Kỷ Tuần giống như ăn nhầm thuốc, không thể tập trung làm theo yêu cầu của đạo diễn.

Kỷ Tuần không phải không biết vấn đề của mình ở đâu. Có lẽ chính là hắn đã thấy mệt mỏi rồi, mỗi ngày đều phải đối diện với đèn huỳnh quang cùng ống kính phức kích khắp nơi của phóng viên, ít nhiều có vài phần chán ghét.

“Chờ công tác lần này làm xong, tôi nghĩ xin nghỉ dài hạn” Hắn nói ra lời khiến người khác kinh ngạc.

“Hiện tại đã sắp xếp công việc đủ cho cậu làm đến sang năm.” Người đại diện lạnh lùng nói.

“Vậy từ chối đi, tôi cũng không phải không kiếm được tiền” Kỷ Tuần kiên trì nói.

“Tốt lắm, cậu muốn nghỉ bao lâu? Mười ngày hay nửa tháng?”

“Một năm”

“ không có khả năng.”

Người đại diện tháo kính mắt xuống, nhu nhu mắt. “...Muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa? Lịch trình biểu diễn của cậu đã đầy, không có khả năng từ chối, nhiều nhất chỉ có thể chậm lại.”

“Vậy nửa tháng. Hôm nay chụp xong quảng cáo, chị cho tôi nghỉ ngơi nửa tháng nhé.” Kỷ Tuần biết đối phương nói thật, đành phải thỏa hiệp.

Người đại diện gật gù đầu, trong thanh âm phẳng phất không mang theo tình cảm “Công tác tôi có thể giúp cậu kéo dài thời hạn, nhưng chuyện nghỉ ngơi mời cậu chính mình tự tìm tổng giám đốc nói”.

Kỷ Tuần bế tắc, không có đáp lại.

“Ông chủ.”

“Cậu tìm tôi có việc gì sao?” Nam nhân xoay người, hướng Kỷ Tuần cười cười. Lấy gần bốn mươi tuổi mà nói, không thể nghĩ ngờ đối phương bảo dưỡng nhan sắc phi thường tốt. Bề ngoài thoát nhìn chỉ khoảng ba mươi, quần áo cùng kiểu tóc cũng phối hợp rất tốt, tuyệt nhiên không giống bốn mươi tuổi.

Kỷ Tuần mơ hồ đã nghe qua đồn đãi, người này khi còn trẻ đã bắt đầu xây dựng sự nghiệp ở Broadway, lúc ấy là một diễn viên sân khấu kịch có chút danh tiếng, chỉ tiếc không gặp thời vận, vẫn chưa công thành danh toại, cuối cùng vẫn là trở lại quê nhà, dựa vào một ít người tài trợ, chính mình mở ra công ty rồi gần bỏ đến bây giờ.

“Vâng...Tôi nghĩ Triệu tiểu thư chắc cũng có đề cập qua với ngài, tôi nghĩ muốn nghỉ ngơi một thời gian”. Kỷ Tuần có chút bất an nói.

“Nửa tháng phải không?”

Kỷ Tuần nhìn bộ dáng nam nhân đang suy tư, trong lòng liền có chút khẩn trương. “Ông chủ, tôi lần này thực sự là có việc.” Hắn bồi thêm một câu.

Nam nhân có chút dăm chiêu, liếc nhìn hắn một cái: “Kỷ Tuần, cậu hẳn là nên biết đem công tác chậm lại làm cho Triệu tiểu thư cùng công ty đối tác đều thật khó xử đi?”

“Tôi biết”. Kỷ Tuần nuốt nước miếng một cái.

Không biết vì sao, khi đối mặt với ông chủ, hắn luôn đặc biệt khẩn trương. Cũng không nói lên người này có gì đáng sợ, chỉ là cử chỉ trong lúc đó, luôn mang theo một loại làm cho người ta khó lòng nắm bắt. Hắn bỗng nhớ tới một lời đồn đãi từng được nghe qua...

Nghe nói ông chủ của hắn gần bốn mươi tuổi còn chưa kết hôn, vì là một người đồng tính luyến ái...Hiện tại nhớ tới, cũng xác định rằng chưa từng nghe nói ông chủ cùng người phụ nữ nào qua lại thân mật, hoặc là có đối tượng kết giao...

“ nếu biết, chờ cậu nghỉ ngơi xong, phải nhớ chuyên tâm công tác. Đừng làm cho Triệu tiểu thư khổ tâm uống phí, biết không?” Nam nhân cười nói.

Kỷ Tuần gật gù đầu, cuối cùng yên lòng. Đều không phải là cảm thấy sợ hãi đối với đồng tính luyến ái, mà là làm việc trong giới này, những chuyện đại loại như thế có thể nói là ừn ừn, người mới trẻ tuổi thường

vì tranh thủ cơ hội mà cùng dạo diễn, nhà chế tác, thậm chí cùng những nhân vật cao tầng trong công ty lên giường, Kỷ Tuần đều có nghe thấy.

Vô luận giới tính gì, vẻ ngoài xinh đẹp luôn hấp dẫn ánh mắt và dục vọng của người khác. Bước vào giới nghệ sĩ, điều kiện quan trọng nhất, đó là xinh đẹp. Mà tại đây dưới cái vòng luẩn quẩn này, không chỉ cần xinh đẹp mà còn phải gặp cơ duyên. Kỷ Tuần còn nhớ rõ khi mình vừa trở thành người mới, có cơ hội gặp gỡ với một nhà thiết kế trang phục nổi tiếng trong vũ hội.

Ngày đó hẳn còn không cảm thấy cái vòng luẩn quẩn này có gì ghê tởm, vẫn nghĩ nếu đối phương có chút động chạm thì chính là đang thể hiện thiện ý. Thẳng đến khi kết thúc vũ hội, bữa tiệc khánh công diễn ra, tất cả mọi người đều không say không về, tên nhà thiết kế kia thừa dịp men say mà vuốt ve hạ thể của hắn, Kỷ Tuần mới thấu hiểu hết thấy.

Hắn uyển chuyển cự tuyệt đụng chạm của đối phương, đổi lấy một lời chửi rửa không chút lưu tình, đối phương mắng hắn tự cho là đúng, nếu không biết lợi dụng thân thể này hẳn sẽ không đi đến đâu...Lúc ấy Kỷ Tuần còn ít tuổi, nhìn đối phương say rượu chửi đến đỏ cả mặt, trong đầu trừ bỏ khiếp sợ thì hoàn toàn trống rỗng, ngay cả tai cũng ong ong.

Sau đó, hắn càng cẩn thận mà đối diện với những người khác. Thà rằng để người ngoài nghĩ hắn lạnh lùng, cũng không nguyện ý để cho người khác có cơ hội đối với hắn giờ trò.

“Đúng rồi.”

“Có chuyện gì?” Kỷ Tuần quay đầu lại hỏi.

“Nhớ kỹ, lấy danh tiếng của cậu mà nói, tùy thời lúc nào cũng có người chú ý, mấy ngày nghỉ ngơi này, tôi cũng không muốn gặp tin tức không tốt gì của cậu trên mặt báo.” Nam nhân thận trọng nói.

Kỷ Tuần ngẩn ra, gật gật đầu, lập tức đẩy cửa rời đi. Đi đến cách cổng công ty không xa, hắn theo thói quen lấy ra kính râm cùng mũ lưỡi trai đội lên, che đi diện mạo dễ gây chú ý của mình.

Khoảng hơn mười mét trước cổng công ty, y như hắn đoán trước, không biết từ khi nào đã tụ tập đông đảo phóng viên, chờ hắn ra khỏi cửa để phỏng vấn. Kỷ Tuần đè thấp mũ lưỡi trai, thở dài, xoay người đi về phía cổng sau. May mà phóng viên vẫn chưa phát hiện người mặc quần áo đơn giản này chính là Kỷ Tuần, vẫn như cũ canh giữ ở cổng công ty, ý đồ ôm cây đợi thỏ.

Cách công ty mấy phút đi bộ tìm thấy xe của mình, Kỷ Tuần lên xe, đi về hướng ngược lại với đường về nhà mình.

2. Chương 2

Là bắt đầu từ khi nào xảy ra chuyện này, Lục Nghị Kinh cũng không còn nhớ nữa.

Bởi vì không chán ghét thân thể nam nhân, hơn nữa cũng có người chủ động yêu thương nhưng nhớ, cho nên anh ngẫu nhiên cũng sẽ cùng nam giới lên giường, giải quyết dục vọng. Mà lúc này, chuyện đó đang tái diễn.

Một mái tóc ngắn nhuộm vàng đang vui đùa ở hông anh, dùng đầu lưỡi linh hoạt cùng đôi môi cánh hoa ra sức lấy lòng, khiêu khích dục vọng của anh. Lục Nghị Kinh thở hổn hển, nhanh chóng lấy tay đè lại gáy đối phương.

“Đủ rồi.”

Đối phương nâng mặt lên, liếm liếm đôi môi ướt át, khàn tiếng hỏi : “Lục tiên sinh, ngay tại nơi này sao?”

“Có gì không thể ?” Lục Nghị Kinh cũng không để ý ở phòng khách làm loại sự tình này, mặc dù tòa nhà này anh vẫn cùng người nhà ở chung, nhưng mà cha mẹ vài năm trước đã di dân tới Canada. Em trai duy

nhất là Kỷ Tuần cũng đã rời nhà tự lập, nơi này chỉ còn lại mình anh, trên thực tế đích xác đã không cần cổ kị.

Người thanh niên tóc vàng cười cười, ngay lập tức đứng dậy khóa ngồi trên đùi anh, tay bắt đầu nhanh nhẹn cởi ra áo sơ mi chỉnh tề trên người cùng cà vạt. Lục Nghị Kinh tại một hội nghị nhận thức người này, nghe nói đối phương vài năm gần đây nổi danh là một nhà quảng cáo thiên tài, bởi vậy mới có cơ hội hợp tác. Ngay từ đầu Lục Nghị Kinh đối với tuổi tác của đối phương cảm thấy kinh ngạc, nhưng là năng lực của người ta đích xác không thể phủ nhận.

Tại hội nghị đôi bên đều hợp tác cực kỳ vừa lòng, Lục Nghị Kinh không dự đoán được, đối phương lại tự đến tìm anh. Cả hai người trong lòng đều biết rõ ràng, loại quan hệ này chỉ giới hạn trên thân thể, không dính đến cảm tình, cho nên sau khi Lục Nghị Kinh ngầm đồng ý, quan hệ tình dục cũng dần trở thành chuyện bình thường.

“Ân..... Lục..... Ân a.....”

Lục Nghị Kinh hôn lên đầu nhũ dựng đứng của đối phương, tùy ý nút một cái, đối lấy một tiếng ngâm suyền run rẩy.

“Lục tiên sinh..... Nơi đó, không cần.....” Thanh niên mị mị mắt, khoe mắt ướt đầm mà đỏ lên.

Lục Nghị Kinh không đáp lại, bắt đầu lần xuống, hôn dọc theo xương sườn, tay cầm lấy tính khí của đối phương, một bên nhẹ nhàng xoa nắn, một bên thông thả đi vào. Nơi đang ngậm lấy anh của thanh niên không ngừng co rút, run rẩy, như là không thể thừa nhận thêm.

Anh không tính toán tại đây tiêu phí nhiều thời gian, bởi vậy cũng không gây sức ép cho đối phương lâu lắm, liền ở mấy lần sau dùng sức đi vào, cách một tầng bảo hiểm, ở trong cơ thể đối phương phóng thích. Thanh niên hừ nhẹ một tiếng, cơ thể căng cứng, sau đó ở trong tay anh xuất ra.

Tiến đối phương ra cửa xong, Lục Nghị Kinh ngồi xuống sofa.

Mặc dù đã qua một đoạn thời gian, ngay cả quần áo cũng đã mặc trở lại, nhưng trong phòng khách vẫn như cũ tràn ngập hương vị tình dục. Lục Nghị Kinh khẽ nhíu mày, cầm lấy điều khiển từ xa mở điều hòa, sau đó lại nghe thấy tiếng cửa chưa khóa bị mở ra. Anh không quay đầu lại, chỉ tùy ý hỏi : “Quên đồ gì à ?”. Không ngờ sau lưng lại là một mảnh im ắng, không có ai lên tiếng trả lời anh.

Lục Nghị Kinh phát hiện khác thường, vừa quay đầu lại liền trông thấy thần sắc ngốc ngốc của Kỷ Tuần đang đứng kinh ngạc tại huyền quan.

“..... Anh?” Qua hồi lâu, mới nghe thấy đối phương giống như thử kêu một tiếng.

“..... Như thế nào đột nhiên đến đây..... Tuần ?” Lục Nghị Kinh thờ dãi nói, dường như trong nháy mắt khi thanh âm vang lên, Kỷ Tuần đột ngột xoay người, thân thể cứng còng, lâm vào cảnh không biết nên đi tới hay lui về phía sau. Không phải không biết, phiêu tán trong không khí toàn là hơi thở tình dục.

Hơn nữa, đây vẫn là lần đầu tiên Kỷ Tuần nhìn thấy bộ dáng đó của Lục Nghị Kinh. Bình thường anh vẫn luôn mặc áo sơ mi chỉnh tề, mấy cúc áo cũng đóng nghiêm túc, ngay cả gấu áo cũng thường sơ vin chứ không tùy tiện bỏ ra ngoài. Qua lớp quần áo chưa cài, mơ hồ còn có thể nhìn thấy rõ đường cong xương đòn và phần bụng.

Đối phương ngày thường đều ăn mặc cẩn thận trang trọng, cũng bởi vậy Kỷ Tuần chưa từng gặp qua đối phương lúc ở trần, tự nhiên cũng không biết cơ bụng bằng phẳng của anh trên thực tế là được rèn luyện qua, giống như được đao khắc rìu đục mà thành, đường cong vừa mạnh mẽ lại cân xứng. Hắn chưa bao giờ biết, huynh trưởng của mình đáng người cư nhiên so với mình còn đẹp hơn rất nhiều...

Chỉ là dựa vào hơi thở cùng bộ dáng của Lục Nghị Kinh lúc này, Kỷ Tuần cơ hồ có thể tưởng tượng, chính mình nếu tới sớm một chút, có thể gặp được cảnh tượng gì.

“ em tới không đúng thời điểm gì cả.” Nam nhân hít sâu một tiếng, lôi kéo hắn dọc theo hành lang, đi vào một phòng khác bên cạnh thư phòng.

“Cái kia, em không biết.....” Kỷ Tuần nói rồi đột nhiên đỏ mặt.

Mặc dù tại sinh hoạt cá nhân tỏ ra phóng dăng, nhưng mà lúc ở chung với người nhà, hắn vẫn vô cùng bảo thủ. Chưa bao giờ hắn cùng Lục Nghị Kinh thảo luận về phương diện này, bởi vậy gặp cảnh tượng như thế, cũng chỉ biết xấu hổ mà thôi.

“Không sao, may mắn đối phương vừa mới rời đi.”

“Vừa mới ?....Là thanh niên tóc vàng đó sao?” Kỷ Tuần nhớ tới vừa rồi chính mình đỗ xe xong, ở trước cửa liền nhìn thấy một người trẻ tuổi mình đi lướt qua. Lúc đó hắn đối với người này không có ấn tượng gì, giờ nhớ lại, đối phương có một mái tóc ngắn nhuộm màu vàng kim trông rất được.

“Chính là cậu ta.” Lục Nghị Kinh ngồi xuống, tùy tay lấy ra thuốc lá, châm thuốc lên.

“Anh.....” Kỷ Tuần đột nhiên phát hiện điều gì không đúng.

“Sao?”

“Anh, anh anh anh cùng nam nhân lên giường?” Kỷ Tuần trừng lớn mắt.

Lục Nghị Kinh hút thuốc, thản nhiên nói: “Em không biết?”

“Anh là đồng tính luyến ái?” Kỷ Tuần thanh âm bắt đầu có chút run rẩy.

“Không quan hệ.” Nam nhân chậm rãi phun ra một ngụm khói, “... Là nam hay là nữ đều không sao cả.”

Hắn thùy hạ mắt: “Anh không nói cho em biết.....”

“Anh nghĩ em đã biết.” Lục Nghị Kinh hơi hơi khơi mi.

“Có phải anh cùng Trần Cảnh Dư cũng...?”

“Cậu ta không phải. Cậu ta chỉ đơn thuần là bí thư thôi.”

“Chính là, anh.....” Kỷ Tuần như là đang suy nghĩ xem nên dùng từ nào, trên mặt hiện rõ hoang mang cùng buồn rầu.

Lục Nghị Kinh im lặng một chút, bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười. “Như thế nào..... em ghen?”

“Không phải ” Kỷ Tuần vội vàng phủ nhận, mặt lại càng đỏ bừng.

“Nhưng là trông em cũng không được vui lắm.” Lục Nghị Kinh không vội nghe đáp án, không nhanh không chậm – nhẹ nhàng băng quơ nói.

Kỷ Tuần cắn môi, trên mặt dần dần rút đi sắc đỏ, khôi phục vẻ tái nhợt. “..... Em chỉ là cảm thấy..... mình làm một em trai..... thật sự rất thất bại.”

“Sao lại nói vậy?” Lục Nghị Kinh ngạc nhiên giương mắt nhìn hắn.

“Em ngay cả chuyện anh trai là song tính luyến ái cũng không biết.....” Trong giọng nói của Kỷ Tuần nghe ra một tia uể oải hiếm thấy.

Lục Nghị Kinh nói nhỏ: “Chuyện này ba mẹ cũng không biết.”

“Bọn họ ở nước ngoài không biết còn được, nhưng mà em với anh rõ ràng còn thường xuyên gặp mặt.....” Đầu cúi càng lúc càng thấp, Kỷ Tuần bất buộc chính mình đem tầm mắt cố định trên mặt đất, không dám nhìn đối phương.

Cho tới nay, Lục Nghị Kinh đối với hắn đều thập phần chăm sóc, thậm chí thường thường bớt thời giờ đến nơi hắn ở, vì hắn tự tay xuống bếp. Kỷ Tuần không phải không biết đối phương có lẽ so với chính mình còn muốn mệt nhọc vất vả hơn, lại như cũ hưởng thụ ý tốt của đối phương, chưa từng nghĩ tới nên vì đối phương làm cái gì.

Ở trong lòng Kỷ Tuần, Lục Nghị Kinh giống như một người anh cả, nhận ý tốt của đối phương vốn chính là chuyện đương nhiên. Thẳng đến lúc nhìn thấy bộ dạng thả lỏng của đối phương, hắn mới biết được, nguyên lai chính mình chẳng hề hiểu biết người vẫn chiếu cố mình suốt mười mấy năm. Đối phương biết rõ tất cả những gì hắn yêu thích, vô luận là thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, không có gì là đối phương không biết; trái lại hắn, ngay cả đối phương thích hút loại thuốc lá nào cũng không biết.

“Không cần để ý.” Nam nhân hơi nhú mồm, cho dù thần sắc vẫn như thường, nhưng lại nhiều hơn vài phần thân thiết.

“Sao có thể không ngại.....” Kỷ Tuần mím môi, mi tâm càng thêm nhợt nhạt.

“Không nói chuyện này nữa, em đến đây có việc gì?” Lục Nghị Kinh nói sang chuyện khác hỏi han.

Kỷ Tuần bị nhắc nhở, giống như nhớ ra chuyện gì, mở miệng nói : “Em kế tiếp có nửa tháng nghỉ ngơi, muốn về nhà một thời gian...Nhưng nếu anh không tiện thì...”

Lục Nghị Kinh vẫn chưa có phản ứng gì với ngữ khí mất tự nhiên của đối phương. “Nơi này cũng là nhà của em, có gì mà không thể.”

Kỷ Tuần sững sốt, khẽ cười: “Phải không? Em đây sẽ ở lại.”

Lục Nghị Kinh đứng lên, “Em có mang quần áo để thay không?”

“Không có. Em nhớ trước kia có để lại vài bộ quần áo ở trong phòng.....”

“Vậy em đi tắm rửa trước đi. Cũng sắp đến bữa tối, anh đi chuẩn bị một chút.”

Kỷ Tuần ngần ra, có chút thương cảm nói: “Anh, em muốn hỏi anh một chuyện.”

“Ừ?” Lục Nghị Kinh dừng bước.

“Cái kia, vừa mới cái kia... Nam nhân..... Là đối tượng kết giao hiện giờ của anh..... có đúng không...?” Kỷ Tuần thần sắc có chút khẩn trương.

Lục Nghị Kinh dừng một chút, lập tức cũng không quay đầu lại, đi ra ngoài: “ không, là bạn giường thôi.” là bạn giường...

Kỷ Tuần cả người nằm ở trong bồn tắm, chỉ để lộ đầu trên mặt nước. Trong phòng tắm hơi nước dày, sương mù giống như khói trắng làm tâm mắt đều bắt đầu có chút mơ hồ. Hắn một tay đặt ở cạnh bồn tắm, một bên tự hỏi, một bên vừa lấy đầu ngón tay xoa xoa mặt đá cẩm thạch cứng rắn...Thực không thể tưởng tượng đây là lời Lục Nghị Kinh nói ra.

Anh cả của hắn từ trước tới nay đều thành thực, ổn trọng, đối nhân xử thế hay quan hệ xã giao, cả hai phương diện đều rất chừng mực, rất khó tưởng tượng người như thế có thể cùng người khác phát triển ra loại quan hệ này. Nhưng là cẩn thận ngẫm lại, đây cũng không phải là tình huống không thể tưởng tượng. Lục Nghị Kinh từ trước tới nay đều hồ hững, nếu sự tình không liên quan đến mình, kỳ thật rất ít khi nhúng tay vào chuyện của người khác.

Kỷ Tuần luôn luôn biết anh cả tính cách đạm mạc, nhưng mà không thể nào nghĩ được thái độ hồ hững này đến tột cùng là biểu hiện điều gì. Tự hắn trước đây lúc được Lục gia thu dưỡng, Lục Nghị Kinh vẫn luôn sủng nịnh hắn, cũng bởi vậy Kỷ Tuần rất khó tưởng tượng tình cảnh mình bị đối phương lạnh nhạt. Nếu có ngày đó, đối với hắn mà nói, kỳ thật cũng không khác ngày thế giới sắp tận thế đi...

Kỷ Tuần đưa tay lau đi bọt nước trên trán, nhắm hai mắt lại.

“Anh, tối nay ăn gì thế ?” Phía sau truyền đến thanh âm của đối phương, Lục Nghị Kinh quay đầu, nhất thời đôi lông mày rậm liền nhăn lại.

“Em như thế nào chỉ quần khăn tắm đi ra vậy ?”

“Vừa nãy tắm rửa em quên đem quần áo vào thôi.” Kỷ Tuần vô tội nhún vai.

“Mặc quần áo vào trước đi, cẩn thận cảm lạnh” Lục Nghị Kinh sắc mặt trầm xuống, khẩu khí cũng lạnh như băng.

“Không sao đâu, anh, em mới không dễ dàng bị cảm lạnh như vậy.” Trong lòng biết đối phương là vì chính mình lo lắng, Kỷ Tuần cười, liền ở trước bàn ăn ngồi xuống, tham ăn lấy tay nhúp một miếng gà chiên giòn bỏ vào trong miệng.

Lục Nghị Kinh xoay người tiếp tục xử lý nguyên liệu nấu ăn, một lát sau, lại đột nhiên đem động tác thái rau dừng lại.

Anh còn nhớ rõ, Kỷ Tuần lúc còn nhỏ, vóc dáng vẫn còn be bé, làn da trắng nõn mềm mại, nếu mặc vào nữ trang còn có vài phần giống tiểu cô nương đáng yêu. Khi đó Kỷ Tuần thực thích anh, vô luận anh đi đến đâu đều đi theo, kể cả lúc tắm rửa. Lúc dậy thì, Lục Nghị Kinh không lay chuyển được đứa em trai thích làm nũng này, mặc dù cảm thấy không được tự nhiên, nhưng vẫn sẽ cùng đối phương tắm rửa. Thẳng đến khi Kỷ Tuần chính mình cũng dậy thì, mới đành chỉ loại hành vi quá mức thân mật này. Lúc ấy Kỷ Tuần còn nhỏ, so với anh còn non nớt hơn rất nhiều, hiện giờ sớm đã lớn rồi.

Sau khi ăn cơm xong, Kỷ Tuần mở TV ra xem tin tức, còn Lục Nghị Kinh thì ở trong phòng bếp rửa chén đĩa. Dĩ vãng khi cha mẹ còn chưa di dân đi, trong nhà còn có người giúp việc để ý việc nhà, nhưng từ khi chỉ còn một mình anh ở đây, Lục Nghị Kinh liền sa thải người giúp việc, trừ bỏ thỉnh thoảng thuê người đến quét tước, còn lại những việc khác cũng không cần ai đến làm thay.

Không tốn nhiều thời gian lắm, anh đem bát đĩa rửa sạch, gọt một đĩa táo đem đến phòng khách. Kỷ Tuần tư thế lười nhác ngồi trên sofa, trên người còn mặc một kiện áo tắm, mắt cá chân cùng ngón chân đặt ở bên cạnh, trắng nõn cơ hồ không có chút huyết sắc. Lục Nghị Kinh ngồi xuống một bên sofa, đặt xuống đĩa táo vừa gọt.

“Tuần, ăn hoa quả đi.”

Đối phương nhìn anh liếc mắt một cái: “Rất phiền phức.” Mặc dù rõ ràng đang thoái thác, Kỷ Tuần lại không hề tỏ vẻ xấu hổ.

Lục Nghị Kinh biểu tình không rõ ràng, kéo kéo khóe miệng: “Đều gọt cả rồi, dùng cây tăm xiên vào là có thể ăn.”

“Em không thích ăn táo.....” Kỷ Tuần do dự mím môi.

“Ăn mấy miếng là tốt rồi.” Lục Nghị Kinh như cũ kiên trì. Anh hiểu được, Kỷ Tuần rất kén ăn. Nhưng làm một người anh, anh thế nào cũng không thể mặc kệ sức khỏe của Kỷ Tuần.

Là một nghệ sỹ, chất lượng sinh hoạt của Kỷ Tuần xem như rất tùy tiện, thường xuyên thức đêm, thậm chí có khi bận rộn còn không được nghỉ ngơi tử tế. Phương diện này Lục Nghị Kinh không xen vào, cũng bởi vậy anh hy vọng chính mình giúp đỡ được một chút, mặc dù chỉ là một chút hoa quả, ít nhất cũng muốn giúp Kỷ Tuần có dinh dưỡng cân đối.

“Vậy anh giúp em ăn, em lười động đây.” Kỷ Tuần bướng bỉnh cười.

Lục Nghị Kinh nhin xuống xúc động muốn thở dài, còn thật tâm xiên lấy một miếng táo, đưa đến bên môi đối phương.

“Ăn đi.”

Kỷ Tuần thuận theo cắn lấy một miếng, nhẹ nhàng nhắm nuốt. Miếng táo lạnh lạnh, cắn vào trong nháy mắt liền thấy có chất lỏng ngọt ngào tràn ra trong khoang miệng, còn có hương thơm vô cùng đặc biệt. Không biết vì cái gì, hôm nay miếng táo hình như không khó nuốt giống như trong trí nhớ của Kỷ Tuần...

Lục Nghị Kinh ngồi một bên thấy hần nuốt xong, lại xiên một miếng, giống như trước đưa tới bên môi hần.

“...Còn phải ăn nữa sao?”

“Ăn thêm ít nữa.” Lục Nghị Kinh thần nhiên nói.

Kỷ Tuần đành phải thuận theo ý đối phương, nhận lấy miếng táo. “...Anh, anh có thường như vậy đút cho người khác ăn hay không?” Hần một bên hưởng thụ thịt quả, một bên hỏi.

“Chỉ có em.” Lục Nghị Kinh hơi hơi khiêu mi, “... Bất quá em nhắc nhở anh, em đã hai mươi bảy tuổi rồi không phải bảy tuổi, cho nên kể tiếp chính em tự mình vận động, đem đĩa táo này ăn hết đi.”

“Cái gì, hết cả đĩa?” Kỷ Tuần ngẩn ngơ.

“Cả đĩa.” Lục Nghị Kinh bày ra vẻ mặt Em còn thắc mắc gì

“Nhiều lắm.....”

“Em ăn hết đi.”

“Nhưng mà em vừa mới ăn cơm no.....”

“..... Hai phần ba.”

“Nhiều lắm!”

“..... Vẫn là ăn hết cả đi.”

“Em, em em em biết sai rồi! Hai phần ba là tốt rồi.....” Kỷ Tuần thở dài, ngồi dậy, nhận mệnh bắt đầu ăn từng miếng táo.

Lục Nghị Kinh hơi hơi dân ra, cũng không quản em trai đang khổ sở ăn táo nữa, ngồi thẳng lên xem ti vi. Hiện tại trên ti vi đang quảng cáo phim, trên màn hình xuất hiện một người cực kỳ quen mắt, mặc một thân tây trang tối màu, mái tóc dài nguyên bản cũng kỳ dị biến đi đâu mất, đang lạnh lùng cùng một người phụ nữ nói chuyện với nhau.

“...Đây là công việc lần trước của em ?” Lục Nghị Kinh hỏi.

Kỷ Tuần ngẩng đầu, có chút mơ hồ không rõ nói: “Cái này quay từ đầu năm nay, sau chế tác cuối cùng cũng hoàn thành, đại khái qua một thời gian nữa sẽ công chiếu.”

“Em diễn vai gì?”

“Anh trai của nữ diễn viên chính, xem như vai nam phụ thứ nhất đi.”

“Không phải diễn viên chính?”

“Này cũng không sao, kịch bản rất thú vị, hơn nữa vị đạo diễn kia rất có danh tiếng, cho nên công ty để cho em nhận.” Kỷ Tuần dừng một chút, “... Bộ phim điện ảnh này là một chuyện tình tay ba, anh trai của nữ diễn viên chính cùng giáo viên của cô ấy là bạn bè. Có tình tiết anh trai yêu em gái, em gái yêu giáo viên, giáo viên lại thầm mến anh trai.”

“Giáo viên cũng là đàn ông ?” Lục Nghị Kinh sắc mặt bỗng nhiên trở nên có chút vi diệu.

“Vâng. Nếu anh muốn xem, em có thể cho anh vé lúc công chiếu lần đầu.”

Lục Nghị Kinh suy nghĩ một lúc, vẫn là cự tuyệt ý tốt của đối phương.

“Tuy rằng thật đáng tiếc, bắt quá cũng không có biện pháp. Ai kêu anh trai của em danh tiếng không nhỏ, lần đầu công chiếu lại nhất định sẽ có một đồng lớn phóng viên đến phỏng vấn.....” Kỷ Tuần lẩm bẩm.

Anh cả của hắn tuy làm trong ngành tài chính, bắt quá sau khi kế thừa công ty mà cha lưu lại, đã lộ mặt trên không ít tuần san kinh tế, đối với giới truyền thông mà nói, thật ra cũng không phải là một nhân vật xa lạ.

“Đến lúc đó lại đi rạp chiếu phim xem thì tốt rồi.” Lục Nghị Kinh nhẹ nhàng xoa đầu Kỷ Tuần.

Gương mặt trắng nõn của Kỷ Tuần hơi hơi đỏ lên, “Anh, anh lại xem em như con nít rồi.....”

“Không có.” Lục Nghị Kinh thản nhiên nói.

“Kia tại sao lại xoa đầu em? Thấy thế nào cũng giống đem em thành con nít.....” Kỷ Tuần bắt mắt nhìn đối phương.

“Bằng không em cảm thấy nên làm thế nào?” Lục Nghị Kinh liếc mắt nhìn hắn.

Kỷ Tuần nghĩ nghĩ, vẫn là nghĩ không ra, nhưng lại ngại vì chính mình nói ra đề tài này trước, đành phải miễn cưỡng nói: “Ôm thì sao?”

“Như vậy càng giống phương pháp đối đãi với con nít.” Lục Nghị Kinh nói thẳng ra, không lưu tình chút nào. Kỷ Tuần bất đắc dĩ thở dài.

“Nếu muốn trở thành người lớn, chính em tự mình thành thực lên một chút.” Lục Nghị Kinh giống như kết luận, nói.

“..... A?” Kỷ Tuần vẽ mặt kinh ngạc.

“Ít nhất không được kén ăn.”

“Vốn dĩ không có khả năng.....” Kỷ Tuần vô lực gục đầu xuống.

Những người quen của Kỷ Tuần đều biết, con người Kỷ Tuần rất giống tiểu hài tử. Tùy hứng, giảo hoạt, thích làm nũng, mặc dù được cho là đáng yêu, nhưng cá tính cũng ác liệt không kém.

Hồi tiểu học có một nam sinh nhìn hần rất giống nữ sinh, thường xuyên bắt nạt hần. Kỷ Tuần cũng không sợ bị bắt nạt (ví dụ như dùng giấy ném hần, vẽ bậy vào sách giáo khoa của hần), cũng sẽ không bởi vậy mà tức giận, mặc dù cảm thấy thật phiền, nhưng vẫn cảm thấy đối phương thế nào cũng được, dù sao không liên quan tới hần.

Thẳng đến một ngày, nam sinh kia đang trêu cợt hần, không cẩn thận làm nát ảnh chụp Lục Nghị Kinh đưa cho hần, đó là ảnh hai người lần đầu tiên đi chơi cùng nhau chụp chung, là đồ vật kỷ niệm vô cùng quý giá. Thẳng đến khi đó, Kỷ Tuần mới chính thức tức giận. Hần không có nửa phần do dự, thừa dịp lớp học không có ai, liền đem toàn bộ tiền trên người mình, ước chừng mấy ngàn nguyên, nhét hết vào trong túi sách nam sinh kia, sau đó vẽ mặt ủy khuất đi tìm giáo viên, nói cho giáo viên mình bị trộm tiền.

Giáo viên không nghi ngờ hần, bảo cả lớp đem túi sách mở ra kiểm tra. Bạn đồng học làm chứng Kỷ Tuần thường bị nam sinh này bắt nạt, giáo viên dễ dàng tin Kỷ Tuần, hung hăng phạt nam sinh kia một trận. Cho đến nay, Kỷ Tuần đã không còn là đứa nhỏ báo thù không từ thủ đoạn như trước kia, mà ký ức bị bắt nạt khi đó hần cũng không còn nhớ nữa...Nhưng dù vậy, hần vẫn như cũ là người kiên trì muốn có được thứ mình muốn.

Kỷ Tuần gõ vào cửa kính xe, nói với người bên trong: “”Phóng viên tiên sinh, đừng có chụp nữa.”

Người bên trong xe không đáp lại hần, chỉ bỏ máy ảnh xuống. Kỷ Tuần đứng thẳng dậy, thở dài. Không biết có bao nhiêu lần, hần nghĩ phải phá cửa kính xe, đem máy ảnh của đám phóng viên hung hăng vứt trên mặt đất, nhưng mà mặc dù suy nghĩ mấy ngàn mấy trăm lần, hần mỗi lần chung quy đều nhìn xuống, chưa từng xúc động làm việc đó. Thân là một nghệ sỹ, có lẽ đích xác phải đối mặt với truyền thông, nhưng Kỷ Tuần không tài nào tiếp thu được việc sinh hoạt cá nhân của mình bị phơi bày trước công chúng.

“Cậu làm sao vậy? Sắc mặt thật khó xem.”

“Không có việc gì, vừa mới bị phóng viên chụp ảnh. May mắn ở phía trước nhìn thấy.”

Nam nhân ngồi trước Kỷ Tuần vuốt tóc, có chút phiền toái: “Gần đây phóng viên làm sao vậy, bám theo ngày càng chặt, chỗ ở của tôi cũng suýt nữa bị lộ ra ánh sáng.”

“Ai kêu anh là Đại Minh tinh?” Kỷ Tuần cười, “... Nếu ngày nào đó phóng viên không bám theo anh, vậy tổ về đã đến lúc anh phải rời khỏi giới nghệ sỹ rồi.”

Nhan Dĩ Kiệt nhăn mi: “Nếu như vậy thì tốt rồi.”

“Anh nghĩ muốn già từ sự nghiệp khi còn đang trên đỉnh vinh quang?”

“Đáng tiếc hợp đồng của tôi còn chưa hết hạn.” Đối phương tự cho là hài hước, nở nụ cười.

Kỷ Tuần cùng Nhan Dĩ Kiệt xuất nghiệp tại cùng một công ty, cũng cơ hồ là ra mắt cùng một lúc, bởi vì chơi thân với nhau, lại cùng đang ở giới nghệ sỹ, cho nên cũng coi như là bằng hữu giao tình không tồi.

Khác với Kỷ Tuần là một diễn viên điện ảnh, ngoại hình nhả nhặn như Nhan Dĩ Kiệt lại xuất nghiệp làm ca sĩ kiêm nhạc sĩ, ngay từ đầu cũng không nổi danh, thẳng đến khi âm thầm giành được giải cao nhất trong một lễ trao giải âm nhạc uy tín, người ta mới bắt đầu chú ý đến người đàn ông nhả nhặn lại vô cùng tài hoa này.

Sau mấy năm thành công, gần hai năm nay, Nhan Dĩ Kiệt không hề phát hành album, mà còn lấy tư cách nhạc sỹ để xuất hiện trước công chúng, nhưng dù vậy, danh tiếng tích lũy mấy năm trước vẫn còn tồn tại, anh ta trong mắt công chúng vẫn là một nhạc sỹ nổi tiếng.

“Hợp đồng của anh còn bao lâu?”

“Tính đại khái chắc còn hai năm.”

“Cũng giống tôi.” Kỷ Tuần xoa xoa hai má.

“Cậu cũng muốn rời khỏi giới nghệ sỹ?” Nhan Dĩ Kiệt nhìn hẩn liếc mắt một cái.

Kỷ Tuần lắc lắc đầu: “Tôi nghĩ muốn đổi sang hướng khác..... Đáng tiếc không được.”

“Hai năm cũng không tính quá lâu, nhin một chút là vượt qua.” Nhan Dĩ Kiệt an ủi nói.

Kỷ Tuần trầm mặc một chút, mới chậm rãi nói: “Đúng vậy, hai năm..... Chờ hợp đồng chấm dứt, tôi lập tức tuyên bố rời khỏi giới nghệ sỹ.”

“Đến lúc đó chúng ta có thể cùng nhau mở cuộc họp báo.” Nhan Dĩ Kiệt mỉm cười.

“Hy vọng ngày đó nhanh đến.” Kỷ Tuần cũng nở nụ cười.

3. Chương 3

Lục Nghị Kinh ngẫu nhiên đi một mình tới rạp chiếu phim. Cũng không phải không có người đi cùng, mà là anh nghĩ muốn một mình thưởng thức bộ phim, không bị bất kỳ ai quấy rầy. Kỷ Tuần từ lúc xuất nghiệp tới giờ đóng hơn mười bộ phim, có cái rất nhiều người xem, có cái vé bán ra cũng chỉ bình thường.

Lục Nghị Kinh biết Kỷ Tuần cũng không đặc biệt để ý vấn đề phòng vé, đối với hẩn mà nói, sau khi bộ phim đóng máy, công tác cũng xong. Trong bộ phim này, Kỷ Tuần đóng vai một người đi làm bình thường, tuy rằng nghe nói nội dung phim có chi tiết tình tay ba, thậm chí là tình cảm đồng tính luyến ái, nhưng Lục Nghị Kinh trước khi xem vẫn không có cảm giác gì lắm. Cho đến khi ngồi trong rạp chiếu phim, nghe được đoạn đối thoại giữa Kỷ Tuần và nữ diễn viên chính, Lục Nghị Kinh không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Mặc dù biết trong ngành điện ảnh, diễn viên có đủ các loại diễn xuất khác nhau, nhưng anh vẫn thấy Kỷ Tuần diễn xuất vô cùng lưu loát. Lục Nghị Kinh biết rõ Kỷ Tuần không thích học ngoại ngữ, mặc kệ là tiếng anh hay bất cứ thứ tiếng gì khác; anh cũng biết, Kỷ Tuần tuy bề ngoài nhìn nhã nhặn hiền hòa, nhưng kỳ thật bên trong vô cùng quật cường. Trên màn ảnh Kỷ Tuần đang ôn nhu an ủi nữ diễn viên đi thi không tốt về, ngoại ngữ phát âm thành thực lưu loát khiến cho Lục Nghị Kinh tán thưởng.

Cảnh kế tiếp, hẩn vừa uống rượu vừa hét lên, hơi hơi nhíu mi. Trên màn ảnh Kỷ Tuần đang từ chối lời mời của người bạn thầy giáo vẫn thăm mền hẩn, sau đó một mình chậm rãi trở về nhà dưới cơn mưa nặng hạt. Mặc dù biết đó không phải Kỷ Tuần, chỉ là một vai diễn, nhưng Lục Nghị Kinh nhìn biểu tình tịch mịch, mắt mát kia vẫn cảm thấy đau lòng.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, từng giọt từng giọt rơi xuống âu phục Kỷ Tuần đang mặc trên người. Vào lúc này bàn tay thon dài, tái nhợt của Kỷ Tuần hơi hơi nâng lên, nắm chặt rồi lại thả lỏng. Bọt nước dọc theo đầu ngón tay rơi xuống, ngón tay thon dài vẫn không hề nhúc nhích, dường như đối với cảm giác ẩm ướt rét lạnh đó không hề hay biết.

Chuyên chú thưởng thức bộ phim, Lục Nghị Kinh đột nhiên thấu hiểu đó là loại biểu tình đã biết nhưng lại không thể nói ra. Vai diễn của Kỷ Tuần đại khái đã biết người bạn tương giao nhiều năm thăm mền mình từ lâu, nhưng rồi lại lựa chọn cái gì cũng không nói. Màn ảnh vốn đang chuyển động nhịp nhàng rất cực cũng dừng lại, bóng dáng cô tịch của Kỷ Tuần càng lúc càng xa.

Lục Nghị Kinh nhíu mi, chỉ cảm thấy trong lòng phảng phất một nỗi đau. Nhìn Kỷ Tuần diễn xuất trên màn ảnh, anh luôn không tự giác đem vai diễn của đối phương nghĩ thành người thật, sau đó ở trong lòng suy tư, có lẽ đứa em trai luôn luôn tươi cười, làm nũng trước mặt mình, cũng sẽ có ngày lộ ra vẻ mặt yếu ớt ấy.

Lục Nghị Kinh luôn biết, mặc dù Kỷ Tuần nguyện ý dựa vào anh, nhưng đồng thời cũng không muốn đem phần yếu ớt nhất trong lòng bại lộ trước mặt anh. Tính cách của Kỷ Tuần nếu để ý thăm dò một chút,

chính là quật cường, hiếu thắng. Đối với việc này, Lục Nghị Kinh không cảm thấy tiếc nuối, nhưng vẫn có một chút mất mát. Xét cho cùng, Kỷ Tuần cũng không phải hoàn toàn tin cậy anh.

Trong khi anh suy nghĩ lung tung, màn hình trước mặt đã thay đổi cảnh tượng. Trong căn phòng hôn ám, người thầy giáo đang đem Kỷ Tuần áp đảo ở trên giường, không thể kiềm chế hôn xuống vành tai trắng nõn. Trên mặt Kỷ Tuần không biểu lộ bất kỳ cảm xúc gì, chỉ hơi hơi nhăn mi, biểu tình bất đắc dĩ khi bị cưỡng ép, đồng thời cũng thể hiện thái độ không thêm để ý.

Đối phương càng ngày càng hôn xuống, thậm chí còn cởi quần áo của hắn, nhưng Kỷ Tuần vẫn không có hành động cự tuyệt gì, chỉ là độ ẩm trong đáy mắt đã trở nên lạnh như băng. Lục Nghị Kinh nhìn người em trai anh rất quen thuộc từ từ nhắm mắt lại, chịu đựng đối phương đụng chạm.

Màn ảnh dần dần tối đi, tiếp theo chuyển tới cảnh ngày hôm sau, một mình Kỷ Tuần nằm lẻ loi ở trên giường, quần áo không chỉnh tề, vẻ mặt ngơ ngác, đôi môi xinh đẹp có một vết máu đỏ tươi, xương quai xanh khô gợt còn lẫn dấu hôn lộ ra bên ngoài. Trong rạp chiếu phim truyền đến một ít tiếng kêu khe khẽ. Mặc dù chỉ nằm như vậy, nhưng trên người Kỷ Tuần lại có một loại mị lực không thể cưỡng lại.

Lục Nghị Kinh đột nhiên cảm thấy đầu nóng lên, liên tiếp mấy cảnh sau cũng không xem được nữa. Không phải chưa từng nhìn thấy Kỷ Tuần lõa thể, nhưng mà so với bộ dạng trần trụi, hình ảnh nửa kín nửa hở trên màn ảnh vừa nảy càng thêm mê người...

Phát hiện suy nghĩ của chính mình, Lục Nghị Kinh đột nhiên kinh ngạc. Cho dù bản thân đối với thân thể nam giới có hứng thú, nhưng mà em trai thì không thể, dù không có quan hệ huyết thống nhưng Lục Nghị Kinh vẫn rất rõ ràng mình luôn coi Kỷ Tuần như em ruột.

Thẳng cho đến khi màn ảnh bắt đầu chiếu tên diễn viên tham gia, Lục Nghị Kinh mới hồi phục tinh thần lại. Bộ phim kết thúc không ngoài dự đoán của mọi người, nhưng vẫn lấy đi không ít nước mắt của phụ nữ, khi anh ra khỏi rạp chiếu phim, có không ít phụ nữ hốc mắt đỏ hoe. Không cần hỏi cũng biết, những giọt nước mắt ấy, có đến tám phần là do vai diễn của Kỷ Tuần mà rơi xuống.

Ở cuối phim, Kỷ Tuần uống say hoảng hốt chạy qua ngã tư đường, hắn nhìn thấy người em gái đã biến mất từ lâu, có một chút vui mừng mờ mịt muốn chạy tới giữ chặt đối phương. Hắn hoàn toàn không phát hiện người phụ nữ kia không phải em gái hắn, cũng không để ý đèn đỏ đã sớm tắt, một bên thất tha thất thểu chạy qua đường cái, ở một đầu đường khác đột nhiên xuất hiện đèn xe chói mắt. Một tiếng va chạm vang lên gọn gàng, màn hình biến đen, bộ phim cũng theo đó chấm dứt.

Lục Nghị Kinh lên xe, thắt dây an toàn, mặc dù đang lái xe trên đường nhưng vẫn không nhin được nghĩ đến bộ phim. Bình tĩnh mà xem xét, đó là một bộ phim không tồi, cho dù nội dung có chút cũ nhưng mà áp dụng kỹ xảo mới, kỹ thuật quay phim cũng coi như mới mẻ, độc đáo.

Đang âm thầm đánh giá bộ phim, bỗng nhiên tiếng chuông di động vang lên, anh đem xe dừng lại ở ven đường, mở máy lên nhận điện thoại.

Có chuyện gì vậy?

Anh, anh hiện tại có rảnh không? Chỗ em đỗ xe có phóng viên, anh đến đón em được không? Kỷ Tuần thanh âm có một tia bất đắc dĩ.

Không thành vấn đề, em hiện tại đang ở đâu? Ở đầu kia di động, Kỷ Tuần nói ra tên đường, Lục Nghị Kinh khép lại di động, vội vàng quay đầu xe, hướng phía người kia đi tới.

“Anh, thật ngại quá phiền anh rồi.” Kỷ Tuần sau khi lên xe, cười khổ nói.

“Không sao, dù sao anh cũng đang không có việc gì.”

“Anh đi xem phim em đúng?” Kỷ Tuần từ trên đầu xe lấy ra cuống vé, đó là vừa rồi Lục Nghị Kinh tùy tay ném vào.

Lục Nghị Kinh không có phủ nhận, chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Kia..... Anh có cảm tưởng gì?” Kỷ Tuần mỉm cười nói.

“Cảnh giường chiếu diễn thật phần khích.” Lục Nghị Kinh cố nén cười nói.

Kỷ Tuần ngẩn ngơ, sau đó thở dài: “Anh, làm ơn không cần giễu cợt em.”

“Anh không có.” Lục Nghị Kinh lúc này ngay cả khóe môi đều hơi hơi cong lên.

“Vậy sao anh lại nói đoạn kia phần khích? Trong phim chỉ là một đoạn quá khứ mật mờ mà thôi, vốn có một đoạn vận động kịch liệt hơn nhưng bị cắt mất rồi.” Kỷ Tuần tựa hồ có chút bất mãn, than thở nói.

“Vốn mãnh liệt hơn?” Lục Nghị Kinh có chút tò mò.

“Đúng vậy, vốn có một cảnh em bị đối phương kéo vào phòng tắm, mạnh mẽ xâm phạm, kết quả sau khi kiểm duyệt thấy thừa, hết thấy đều bị cắt, chỉ một em lúc ấy diễn thật cố gắng, còn chấp nhận bất chấp tất cả đâu.....”

“Bất chấp tất cả?”

“Vâng, em lúc đó quả thực bất chấp tất cả, chẳng những phải lỏa thể toàn bộ, còn trước đó học làm không ít chuyện.” Kỷ Tuần phảng phất càng nói càng ủy khuất.

Lục Nghị Kinh không khỏi suy nghĩ: “Em cứ như vậy nghĩ cho người ta thấy mình hoàn toàn trần truồng?”

“Thế anh có muốn xem không? Em nhớ rõ đạo diễn còn một bản cũ chưa bị cắt.” Kỷ Tuần hưng trí bừng bừng hỏi han.

Lục Nghị Kinh còn không kịp trả lời, đối phương đã vừa cười hì hì vừa nói: “Anh, đến lúc xem không cần cảm thấy hưng phấn đâu.”

“Ai thèm hưng phấn chứ.”

Lục Nghị Kinh cũng nở nụ cười. Về đến nhà, trời cũng đã tối. Sau khi hai người dùng qua bữa tối, tắm rửa sạch sẽ xong, Kỷ Tuần mang theo một chai Brandy cùng với DVD đi vào phòng Lục Nghị Kinh.

“Sao lại mang rượu vào?” Lục Nghị Kinh hỏi.

“Đã lâu không cùng anh uống thôi, đây là nhà tài trợ tặng, người có tiền cũng chưa chắc đã mua được đâu.”

Kỷ Tuần cười cười, Lục Nghị Kinh cũng không nói thêm nữa, hai người ngồi xuống sofa, một bên uống rượu một bên chờ phim nhựa bắt đầu. Kỷ Tuần còn thực sự chú tâm xem phim. Bởi vì ban ngày vừa mới xem qua, trong đầu ấn tượng còn rất sâu sắc, bởi vậy Lục Nghị Kinh vẫn chưa hoàn toàn chuyên chú vào bộ phim, ngược lại cầm lấy bình rượu kiểm tra nguồn gốc, năm sản xuất.

Đúng như lời Kỷ Tuần nói, chai rượu này mùi vị rất được, Lục Nghị Kinh cảm thấy còn tốt hơn so với mấy chai Brandy nhập khẩu lần trước Kỷ Tuần được tặng, anh thật ưa vị dịu ngọt nóng hổi của Brandy. Ngồi ở bên cạnh anh Kỷ Tuần vẫn đang xem phim, thỉnh thoảng nhíu mi, thỉnh thoảng cắn môi nhịn cười, như là đối với diễn xuất của chính mình rất có hứng thú.

“..... Em chưa từng xem lại phim mình đóng sao?” Lục Nghị Kinh hỏi một câu mang theo nghi hoặc thản nhiên.

“Cũng không phải chưa từng, nhưng rất ít. Lúc diễn không có cảm giác gì, nhưng sau này xem lại, luôn cảm thấy rất mất mặt.” Kỷ Tuần nhíu mày.

Lục Nghị Kinh nghe vậy, thản nhiên nói: “Đừng lo lắng, ít nhất bộ phim này cũng không tồi.”

“Đây có tính là khích lệ không?” Kỷ Tuần nhìn theo sườn mặt của anh.

“Sao lại không?” Lục Nghị Kinh thấp giọng nở nụ cười.

“Không, chỉ là rất ít khi..... rất ít khi anh khen em.” Kỷ Tuần trừng mắt nhìn, có vài phần không biết làm sao.

Lục Nghị Kinh nhẹ giọng nói: “Anh nhìn ra được em thực sự cố gắng, ngoại ngữ nói không tồi.”

“Ngoại ngữ của em vẫn rất tệ, nhưng lời thoại thì đều nhớ rõ.” Kỷ Tuần vẽ mặt bất đắc dĩ, “... Tuy rằng em là người Đài Loan, không biết ngoại ngữ, nhưng ít nhất em cũng phải đem lời thoại nói được thông thuận.”

“Em hối hận à?” Lục Nghị Kinh hỏi.

“Không. Sau khi bộ phim này kết thúc, ngoại ngữ của em từ chỉ biết năm mươi từ, cuối cùng cũng có thể tiến bộ thành biết giao tiếp đơn giản hàng ngày.” Kỷ Tuần nói một câu xong, chính mình cũng bật cười.

“Như vậy không phải rất tốt sao?” Lục Nghị Kinh trên mặt không tự giác lộ ra vẻ mặt sùng bái. “Được rồi, để anh cụng ly chúc mừng em học ngoại ngữ tiến bộ đi.”

Kỷ Tuần nâng ly rượu lên, cùng đối phương nhẹ nhàng cụng ly, lúc chạm nhau, ly thủy tinh liền phát ra tiếng vang thanh thúy.

“..... Anh?” Kỷ Tuần đẩy đẩy người ngã trên sofa. Y như hẳn dự đoán, Lục Nghị Kinh không biết là bởi vì say hay mệt mỏi, cứ nhiên khi bộ phim bắt đầu không bao lâu liền lăn ra ngủ.

Kỷ Tuần lấy điều khiển từ xa tạm dừng phim, cố hết sức nâng anh dậy. May mà giường đối phương cách đây có vài bước, hẳn mới có thể miễn cưỡng đem anh đến giường nghỉ ngơi. Con người Lục Nghị Kinh có thể nói là mười hạng toàn năng, chỉ có một việc anh không thể thắng được Kỷ Tuần chính là tử lực.

Kỷ Tuần uống hết một chai Brandy cũng không say, Lục Nghị Kinh uống hai chén đã say đến bất tỉnh nhân sự. Kỷ Tuần thay Lục Nghị Kinh cởi áo sơ mi, sau đó đắp chăn bông cho anh rồi mới ở mép giường ngồi xuống. Chỉ khi đang ngủ, ngũ quan của đối phương mới có thể nhu hòa một ít, so với bộ dạng nghiêm cẩn thường ngày, bộ dáng lúc ngủ say còn có nét trẻ con, hoàn toàn không giống một nam nhân năm nay đã ba mươi hai tuổi.

Kỷ Tuần không tự giác mỉm cười, tiếp theo trở lại sô pha, một bên uống rượu một mình, một bên xem phim. Chờ sau khi uống xong, cho dù là ngàn ly không say hẳn cũng đã có vài phần hơi men trong người, lười thu dọn chén rượu, Kỷ Tuần tắt TV đi, chân nam đá chân chiêu đi đến bên giường của Lục Nghị Kinh, kéo một nửa chăn bông xuống.

Cũng không phải không về được phòng mình, nhưng hẳn lười quay lại, mà giường của Lục Nghị Kinh cũng đủ chỗ cho hai người bọn họ, vì thế Kỷ Tuần cơ hồ không do dự ngã xuống giường anh. Không lâu sau, hẳn cũng bắt đầu mơ màng, trên giường tiếng ngáy nho nhỏ của hai người dần dần hợp lại một chỗ.

Lục Nghị Kinh trừng mắt nhìn, theo men say mông lung trở mình. Người bên cạnh có vẻ ngủ rất ngon, vô thức hướng người anh cạ lại, thân thể ấm áp gắt gao tựa vào trong ngực anh. Lục Nghị Kinh mơ mơ màng màng ôm lấy thân thể đối phương, một bên nghĩ thầm trong lòng, người bên cạnh chắc là bạn giường, một bên hướng cần cổ lỏng lẻo của đối phương hôn xuống.

Trong phòng một mảnh hôn ám, cái gì cũng đều không thấy rõ, Lục Nghị Kinh ở cần cổ mềm mại nhu tể của đối phương ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt quen thuộc, anh vừa suy tư về mùi hương ấy, vừa vươn đầu lưỡi liếm qua vành tai mềm mại. Đối phương phát ra một tiếng hừ ngâm khe khẽ, là loại âm thanh làm nũng không có một chút tác dụng. Lục Nghị Kinh cả người nóng lên, hơn nữa bên trong cơ thể còn có hơi cồn thúc giục, rất nhanh liền có phản ứng.

Anh có chút nôn nóng dùng hạ thể của mình cạ sát bộ vị tương đồng của đối phương, tay cũng dọc theo quần áo đối phương mà vờ vào bên trong vuốt ve, sau đó tìm được nhũ tiêm mềm mại, có chút gấp gáp mà dùng sức xoa nắn. Nam nhân trong lòng phảng phất hoàn toàn không có thanh tỉnh, chính là hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập.

Lục Nghị Kinh hôn xong vành tai tinh tế, liền cúi đầu hôn môi đối phương. Đôi môi cánh hoa đơn bạc, cũng có mùi cồn như hơi thở của chính mình. Lục Nghị Kinh quần lấy đầu lưỡi yên tĩnh của đối phương, thô lỗ mút vào, ý đồ khiêu khích đối phương hưởng ứng. Không biết qua bao lâu, nam nhân trong ngực hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi đáp lại hôn môi của anh. Lục Nghị Kinh liên tục xoa nắn đầu nhũ cứng rắn kia, tay còn lại thâm nhập vào quần lót đối phương, cầm lấy tính khí đã ngất lên một nửa.

Không biết bởi vì quá mức mất cảm hay do tình dục bị khơi mào, tính khí của đối phương trong tay anh rất nhanh trở lên nóng bỏng, cứng rắn, thậm chí phía trước còn chảy ra một chút chất lỏng. Đối phương thở dốc liên tục nhưng không phát ra rên rỉ, tiếng thở dốc dồn dập như thúc dục động tác của anh mau lên một chút, tràn ngập tình dục. Lục Nghị Kinh hơi dùng sức nắm lấy đối phương vuốt ve, bộ lộ, không lâu sau liền thấy tính khí trong tay mình run rẩy, đối phương cũng phát ra một tiếng ngâm thật dài.

Anh rút tay về, tay còn lại kéo quần lót của đối phương xuống, đem ngón tay thấm ướt xâm nhập tiểu huyết,

làm công tác chuẩn bị để tiến vào. Huyết khẩu nhỏ nhỏ cũng không quá khấn trương, làm một ngón tay của anh thực nhẹ nhàng tiến vào. Lục Nghị Kinh ở bên trong tiểu huyết trừu sáp vuốt ve, bỗng nhiên nghe thấy người trong lòng mềm mại rên lên một tiếng: “Anh...”

Lục Nghị Kinh ngẩn ngơ, cuống quýt rút ngón tay về, men say cùng cơn buồn ngủ trong nháy mắt hoàn toàn biến mất. Anh ngồi dậy liền thấy người nọ trở mình, tiếp tục phát ra những tiếng ngáy nhỏ vũng vũng. Lục Nghị Kinh ngây ra một lúc, lập tức đem quần mặc lại cho đối phương, tiếp theo xuống giường, giống như trốn tránh chạy vào trong phòng tắm.

Dục vọng giữa hai chân vẫn như cũ càng ngày càng cứng rắn, nhất là khi vừa mới âu yếm đối phương, một phản ứng nhỏ của đối phương cũng đủ làm anh nổi lên tình dục. Lục Nghị Kinh tự mình bộ lộ tính khí, thẳng đến khi phát tiết xong, trông thấy bạch trọc của chính mình, nghĩ đến đối phương cũng như vậy phát tiết trong tay mình, trong lòng anh nhất thời dâng lên một cổ áy náy cùng tội lỗi. Tuy rằng chỉ là một hồi ngoài ý muốn, nhưng anh cứ nhiên không phát hiện người trong lòng chính là em trai mình. Đối với việc hồ đồ như vậy, Lục Nghị Kinh chỉ cảm thấy vô cùng hối hận.

“Anh.....?” Sáng sớm tỉnh lại, người vốn ngủ bên cạnh mình lại không thấy đâu. Kỷ Tuần dụi mắt, ra khỏi cửa, đi dọc theo hành lang xuống lầu, liền ngửi được mùi thức ăn.

“Chào buổi sáng.” Nam nhân đưa lưng về phía hắn, cúi đầu nói.

Kỷ Tuần đáp lại: “Chào buổi sáng..... Anh, không có việc gì sao lại dậy sớm như vậy? Anh muốn đến công ty à?”

“Không có.” Lục Nghị Kinh một bên làm trứng trần nước sôi, một bên trả lời.

Kỷ Tuần quay người vào phòng tắm, bắt đầu rửa mặt, chờ sau khi hắn ra khỏi phòng tắm, trên bàn cơm đã đầy đủ bữa sáng phong phú.

“Anh, tửu lượng của anh vẫn không tốt lắm.” Kỷ Tuần vừa uống nước chanh, vừa cười nói.

Vừa nghe đối phương nhắc tới chuyện tối qua, thân hình Lục Nghị Kinh không khỏi cứng đờ: “.....cũng bình thường.”

“Không không không, anh, anh cần rèn luyện tửu lượng cho tốt mới được.” Kỷ Tuần cười đến ánh mắt đều mị lên.

Lục Nghị Kinh mắt thấy đối phương đối với chuyện đêm qua hoàn toàn không có ấn tượng, rốt cục mới cảm thấy yên tâm.

“Anh làm sao thế? Hôm nay cứ là lạ.” Lục Nghị Kinh nghe vậy ngẩn ngơ, hai tay đang vuốt ve trên người đối phương nhất thời dừng lại.

“Làm sao.....”

“Hôm nay tâm trạng của anh trông rất tốt ... ừm, vừa này là lần thứ mấy rồi?” Nam nhân hai má đỏ lên, ngay cả hơi thở đều có chút không xong.

Lục Nghị Kinh không trả lời, hơi hơi khiêu mi “Cậu không thích sao?”. Nam nhân cùng Lục Nghị Kinh quen biết đã mấy năm, đối với tính nết của nhau vô cùng quen thuộc, đương nhiên biết được khi Lục Nghị Kinh dùng loại ngữ khí này, đã muốn có chút hờn giận.

“Chính là muốn hỏi một chút thôi, đừng nóng giận mà.”

Nam nhân cười nói, sau đó cúi người, há miệng ngậm lấy tính khí đã bán cương của Lục Nghị Kinh. Lục Nghị Kinh thở hỗn hển, cảm giác được tính khí của chính mình được đối phương cẩn thận hầu hạ, đầu lưỡi thỉnh thoảng liếm qua đỉnh mẫn cảm, ngay cả hai túi phía dưới cũng được đối phương vỗ về chơi đùa. Nói thật, hết thấy đều không liên quan đến tình trạng của anh.

Tại cái nơi chính mình suýt nữa làm ra chuyện sai lầm đêm qua, vô luận là cùng ai làm tình, anh đều nhớ tới việc hôm đó mình làm với Kỷ Tuần. Hôn môi, âu yếm, bắn tinh...Chỉ còn kém một bước cuối cùng. Nếu

khi đó Kỷ Tuần không có kêu một tiếng “anh”, Lục Nghị Kinh đại khái đã sớm hoàn toàn xâm phạm người ta.

“A, ần..... Chậm, chậm một chút.....” Nam nhân nằm dưới thân anh, hai chân mở rộng, thấp giọng ai ngâm rên rĩ. Huyệt khẩu trải qua mấy lần xâm phạm, sớm đã mềm mại, đi vào không hề gặp trắc trở gì.

Lục Nghị Kinh cúi người, hôn hai má đỏ ửng của đối phương, không biết vì cái gì, bỗng nhiên cảm thấy bộ dạng cần môi của người này có vài phần giống với Kỷ Tuần. Chính là tưởng tượng như vậy, tính khí chôn sâu trong cơ thể đối phương lại cứng lên vài phần, mà tình dục bên trong anh cũng đột nhiên tăng vọt. Nam nhân bị anh đột nhiên tăng lớn lực đạo xỏ xuyên qua biến thành cả người mềm nhũn, chỉ có thể cần môi nhịn xuống âm thanh khóc nức nở.

Ở mấy lần tiến vào sau đó, nam nhân cả người co rút, căng cứng, anh cũng thuận thế cách một tầng bảo hiểm phóng ra hết thủy. Sau đó, Lục Nghị Kinh đem chính mình rút ra. Bao cao su vừa dùng qua tùy ý ném ở mép giường, cùng nam nhân nằm trên giường thở dốc hồi lâu, mới từ dư vị sau cao trào tỉnh lại.

“Tôi đi trước.”

Bộ dạng nam nhân mặc vào tây trang thật đứng đắn, một chút cũng vô pháp tưởng tượng người này vừa rồi còn ở dưới thân mình thừa nhận tình dục cùng cố đè nén tiếng khóc nức nở. Lục Nghị Kinh hút thuốc, nhìn bóng dáng đối phương rời đi. Chuyện tới hiện giờ, anh cũng không thể tiếp tục làm như chính mình cái gì cũng không biết. Đối với em trai mình nảy sinh loại dục vọng này, anh đúng là không bằng cảm thú.

Cho tới nay, Kỷ Tuần vẫn là người anh vô cùng quý trọng, nhưng mà thẳng đến đêm hôm đó, thẳng đến đêm hôm đó qua đi..... Anh mới lần đầu phát hiện, Kỷ Tuần đối với anh cực kỳ có lực hấp dẫn. Đích xác Kỷ Tuần đối với anh mà nói phi thường trọng yếu, là đứa em trai anh nhất mực cưng chiều, nhưng Lục Nghị Kinh lại nảy sinh một loại dục vọng không thể cho ai biết đối với Kỷ Tuần.

Anh muốn ôm Kỷ Tuần, muốn hôn môi Kỷ Tuần, muốn tiến vào Kỷ Tuần. Muốn đến phát điên. Nếu trước đó, có người nói cho anh biết, anh sẽ biến thành một người cảm thú như vậy, ngay cả em trai mình cũng muốn ra tay, anh nhất định sẽ tặng cho người đó một đấm.

Nhưng mà đến giờ, Lục Nghị Kinh mới chân chính thấy rõ bản thân. Gần như thành linh xảy ra dục vọng, làm cho anh không biết nên như thế nào đối mặt với Kỷ Tuần. Anh biết chính mình rất coi trọng Kỷ Tuần, nhưng đồng thời cũng đối với ham muốn tình dục của mình cảm thấy mê vọng. Rõ ràng lúc trước hai người còn là anh em ở chung vô cùng hòa hợp.....

Chẳng lẽ giống như thật lâu trước kia từng nghe người ta nói qua, nam nhân là một loại sinh vật theo đuổi dục vọng, chỉ có dục vọng bao trùm hết thủy? Lục Nghị Kinh vì thế cảm thấy buồn rầu, nhưng lại chẳng biết nên làm thế nào để thoát khỏi quẩn cảnh, vì thế rõ ràng đặt quyết tâm đính hôn, không giống dĩ vãng lúc nào cũng thời thời khắc khắc quan tâm Kỷ Tuần, cho dù đối phương gọi điện thoại đến, cũng đều nói qua loa vài câu rồi chấm dứt.

Thẳng đến mấy tháng sau, khi nghe Kỷ Tuần chưa sót hỏi, anh mới giật mình phát giác mình đã đối xử với đối phương có phần quá đáng.

4. Chương 4

Lục Nghị Kinh hút thuốc. Kỷ Tuần ngồi xuống sofa, sau một lúc do dự mới lên tiếng.

“Anh..... Gần đây có chuyện gì không?”

“Chuyện gì cũng không có.” Lục Nghị Kinh bình tĩnh đáp lại. “Sao lại hỏi vậy?”

“..... anh gần đây rất kỳ quái, em không biết nên nói như thế nào, nhưng mà ” Kỷ Tuần biểu tình tựa hồ khó có thể mở miệng.

Lục Nghị Kinh trong lòng thở dài một hơi, ngoài mặt lại duy trì trầm mặc.

“Nếu là em làm gì sai thì em nguyện ý giải thích, nhưng là..... anh đang trốn tránh em sao?” Kỷ Tuần nói ra suy nghĩ, nhíu mi có chút buồn rầu.

“Gần đây công ty nhiều việc nên anh có chút bận rộn thôi.” Lục Nghị Kinh lấy cớ xong, chính mình nghe cũng không thấy tin tưởng anh đích thật là đang trốn tránh. Lục Nghị Kinh luôn biết chính mình nên làm như thế nào, nhưng khi đối mặt với Kỷ Tuần lại trở nên rối rắm.

Biết rõ Kỷ Tuần là em trai mình, anh phải cực lực áp chế dục vọng, nhưng mà không làm cách nào quên đi được. Anh không thể khắc chế chính mình không ngừng nghĩ tới chuyện kia. Mặc dù ngoài ý muốn, nhưng mà phản ứng của Kỷ Tuần khi ngủ cùng với thanh âm lúc đó đã nhiều lần khơi lên dục vọng của anh. Lục Nghị Kinh cũng chỉ là nam nhân bình thường, nổi lên dục vọng cũng không có gì lạ, nhưng đối tượng khiến anh nổi lên phản ứng lại chính là em trai anh, vì thế mọi thứ trở nên bất bình thường. Không phải không biết chính mình đối với nam giới cũng có thể nổi lên dục vọng, nhưng mà đối với anh em cũng nảy sinh chuyện này, đại khái chỉ có người không bình thường.

“Thật vậy chăng?” Kỷ Tuần bán tín bán nghi, hơi hơi nhếch đôi mi xinh đẹp.

Lục Nghị Kinh thoáng chột dạ gật đầu. Mặc dù không tính toán cho Kỷ Tuần biết chuyện này, nhưng thái độ của anh vẫn bắt đầu làm đối phương hoài nghi.

Mặc kệ là bởi vì quan hệ anh em, hay thân phận của một người đồng tính, anh tuyệt đối không muốn cho Kỷ Tuần biết suy nghĩ của mình. Nếu làm cho Kỷ Tuần xưa nay vẫn ỷ lại anh, biết anh có loại tư tưởng xấu xa thấp hèn này, như vậy quan hệ anh em của hai người đại khái cũng khó lòng tồn tại. Lục Nghị Kinh không nghĩ thương tổn Kỷ Tuần, cũng muốn tiếp tục quan hệ anh em. Vốn bọn họ không có quan hệ huyết thống gì, chỉ cần không còn gặp mặt, cũng sẽ chặt đứt tất cả liên hệ.

“Phải không? Anh, anh phải giữ gìn thân thể. Mỗi lần đều nói em chất lượng sinh hoạt kém, không phải chính mình cũng thường xuyên thức đêm?” Kỷ Tuần sắc mặt rớt cục cũng dịu đi một ít, đồng thời lộ ra thần sắc quan tâm.

Lục Nghị Kinh ngắt ra, thấp giọng nói: “Anh không sao.”

“Vậy là tốt rồi, anh, gần đây không thể nào gặp mặt anh được, em còn nghĩ anh thật sự trốn tránh em”. Kỷ Tuần cười khổ.

Lục Nghị Kinh không có trả lời, chỉ giống như dĩ vãng, vươn tay xoa đầu đối phương. cho dù rất muốn chạy trốn, anh cũng phải đem vai anh cả, diễn cho thật tốt. Cảm nhận được độ ấm từ bàn tay đối phương, Kỷ Tuần thu hồi biểu tình cười khổ, dần dần lộ ra tươi cười.

“Tuần, xin chào, lâu rồi không thấy anh tới”. Nữ nhân cười yếu ớt nắm lấy tay hắn, kéo hắn đến khu ghế víp.

“Công việc rất cực cũng kết thúc mới nghĩ đến nơi này thả lỏng một chút.” Kỷ Tuần không kiêng kị gì, cười nói. Nơi này là quán bar nổi tiếng ở khu trung tâm do một nghệ sỹ nổi tiếng kinh doanh, hắn ngẫu nhiên sẽ đến uống một chén, mặc dù bởi vì thân phận mà không thể chơi đùa tận hứng, nhưng hệ thống bảo an nơi này cực kỳ nghiêm cẩn, cho nên cũng không cần lo lắng đáng về say rượu hay cử chỉ không thích hợp nào của mình bị lộ lên mặt báo.

“..... Kỷ tiên sinh?”

“Cô là.....?” Nhìn người phía trước đi lại, Kỷ Tuần hơi hơi nghi hoặc giương mi. Ở hành lang hắn gặp một người phụ nữ có đôi môi màu hồng phấn, diện mạo ngọt ngào, trên mặt tươi cười vui vẻ.

“Tôi là Đỗ Vũ Chân. Lúc trước chúng ta từng có một lần hợp tác đóng quảng cáo.”

Kỷ Tuần suy tư một hồi, sau đó mới có chút do dự nói: “Cô là người mới lần trước vừa ký hợp đồng với Công ty đĩa nhạc Bàn Thạch?”

Đỗ Vũ Chân gật gật đầu: “Thật khéo, Kỷ tiên sinh đi một mình tới sao?”

Kỷ Tuần không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nhìn đối phương liếc mắt một cái.” Cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi cũng chỉ có một mình, nếu Kỷ tiên sinh không chê, có thể hay không cùng tôi uống rượu?”

Đỗ Vũ Chân giương mắt nhìn, đôi lông mi thật dài hạ xuống cùng với ánh mắt ôn nhu làm cho Kỷ Tuần có chút xao động. Hắn không suy nghĩ lâu lắm, liền đi theo Đỗ Vũ Chân tới chỗ ngồi của đối phương.

Bình thường mỗi khi không có công tác, Kỷ Tuần đều cố gắng về nhà. Bởi vì Lục Nghị Kinh thỉnh thoảng sẽ tới căn hộ của hắn, vì hắn nấu cơm. Nhưng mà gần đây, Lục Nghị Kinh cơ hồ đều không có đến, ngay cả điện thoại cũng rất ít khi gọi tới, chỉ có vài lần Kỷ Tuần gọi, thái độ của đối phương cũng có chút kỳ quái. Kỷ Tuần không biết chính mình làm sai cái gì, nhưng đối phương cứ như vậy làm hắn cảm thấy nôn nóng.

“..... Cho nên nói anh ấy thật sự quá đáng..... gần đây cũng không thèm để ý đến tôi.” Trên bàn có mấy chai rượu rỗng, Kỷ Tuần ngồi trên sofa cắn môi, vẻ mặt vẫn giống như cũ, nhưng trong người đã có chút men say.

“ Anh ấy Là ai?” Đỗ Vũ Chân bất động thanh sắc hỏi han, lại thay Kỷ Tuần rót đầy chén rượu.

“Là anh trai tôi..... Thật sự rất đáng giận.....” Kỷ Tuần say rượu có chút mồm miệng không rõ nói. Hắn vẫn chưa phát hiện, Đỗ Vũ Chân ngồi càng ngày càng gần, hai cánh tay tiêm gầy cũng chậm rãi đặt trên thân thể hắn.

“Kỷ tiên sinh, cậu cùng anh trai cảm tình tốt lắm phải không?” Kỷ Tuần nghe vậy, ngây ra một lúc, đột nhiên cười ha ha: “Chúng tôi căn bản không có quan hệ huyết thống..... Nhưng mà cảm tình vẫn rất tốt, có điều anh ấy gần đây rất lạ, cũng không tới tìm tôi.....”

Ngón tay của Đỗ Vũ Chân nhẹ nhàng chạm lên môi Kỷ Tuần, trên mặt lộ ra ôn nhu tươi cười: “Vây cũng không sao, anh ta không ở cùng cậu, để tôi ở cùng cậu đi.....” Kỷ Tuần trong lòng rung động, dựa vào cảm giác say, gần như tùy tiện cúi đầu, hôn lên môi cô gái đang mềm nhẹ nhắm mắt lại.

Tĩnh lại trời vẫn là ban đêm. Kỷ Tuần vô đầu nhìn chính mình đang ở trong phòng một người phụ nữ xa lạ, người bên cạnh ước chừng chỉ khoảng hai mươi tuổi, đang ngủ say sưa. Mặc dù hắn đối với phụ nữ yêu cầu tương đối cao, Đỗ Vũ Chân vẫn làm cho hắn thực vừa lòng. Mặc kệ là khuôn mặt hay thân thể đều thật mê người, tính tình dịu ngoan cũng dễ dàng thỏa mãn hư vinh của đàn ông.

“..... Kỷ tiên sinh?”

“Cô ngủ đi, tôi phải đi.”

Kỷ Tuần nhìn đối phương, nhưng không giống như dĩ vãng, dễ dàng đưa ra lời mời kết giao với người phụ nữ vừa cùng mình lên giường. Tất cả mọi người đều là người trưởng thành, phóng khoáng đùa giỡn, cùng lần giường một lần cũng chẳng có gì. Kỷ Tuần bình thường cũng sẽ có hứng thú kết giao với phụ nữ, nhưng lúc này hắn lại cái gì cũng không nói. Đối tượng kết giao của hắn, bình thường đều là người mẫu hoặc diễn viên, ngẫu nhiên cũng sẽ có nhân viên hậu kỳ, nhưng lúc này Đỗ Vũ Chân lại làm cho hắn phá lệ.

Kỷ Tuần chưa bao giờ cùng một người ngay cả một chút ấn tượng cũng không có lên giường, nhưng lại cùng cô gái này trải qua một đêm. Chuyện này chỉ có thể nói là do hắn uống rượu, hơn nữa lại đang ở trạng thái phi thường nôn nóng.

“Lúc nào thì...có thể gặp lại được?” Đỗ Vũ Chân nhẹ giọng hỏi.

Kỷ Tuần không nhìn nàng, mặc quần áo vào: “...Để sau đi.”

Ra khỏi thang máy, Kỷ Tuần lấy trong túi ra mũ cùng kính râm, cho dù vẫn còn cảm giác say rượu, hắn vẫn muốn nhanh chóng rời khỏi nơi xa lạ này. Tùy ý gọi xe taxi, thẳng đến khi về đến nhà, Kỷ Tuần mới nhẹ nhàng thở ra. Dọc theo đường đi không nhìn thấy phóng viên, đại khái chắc không bị chụp ảnh đi...Đêm khuya tịch mịch, hắn ở tại căn hộ của mình, mang theo một chút cô tịch không rõ.

“Cho nên làm sao? Cậu đang lo lắng cái gì?” Nhan Dĩ Kiệt thanh âm mang theo ý cười.

Kỷ Tuần cắn môi, vẻ mặt phức tạp.

“Đó là anh trai cậu, cũng không phải bạn gái cậu. Cậu còn lo lắng anh ta chạy mất?”

Kỷ Tuần trừng mắt nhìn đối phương: “Ý của anh là phiền não của tôi rất vô vị?”

“Nói như thế nào nhỉ, dùng một cụm từ để mà hình dung, chính là luyện huynh tình kết đi.” Nhan Dĩ Kiệt uống một ngụm cà phê.

Luyện huynh tình kết: Kiểu như brother complex, yêu anh trai đến mức thái quá

Kỷ Tuần ngẩn ngơ: “luyện huynh tình kết ?..... Tôi?..... Đừng nói giỡn.....”

Nhan Dĩ Kiệt dựng thẳng một ngón tay lên, quơ quơ: “Ai nói giỡn? Cậu dám phủ nhận mình không phải luyện huynh tình kết sao? Mỗi lần cùng tôi nói chuyện đều nói đến anh trai, bây giờ không cùng anh trai gặp mặt một chút cũng xảy ra một đồng vấn đề.” Hắn thoáng ngừng một chút, “... Nói tóm lại, có người trưởng thành nào suốt ngày đem chuyện anh trai ra nói?”

“Tôi nào có.....”

Kỷ Tuần mạnh miệng phủ nhận lập tức bị đối phương liếc một cái như muốn nói còn muốn tiếp tục giả bộ sao .

“Không đúng thì sao?”

“Hừ, đừng có chối.”

Kỷ Tuần không cam lòng thừa nhận, “... Đúng rồi, anh nói xem, lần trước tôi về nhà, vừa vặn nhìn thấy anh tôi đang làm chuyện đó.”

“Xem đi, đúng là luyện huynh tình kết.” Nhan Dĩ Kiệt ra vẻ bất đắc dĩ thở dài, “... Cậu gặp được anh ta đang cùng phụ nữ ở trên giường à?”

“Không phải phụ nữ, là một người đàn ông.” Kỷ Tuần thấp giọng nói.

“Anh cậu là đồng tính luyện ái?” Nhan Dĩ Kiệt cảm thấy ngạc nhiên, hơi hơi nhếch mi.

“Anh ấy nam nữ đều ăn.”

Nhan Dĩ Kiệt buông ly cà phê trong tay: “Cậu để ý?”

“Cũng không phải.....” Kỷ Tuần nhăn mi.

“Biểu tình của cậu nhìn thế nào cũng thấy giống tôi phi thường để ý .” Nhan Dĩ Kiệt không chút băn khoăn nói, “... Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Cũng nên rời khỏi anh trai đi.”

Kỷ Tuần đầu hàng, nghiêng đầu giống như đang suy nghĩ: “Được rồi, tôi thừa nhận mình có để ý.”

“Cậu đối với chuyện này cảm thấy rất kinh ngạc?”

Kỷ Tuần vẻ mặt có chút chua xót: “Tôi cũng không biết nữa.”

“Nói thật, anh ta vốn không có nghĩa vụ phải nói cho cậu biết mình sẽ lên giường với ai.” Nhan Dĩ Kiệt lạnh nhạt nói.

“Nhưng mà tôi kết giao bạn gái đều sẽ mang về cho anh ấy xem!” Kỷ Tuần phản bác nói.

“Đó là vì cậu luyện huynh!” Nhan Dĩ Kiệt nhìn hắn liếc mắt một cái: “nói đến liền thấy cậu giống hệt con nít, có phải cậu cảm thấy có người muốn đem anh trai cướp đi nên liền cảm thấy bất an?”

“Phải không.....”

“Cẩn thận suy nghĩ một chút, loại tâm tình này của cậu, kỳ thật cũng giống với việc nhìn thấy anh trai có bạn gái đi? Giống như đang ghen.....” Nhan Dĩ Kiệt mị mị mắt, cười khê nói.

Kỷ Tuần khiêu mi: “Tôi còn chưa từng nhìn thấy anh ấy có bạn gái.”

“..... Cái gì?” Nhan Dĩ Kiệt trừng lớn mắt.

“Anh tôi chưa bao giờ đem bạn gái cho tôi xem.”

Anh trai cậu là người theo chủ nghĩa cá nhân hả? Vậy nhưng thật ra chỉ là ngược lại so với cậu thôi. Nói tóm lại, hôm nào có thể thì giới thiệu anh cậu cho tôi đi? Điều nghe qua nhiều như vậy, tôi cũng muốn nhìn thấy anh cậu trưởng thành trông như thế nào, cư nhiên có thể làm cho Kỷ Đại Minh tỉnh sinh ra luyện huynh tình kết. Kỷ Tuần tháo xuống mũ và kính râm, vứt cả găng tay ở trên sofa.

Những lời cùng Nhan Dĩ Kiệt nói chuyện phiếm mấy giờ trước còn văng vẳng ở bên tai, hắn nghĩ muốn nói cho đối phương biết anh tôi rất đẹp trai, rồi lại sợ bị cười nhạo nên chấm dứt đề tài. Đích xác anh trai vẫn thật vĩ đại, không giống như hắn, không chỉ thành tích bình thường, thậm chí còn chỉ làm diễn viên.

Bố mẹ nuôi của hắn tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng hắn cũng nhìn ra được bọn họ hy vọng chính mình đến công ty làm, trợ giúp anh trai một tay. Nhưng Kỷ Tuần chung quy chỉ có thể làm cho bọn họ thất vọng. Ngay từ đầu đi làm người mẫu chỉ là trùng hợp. Cuộc sống của hắn không có gì thiếu thốn, chỉ là muốn tìm một công việc giải sầu, vì thế sau khi tốt nghiệp đại học liền gia nhập công ty quản lý người mẫu công tác.

Sau đó có mấy lần xuất hiện trên bề mặt tạp chí, vô tình tiếp được hợp đồng phát ngôn quảng cáo, vì thế sự nghiệp liên tục gặp may. Đây có lẽ là kỳ ngộ đại đa số người cầu cả đời còn không được, nhưng Kỷ Tuần lại cực kỳ dễ dàng nắm ở trong tay.

Mặc dù gặp may, cuộc sống của hắn vẫn không có nhiều thay đổi. Trừ bỏ phải né tránh phóng viên, cuộc sống của hắn vẫn thoải mái giống như trong dĩ vãng, dù sao Kỷ Tuần cũng không thích ra ngoài. Ngoại trừ ngẫu nhiên về thăm ông bà một chuyến, hoặc tìm anh trai ăn cơm, cuộc sống hàng ngày của hắn cơ hồ không có gì khác. Cho dù có bạn gái, Kỷ Tuần cũng rất ít khi theo đối phương ra ngoài dạo phố hay đi du lịch, thân là một Đại minh tinh, hắn cảm thấy làm thế không có gì không ổn.

(Nói nhiều như vậy, đã qua một tháng rồi.....)

Không phải không biết anh trai có lẽ phi thường bận rộn, vội vàng công tác hoặc đi hội họp, mà một đứa em trai ở cùng thành phố, tùy thời lúc nào cũng có thể gặp mặt sẽ không quá quan trọng đi? Kỷ Tuần không tự chủ được vì chính mình mà cảm thấy tức giận.

(Nguyên lai đối với anh ấy, mình..... không phải là người quan trọng.....)

Bởi vì được đối phương chăm sóc nhiều năm, làm hắn vẫn nghĩ chính mình ở trong lòng Lục Nghị Kinh so với người khác quan trọng hơn...Nhưng mà, sự thật có lẽ không như hắn tưởng tượng. Người mà Lục Nghị Kinh coi trọng nhất quả nhiên không phải là hắn, bằng không cũng không thể lâu như vậy vẫn không chịu tới gặp mặt. Kỷ Tuần cũng muốn chủ động liên lạc với đối phương, nhưng cứ tưởng tượng đến thái độ tùy ý cho có lệ của đối phương trước đó, hắn lại tức giận.

Chẳng lẽ chỉ có một mình mình nhớ anh ấy thôi sao?

Từ hôm đó tới giờ, không thể liên hệ với anh trai, tâm trạng Kỷ Tuần có chút không xong, ngay cả việc kết giao bạn gái mới cũng chẳng có tâm tình. Có một lần cùng với nữ nghệ sỹ mới lên giường, Kỷ Tuần mặc dù không chán ghét đối phương, nhưng cũng không kết giao. Còn hơn cả người yêu, hắn vô cùng muốn biết anh trai mình rốt cuộc đang làm những gì, vì sao một tháng liền đều không thấy gọi điện thoại. Nhưng vạn phần tiếc nuối chính là, Lục Nghị Kinh chung quy không có liên lạc với hắn.

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, Kỷ Tuần vuốt tóc, mơ màng vươn tay ra khỏi ổ chăn, tiếp lấy cái điện thoại đang kêu lên rất không kiên nhẫn.

“A lô....”

“Kỷ Tuần, cậu thật sự chết chắc rồi!” Thanh âm của người đại diện hỗn hển quát.

Kỷ Tuần bị độ cao âm lượng trực tiếp làm tỉnh lại: “Cái gì?”

“Cậu hiện tại ở đâu?”

“Trong nhà.” Kỷ Tuần mờ mịt trả lời.

“Mười lăm phút nữa tôi đến.”

Tuy rằng nói là mười lăm phút, nhưng chưa đến mười phút sau, người đại diện đã tròng mắt ngồi ở trên sofa nhà hắn, nổi giận đùng đùng quăng một quyển tạp chí lên mặt bàn. Kỷ Tuần không rõ lắm nghiên cứu quyển tạp chí, giật mình khi nhìn thấy hàng chữ to đùng trên bìa “Độc giả gửi thư đến, Sự việc Kỷ Tuần say rượu làm bận toàn bộ đều được ghi lại!”. Hắn vội vàng lật xem nội dung, tìm được trang báo có liên quan đến mình, trong nháy mắt liền kinh ngạc không nói lên lời.

Trên tạp chí là một ảnh chụp mơ hồ, chính mình thân trên trần trụi, dưới thân là một người phụ nữ không rõ mặt, cũng đồng dạng trần như nhộng. Cho dù chỉ chụp nửa người trên, nhưng người sáng suốt không cần nghĩ cũng biết hai người trong ảnh đang làm cái gì, mà trên ảnh chụp mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy rõ gương mặt của Kỷ Tuần. Loại ảnh chụp này bị tạp chí đăng lên là đã vi phạm quyền riêng tư, có thể đưa ra yêu cầu bồi thường, tuy nhiên danh tiếng mình khổ công xây dựng cũng bị tổn hại nghiêm trọng.

Kỷ Tuần ném quyển tạp chí đi, sắc mặt trắng bệch. “Công ty tính toán xử lý chuyện này thế nào?”

“Tạm thời không phản ứng, qua vài ngày mở họp báo làm sáng tỏ.”

“Làm sáng tỏ thế nào? Nhìn thế nào cũng đều là tôi thật....” Kỷ Tuần vô lực dựa lưng vào ghế.

“Vậy cậu nói xem còn có thể làm thế nào? Từ buổi sáng hôm nay, điện thoại của công ty vẫn vang lên không ngừng, fan của cậu đối với chuyện này phản ứng kịch liệt, không có khả năng không mở họp báo.”

Người đại diện sắc mặt giận dữ, “Lại càng không muốn nói mấy công việc trước đây mất công sắp xếp, giờ nhà tài trợ còn gọi điện thoại tới nói đợi lúc nào thích hợp sẽ bàn lại sau.”

“Tôi...”

“Cậu bây giờ tạm thời không cần ra ngoài, mấy ngày này an phận ở nhà một chút. Chờ công ty thương lượng xong, tôi sẽ nói với cậu phải làm thế nào” Người đại diện đứng dậy rời đi, giày cao gót đập xuống sàn phát ra tiếng vang tức giận chưa nguôi.

Kỷ Tuần ngơ ngác nhìn bìa tạp chí, trong đầu đột nhiên nhớ tới một sự kiện.

“Ông chủ?”

“Ừ?”

“Anh không có việc gì chứ?”

“Ừ”

Lục Nghị Kinh thuận miệng đáp lại câu hỏi của bí thư, ánh mắt lợi hại như cũ nhìn chằm chằm vào quyển tạp chí ở trên bàn. Hôm nay bắt đầu giống hệt như những ngày khác, anh vào thời điểm cố định rời giường, rửa mặt chải đầu đi làm, nhưng khi vừa ngồi xuống bàn làm việc chưa đến năm phút đồng hồ, bí thư đã hoang mang rối loạn đem quyển tạp chí này vào cho anh.

Không cần cẩn thận phân biệt, Lục Nghị Kinh cũng nhìn ra được người kia thực sự là Kỷ Tuần. Rõ ràng bức ảnh được chụp không tốt lắm, lại đem một màn tình dục kia phơi bày rõ rệt. Lục Nghị Kinh lấy ra di động, do dự một lúc lâu, sau đó tìm số di động của Kỷ Tuần, ấn vào phím gọi. Không phải đợi bao lâu, đầu bên kia liền có người nhận điện thoại.

“Anh?”

“Tuần...Em không sao chứ?”

Kỷ Tuần nghe thấy tiếng thở dài trầm thấp từ đầu bên kia, bỗng nhiên trong ngực cảm thấy một tia đau đớn. Không thể cùng anh nói chuyện đã bao lâu? Cho tới hiện giờ ngay cả nghe thấy thanh âm cũng không tự chủ được mà cảm thấy khó chịu

“..... Em không sao.” Kỷ Tuần lấy tay dụi mắt, hốc mắt nóng lên làm hắn không tự giác nhắm mắt lại.

“Thật sự không sao?” Lục Nghị Kinh nhẹ giọng hỏi.

Anh không phải không biết cá tính quật cường của Kỷ Tuần, vì thế lại càng lo lắng đối phương không muốn kể khổ mà lại chịu đựng một mình. Lục Nghị Kinh cho tới bây giờ đều biết, em trai của anh vốn quật cường nhưng lại chưa đủ kiên cường.

“Không có việc gì đâu, anh.” Kỷ Tuần bình tĩnh nói, “... Chuyện này rất nhanh sẽ kết thúc.”

“Chính mình bảo trọng, có việc gì thì gọi cho anh.” Lục Nghị Kinh nghe ra đối phương không tính toán cho mình nhúng tay, tuy rằng biết chuyện này rất bình thường, nhưng lại cảm thấy một tia ghen tuông mặc danh kỳ diệu lên men dưới đáy lòng. Kỷ Tuần dù sao cũng không phải con nít, tự nhiên hiểu được cách xử lý sự tình đúng mực, không nghĩ cho anh nhúng tay cũng thật bình thường.

Mặc dù trốn tránh, đại khái anh cũng không buông bỏ được thân phận anh cả. Kỷ Tuần đối với anh mà nói, như trước vẫn vô cùng trọng yếu. Lục Nghị Kinh một bên nhắm mắt suy nghĩ của mình, một bên bối vì mình không được đối phương hoàn toàn tín nhiệm mà có một chút ảo não nho nhỏ, lộ ra một chút mỉm cười chua xót.

Kỷ Tuần mở cuốn tạp chí kia ra, cẩn thận đọc nội dung. Nội dung thật ra bình thường, thấy thế nào cũng chỉ là bịa đặt: Độc giả tiểu thư A ở quán ăn đêm tình cờ gặp được Đại Minh tinh Kỷ Tuần, hai người uống rượu tới nửa đêm, Kỷ Tuần lập tức lái xe đưa tiểu thư A về nhà, hơn nữa qua đêm tại nhà tiểu thư A.

Toàn bộ bài báo đều là lời nói vô căn cứ, nhưng mà phối hợp với ảnh chụp lại trở thành chuyện rất đáng tin. Kỷ Tuần lấy di động ra, tìm hồi lâu mới thấy số điện thoại của người nào đó, tiếp theo không nghĩ nhiều liền trực tiếp ấn phím gọi.

“..... Đỡ tiểu thư, cô làm như vậy là có ý gì? Không sợ tôi tìm luật sư kiện cô sao?” Kỷ Tuần thanh âm mang theo ý cười.

Đầu kia di động trầm mặc hồi lâu, thanh âm phụ nữ mới chậm rãi vang lên: “Kỷ tiên sinh, lời này của anh là có ý gì?”

“Đừng giả ngu, người phụ nữ ngủ cùng tôi một đêm trong bức ảnh kia chính là cô.” Kỷ Tuần khẳng định nói. Tuy rằng sự việc đã xảy ra khá lâu, trí nhớ khó tránh khỏi có chút mơ hồ, nhưng mà bối cảnh trong ảnh chụp làm sao hắn có thể không nhận ra. Kia rõ ràng chính là phòng của Đỗ Vũ Chân.

“Ảnh chụp? Kỷ tiên sinh anh đang nói tới bài báo trên tạp chí đó sao? Anh làm sao chứng minh được tôi chính là người phụ nữ đó?” Thanh âm phụ nữ ngọt ngào hỏi lại.

Kỷ Tuần nghe xong liền nổi giận: “Chỉ cần tôi đem chuyện này công bố ra ngoài, trăm phần trăm làm cho thanh danh của cô bị ảnh hưởng, nói không chừng kiếp nghệ sĩ của cô cũng giống như tôi đều cùng nhau bị gián đoạn.”

“Tôi không quan tâm. Huống chi tôi cũng không tính toán thừa nhận đó chính là mình.” Đỗ Vũ Chân cười lạnh nói.

“Cô tại sao phải làm như vậy? Cô có thể được ưu đãi gì chứ?” Kỷ Tuần cắn răng hỏi.

Đỗ Vũ Chân hừ một tiếng, trong thanh âm tựa hồ hàm chứa một phần hận ý rất nhỏ: “Anh tại sao không hỏi chính mình đã từng làm ra chuyện sai trái gì?”

“Có ý tứ gì ” Kỷ Tuần đang muốn truy vấn, lại nghe thấy âm thanh đối phương ngắt di động. Hắn ảo não khép di động lại, cả người nằm ngả ra trên sofa, cảm nhận được một cỗ uest trước nay chưa từng có. Hắn đích xác không biết đối phương nói chuyện sai trái là chuyện gì, cũng không hiểu đối phương vì cái gì lại nói như vậy. Kỷ Tuần vẫn nghĩ chính mình ăn ở không đến mức thất bại, thẳng đến lúc chuyện này phát sinh, mới biết được chẳng qua chỉ là mình nghĩ lầm.

Sự thật là, ngay cả một người phụ nữ vừa mới chỉ lên giường cùng hắn một lần, cũng có thể quay lại cắn cho hắn một ngụm, đẩy hắn xuống đáy vực sâu.

5. Chương 5

“Thời gian tổ chức họp báo đã được xác định. Câu trả lời phỏng vấn cũng đã giúp cậu chuẩn bị đầy đủ, nhớ rõ phải làm cho tốt.” Thanh âm của quản lý Triệu từ đầu bên kia di động truyền đến, lửa giận đã hết, vậy mà giọng điệu vẫn lạnh băng như cũ.

Kỷ Tuần ứng thanh cho có lệ, nghe đối phương nói liên miên cần nhẫn cường điệu chuyện này lên cực kỳ quan trọng, tâm hồn lại đặt ở màn hình trước mặt. Từ hôm đó tới nay đã qua hai ngày, truyền thông đối với việc này không mất đi hứng thú, vẫn như cũ chờ ở bên ngoài công ty ôm cây đợi thỏ. Công việc của hắn tạm thời hoàn toàn đình chỉ, bị người đại diện hạ lệnh cường chế không cho rời khỏi nhà nửa bước.

Việc này đối với diễn đàn thảo luận của đài BBS tạo thành rất nhiều ảnh hưởng, Kỷ Tuần lướt web, lặng lẽ nhẫn mi. Trên internet là tự do ngôn luận, trừ bỏ đa số mọi người đều nhận định sinh hoạt cá nhân của Kỷ Tuần không tốt, tạp chí xâm phạm đời sống riêng tư của nghệ sĩ, cũng có một số ít ngôn luận tỏ vẻ việc này là do Kỷ Tuần tự đạo diễn, hoặc là bởi vì đắc tội tổng biên tập tạp chí nên bị đối phương chơi xấu.

Đủ loại cách nói khác nhau, mọi giả thuyết xôn xao; Kỷ Tuần tắt máy tính, thở dài. Thái độ của quần chúng đối với hắn đại khái là không thể xấu hơn, cho dù hắn là đối tượng bị hại, nhưng mà loại bài báo này dù sao cũng có ảnh hưởng rất lớn, hơn nữa ảnh hưởng cực kỳ không tốt đối với thanh danh của hắn. Có lẽ thời gian rời khỏi giới nghệ sĩ cũng đã đến.

Kỷ Tuần cũng không cảm thấy được trải qua lần phong ba này chính mình còn có thể được các nhà tài trợ ưu ái, nguyên nhân là bởi fan hâm mộ của hắn phần lớn đều là phụ nữ, cho nên càng không thể dễ dàng tha thứ chuyện gièm pha tình ái này. Hắn lơ đãng nghe người đại diện gọi tới dặn dò, nhin không được lại thở dài.

“Hôm nay, chúng tôi mở cuộc họp báo mời các vị phóng viên tới đây, nhằm mục đích tại đây làm sáng tỏ chuyện mấy ngày trước, bài đăng trên tạp chí là hoàn toàn không có thật, mời các vị nghe Kỷ Tuần phát biểu về việc này sau đó chúng ta sẽ tiếp tục tiến hành phỏng vấn.” Người đại diện đem microphone đưa cho hắn.

Kỷ Tuần gắt gao trừng mắt nhìn bản thảo trước mặt, sau một lúc lâu, rốt cục khẽ cười. “Xin chào các vị phóng viên, tôi là Kỷ Tuần. Giống như người đại diện của tôi là Triệu tiểu thư đã nói, họp báo lần này có thể làm cho các vị phóng viên được biết rõ ràng, mà cá nhân tôi cũng chỉ muốn nói tới hai sự kiện.” Tia sáng huỳnh quang không ngừng chớp nháy, nhóm phóng viên ngồi phía dưới nín thở chờ đợi Kỷ Tuần lên tiếng.

“Một, dù ảnh chụp được gửi tới có phải là thật hay không thì bài báo tạp chí đã đăng cũng liên quan đến đời sống riêng tư của tôi, vì thế tôi muốn tự mình kháng nghị. Hai, lần này bài báo đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự của tôi, đồng thời cũng làm ảnh hưởng tới việc ký kết hợp đồng giữa tôi và công ty, bởi vậy tôi sẽ bồi thường thỏa đáng theo hợp đồng, hiệu lực hợp đồng sau đó cũng tự động chấm dứt.” Kỷ Tuần trên mặt tươi cười, cũng chú ý tới cách đó không xa người đại diện sắc mặt xanh mét.

“Kỷ tiên sinh, xin hỏi người đàn ông trên bức ảnh kia..... Có thật là bản thân anh không?” Một nữ phóng viên giơ tay hỏi.

“Đúng vậy. Chính là tôi.” Kỷ Tuần thái độ ôn hòa thừa nhận.

Bên dưới một mảnh ồ lên.

“Xin hỏi anh tại sao lại thừa nhận như vậy? Việc gièm pha này sẽ ảnh hưởng thế nào tới vị trí của anh trong ngành giải trí sau này?” Một phóng viên trẻ tuổi khác, tóc húi cua lên tiếng hỏi.

Kỷ Tuần nhợt nhạt cười: “Chuyện này đối với cá nhân tôi mà nói, cũng không tạo thành ảnh hưởng gì lớn. Việc rời khỏi giới giải trí là việc tất yếu, tôi tùy thời đều có thể rời khỏi. Về phần thừa nhận chuyện này, là bởi vì người kia đích thật là tôi, tôi không muốn lừa gạt những người ủng hộ mình, tuy nhiên bài báo kèm theo hoàn toàn là bịa đặt.” Dưới đài tia sáng huỳnh quang chớp lóe ngày càng nhanh, phóng viên các đài châu đầu ghé tai, dường như đối với tuyên ngôn rời khỏi giới nghệ sĩ của Kỷ Tuần cảm thấy khiếp sợ.

“Còn có ai muốn hỏi vấn đề gì không?” Kỷ Tuần hỏi.

“Xin hỏi..... Nếu thật sự rời khỏi giới giải trí, anh sẽ phát triển theo phương hướng nào?” Phía dưới một gã phóng viên rụt rè hỏi.

Kỷ Tuần trầm ngâm một lát, mới chậm rãi nói: “Làm cái gì cũng tốt, có thể đi du học, có thể làm một người đi làm bình thường, cũng có thể đi du lịch vòng quanh thế giới. Chuyện tương lai tôi cũng chưa có dự định gì.”

“Cám ơn các vị phóng viên hôm nay đã tới cổ vũ, phỏng vấn tới đây kết thúc, cảm ơn mọi người đã đến.” Người đại diện sắc mặt không tốt nói.

“Câu diên rồi phải không?” Người đại diện nổi giận đùng đùng chất vấn.

Kỷ Tuần mỉm cười: “Lúc trước khi ký kết hợp đồng, hợp đồng đã quy định rõ ràng rằng tôi không được làm ảnh hưởng tới hình ảnh công ty, không phải sao?”

“Cậu.....” Người đại diện nghiêng răng nghiêng lợi.

“Qua lần này, tôi muốn sống yên ở giới giải trí thực khó khăn, giả từ sự nghiệp khi còn đang trên đỉnh vinh quang cũng không phải không tốt.” Kỷ Tuần đứng dậy, đeo kính râm.

“... Về việc bồi thường hợp đồng và kiện tạp chí nọ tôi sẽ ủy thác cho luật sư xử lý, cảm ơn chị đã chiếu cố tôi vài năm nay.” Nhìn theo Kỷ Tuần rời đi, bộ dáng thông dong ngoài ý muốn, người đại diện thay hẳn để ý công việc, phát triển sự nghiệp mấy năm nay tức giận cả người cứng ngắc, nói không lên lời. Còn Kỷ Tuần sau khi rời khỏi công ty liền về nhà.

“Anh, em về rồi đây”

“Tuần.....” Lục Nghị Kinh nhìn người vừa đi vào cửa, đáy lòng liền nổi lên một trận đau xót. Từ sau khi sự kiện kia phát sinh, anh thỉnh thoảng mới để ý tới tin tức truyền thông, thẳng đến khi trực tiếp nghe được Kỷ Tuần ở buổi họp báo nói ra, anh mới sáng tỏ Kỷ Tuần lần này bị đả kích lớn đến cỡ nào. Nếu không phải thật sự đã bị thương tổn, Kỷ Tuần việc gì phải rời khỏi?

“Em gầy.” Lục Nghị Kinh bình thản nói. Kỷ Tuần thực sự rất gầy, thậm chí ngay cả mặt mũi đều có chút tiêu tụy.

Kỷ Tuần yên lặng một hồi, mới nhẹ nhàng nói: “Anh, em lần này thật sự rất mệt mỏi.”

“Mệt mỏi, liền nghỉ ngơi.” Lục Nghị Kinh thấp giọng nói. Anh chần chờ một chút, cuối cùng vẫn vươn tay, nắm lấy bả vai Kỷ Tuần, làm cho đối phương tựa đầu vào vai mình.

Kỷ Tuần thuận theo dựa vào bả vai anh trai, chậm rãi nhắm mắt. Quá khứ mấy năm nay, hắn đã chịu đủ khổ sở do phóng viên bám sát, thẳng đến ở buổi họp báo nói ra lời rời khỏi giới giải trí, hắn mới cảm nhận được một trận thoải mái mà bao lâu nay vẫn chưa từng cảm thấy.

“..... Anh, anh không định tiếp tục trốn em chứ?”

Lục Nghị Kinh nghe rõ câu nói kia, thân hình theo bản năng thoáng cứng ngắc.

“Em nói bậy bạ gì đó.....”

“Nếu là trước đây, em xảy ra chuyện gì, anh bất luận như thế nào đều giúp em thu thập, không phải sao?” Kỷ Tuần chưa xót nở nụ cười.

“Tuần, chuyện lần này anh ”

“Anh, anh thay đổi.” Kỷ Tuần lẩm bẩm nói, “Bây giờ còn có thể miễn cưỡng rút ra chút thời gian quan tâm em, về sau đại khái ngay cả gặp em một lần cũng không có biện pháp đi? Anh liền như vậy..... chán ghét em sao.....”

Lục Nghị Kinh đột nhiên căng thẳng nắm lấy ngón tay đối phương: “Không phải.”

“Chán ghét thì cứ việc nói thẳng, em cũng sẽ không quán quít lấy anh.” Kỷ Tuần thanh âm rất thấp, như là đang cực lực áp chế điều gì.

Lục Nghị Kinh trong lòng rùng mình, giọng nói khàn khàn: “Em muốn nghe anh nói, nhưng liệu em có gánh nổi hậu quả không?”

“Nếu anh đủ tín nhiệm em, nên nói cho em biết.” Kỷ Tuần cắn chặt môi, “Em làm gì khiến anh mất hứng? Vẫn là em làm sai chuyện gì?”

“Em cái gì cũng chưa làm sai.”

“Vậy tại sao.....”

“Thuần túy là cá nhân anh có vấn đề.” Lục Nghị Kinh bình tĩnh nói.

“Sao?”

“Còn nhớ rõ lần trước cùng nhau uống rượu không? Khi đó anh uống say.”

“Vâng.”

“Em cũng biết, anh có thể cùng người đồng tính lên giường. Ngày đó nửa đêm, anh thiếu chút nữa xâm phạm em.” Lục Nghị Kinh nghiêm túc giương mi, trong thần sắc hàm chứa một chút hối hận không thể nhận ra.

“... Cho dù phát hiện người ngủ trên giường là em, dục vọng của anh vẫn như cũ không có biến mất. Đối với em trai mình lại nảy sinh ra loại tâm tư này, anh đại khái không bằng cầm thú.” Lục Nghị Kinh nói xong, trên mặt lộ ra cười khổ.

Kỷ Tuần còn không kịp phản ứng, hai má đã theo bản năng nóng lên, phấp hồng: “... Anh nghĩ muốn xâm phạm..... em sao?”

Lục Nghị Kinh bất động thanh sắc thu hồi cánh tay của mình, nhẹ giọng thở dài: “Đúng vậy. Rõ ràng vẫn đem em xem như em ruột, nhưng loại dục vọng này vẫn tiêu trừ không được.”

Kỷ Tuần trầm mặc. Theo góc độ của Lục Nghị Kinh nhìn lại, chỉ nhìn thấy khuôn mặt đối phương đỏ bừng, lơ đãng. Không tự hỏi nhiều lắm, anh đưa tay sờ sờ vành tai phấp hồng kia, lại bởi vì phản ứng nhảy dựng lên của đối phương mà cảm thấy tổn thương.

“..... Thực xin lỗi, anh không cố ý.....” Lục Nghị Kinh thu hồi ngón tay, lần đầu tiên trong đời cảm nhận được việc e ngại bị người nào đó chán ghét.

Quả nhiên thực ghê tởm đi? Đối với em trai mình lại nảy sinh dục vọng, so với mấy thứ dơ bẩn trên đời thì còn dơ bẩn hơn. Đáy lòng có âm thanh vọng lên như muốn nói Anh không muốn bị em chán ghét, nguyện vọng hèn mọn như vậy nhưng anh vẫn trầm mặc không thể mở miệng, cũng chỉ có thể mất điếc tai ngơ với âm thanh mỏng manh kia.

“Em vừa về nhà cứ ở lại đi, anh có thể đi nơi khác.” Lục Nghị Kinh đứng lên, không dám nhìn về mặt Kỷ Tuần.

“Tại sao?” Kỷ Tuần thanh âm có chút kinh ngạc.

Lục Nghị Kinh dừng một chút, mới nói: “Em cũng không muốn cùng người suýt chút nữa xâm phạm mình ở chung dưới một mái nhà đi?”

“Nhưng nơi này rõ ràng là nhà của anh.”

“Anh không sao cả.”

“Em không cần.” Kỷ Tuần quyết đoán nói, “Em không cần anh rời đi.”

“Vừa rồi anh đã nói rõ nguyên nhân...”

Kỷ Tuần vội vàng nói: “Em không thèm để ý.”

“Em không sợ anh buổi tối lại tập kích hay sao?” Lục Nghị Kinh trên mặt tràn ngập mất kiên nhẫn.

“Nếu anh thật sự làm thế, em sẽ rất hoan nghênh.” Kỷ Tuần cười khiêu khích đối phương, “... nhưng anh sẽ không như vậy, bởi vì anh vốn khinh thường chuyện cưỡng ép.”

Lục Nghị Kinh nhìn đối phương tươi cười, trong một lúc không biết nên khóc hay nên cười. Người này từ thuở nhỏ đã ỷ lại anh, hiển nhiên biết rõ tính cách của anh. Bởi vì anh rất kiêu ngạo cũng quá tự tin, chuyện bắt buộc người khác làm theo ý mình như thế nào cũng không làm được.

“Vì sao lại kiên trì như vậy?”

“Không biết.” Kỷ Tuần nhún vai, “...Nhưng em không muốn anh tiếp tục trốn em thôi.”

Lục Nghị Kinh thở dài: “Em đang làm anh khó xử.”

“Có sao đâu?” Kỷ Tuần khờ dại nở nụ cười.

Từ sau buổi họp báo, Kỷ Tuần liền chuyển về nhà, ngưng hẳn tất cả các hoạt động biểu diễn. Lục Nghị Kinh cố gắng lấy thái độ bình tĩnh đối đãi Kỷ Tuần, nhưng lại bởi vì thái độ không hề cố kỵ của đối phương mà có chút do dự. Anh biết, Kỷ Tuần vẫn như cũ xem anh như anh trai mà đối đãi, tựa hồ vẫn chưa đem lời nói lúc trước của anh đặt ở trong lòng.

Đáy lòng tràn ngập cảm giác thất bại cùng với không biết làm sao, Lục Nghị Kinh cho tới bây giờ cũng không biết chính mình so với trong tưởng tượng, còn muốn để ý tới suy nghĩ của đối phương nhiều hơn. Kỷ Tuần đối với anh mà nói thật sự rất quan trọng. Quan trọng đến mức anh vì lo lắng Kỷ Tuần chán ghét mình nên nói ra sự thật. Quan trọng đến mức anh thậm chí không biết nên làm thế nào cho phải. Từ khi phát hiện chính mình đối với đối phương sinh ra dục vọng, nguyên bản tình cảm anh em vô cùng thân thiết cũng dần dần biến đổi.

Trong quá khứ anh sẽ không để ý hai người có hành động gì thân mật, nhưng cho tới hiện giờ, Lục Nghị Kinh thật sâu cảm nhận được bọn họ nên giữ khoảng cách. Anh chưa bao giờ biết, chính mình thế nhưng lại bởi vì một cử chỉ lơ đãng của Kỷ Tuần mà dễ dàng nảy sinh dục vọng.

Kỷ Tuần rõ ràng không biết tâm tư giãy dụa của anh, bằng không cũng sẽ không như dĩ vãng, tắm vòi sen xong liền chỉ mặc độc một cái quần bò đi ra khỏi phòng tắm, hồn nhiên không rõ có người sẽ vì nhìn thấy hần như vậy mà đầu óc trống rỗng. Lục Nghị Kinh dĩ vãng vẫn chưa để ý nhiều lắm, cũng không cảm thấy thói quen này có vấn đề gì, nhưng gần đây lại thường xuyên vì thế mà cảm thấy buồn rầu.

Kỷ Tuần phảng phất thật sự chuyện gì cũng không biết, hoàn toàn không kiêng dè ở trước mặt anh mà phơi bày thân thể. Đại khái là chính anh có chỗ nào trở nên kỳ quái..... Trước kia nhìn thấy nhiều lần đều không có cảm giác gì, hiện tại lại có thể dễ dàng kích khởi dục vọng. Lục Nghị Kinh thân là một nam nhân thành thực, đương nhiên có năng lực tự kiềm chế. Nhưng kiềm chế mãi cũng không thể được, luôn chịu đựng lại làm tổn thương thân thể, bởi vậy ngẫu nhiên anh vẫn sẽ đi tìm bạn giường phát tiết dục vọng.

“Anh, anh phải đi sao?” Kỷ Tuần nằm ở trên sofa lười biếng hỏi.

Lục Nghị Kinh thản nhiên nói: “Ừ.”

Kỷ Tuần bỗng nhiên ngồi dậy: “Công ty có việc?”

“..... Không phải.” Lục Nghị Kinh khắc chế tầm mắt chính mình không rơi xuống áo sơ mi mỏng manh trên người đối phương, lộ ra cằn cổ trắng nõn cùng xương quai xanh.

“Hội họp?”

Lục Nghị Kinh không phủ nhận.

Kỷ Tuần nhìn sườn mặt vốn khuyết thiếu biểu cảm của anh trai, nghiêm túc giương mi.

“Anh, Anh đi tìm bạn giường?”

Lục Nghị Kinh lộ ra vẻ mặt cam chịu.

“Làm sao anh quen người đó? Là người như thế nào? Ngoại hình so với em có đẹp hơn không?” Hàng loạt câu hỏi liên tiếp tuôn ra, Kỷ Tuần cũng không biết chính mình bị làm sao, đối với bạn giường của đối phương cực kỳ để ý.

Hắn còn nhớ rõ Lục Nghị Kinh đã từng nói qua, cũng phát hiện thái độ của Lục Nghị Kinh đối với mình vô cùng mâu thuẫn. Tuy rằng tuyệt đối không thích nam giới dùng loại ánh mắt này nhìn mình, nhưng nếu đối tượng là anh trai mình, Kỷ Tuần thật ra cũng không bài xích như vậy.

Hắn từ trước tới giờ đều thực thích người anh trai luôn thận trọng, trầm ổn từ lời nói đến việc làm này. Loại thích này bao hàm sùng kính, ỷ lại, cùng với rất nhiều tình cảm hắn không nói lên lời. Cũng bởi vậy, hiện tại làm ra loại hành vi này, đại khái là “ghen tỵ” đi. Giống như lời Nhan Dĩ Kiệt nói, chính hắn đối với anh trai có một chút tính chiếm hữu trẻ con. Bọn họ lớn lên bên nhau từ nhỏ, Lục Nghị Kinh lại luôn luôn cưng chiều hắn, cho nên hắn có loại cảm giác này cũng rất bình thường.

“Là đối tác của anh.”

Lục Nghị Kinh trả lời một vấn đề. Còn lại hai vấn đề, Anh không biết nên trả lời thế nào. Là người như thế nào? Nói thực ra, anh chỉ biết tên đối phương là Caster, ưa mặc đồ Armani, thích vang đỏ hơn rượu trắng, trên người luôn mang theo một mùi nước hoa nổi tiếng; thời điểm làm tình thích tư thế quay lưng về phía anh, không thích hôn môi cũng không thích bị lưu lại hôn ngân, nhưng lại thích làm tình ở bên ngoài phòng ngủ.

Về phần diện mạo, có thể nói là anh tuấn, trừ bỏ có khí khái nam tử, sau khi đeo kính mắt vào còn có thêm vài phần phong độ của người trí thức. Anh chỉ biết có vậy, không hơn. Vô luận thời điểm trên giường bọn họ làm tình mãnh liệt như thế nào, sau khi xuống giường, cũng chỉ gặp mặt thoáng qua như người xa lạ.

“Vậy..... Anh có thích cậu ta không?” Kỷ Tuần tiếp tục đưa ra vấn đề.

“Không thể nói rõ thích hay không thích.” Lục Nghị Kinh cảm thấy thật kỳ quái.

Bình thường Kỷ Tuần cũng không hỏi nhiều đến việc riêng của anh, cho tới bây giờ đều biết tiến biết lui, nhưng hôm nay thái độ của Kỷ Tuần làm cho anh cảm thấy kinh ngạc. Cái loại chất vấn này tuy không làm anh chán ghét, nhưng tựa hồ có chút lệch khỏi quỹ đạo anh em bình thường.....Nếu không phải Lục Nghị Kinh đã rõ ràng Kỷ Tuần xem anh như anh trai mà đối đãi, nhất định sẽ cảm thấy chất vấn của đối phương hết như một cô vợ nhỏ đang nghi ngờ hành tung của chồng.

“Không thích tại sao lại cùng nhau lên giường?”

“Lên giường cùng thích là hai việc khác nhau.” Lục Nghị Kinh thở dài, ngồi xuống sofa. “... Nếu không tìm thấy người mình thích, chẳng lẽ em muốn anh cả đời không làm tình?”

“Không phải.....” Kỷ Tuần khê cần môi.

“Vậy tại sao em lại để ý chuyện này? Anh tìm bạn giường tuyệt đối không phải chuyện gì lạ.”

“..... Ghen tị đi.....” Kỷ Tuần lẩm bẩm nói.

Lục Nghị Kinh bình thần hỏi: “Ghen tị cái gì? Anh là anh trai em, không phải bạn gái em.”

Kỷ Tuần rầu rĩ hạ tay xuống: “Bởi vì anh cũng bị đoạt đi rồi.”

Mặc dù không nghĩ muốn thừa nhận, nhưng cái cảm giác khủng hoảng khi anh trai tùy thời đều có thể bị người khác cướp đi thật sự làm hắn cảm thấy phiền toái. Nhan Dĩ Kiệt nói hoàn toàn có đạo lý, hắn không chỉ luyện huynh tình kết, hơn nữa còn cực kỳ nguy kịch.

Lục Nghị Kinh sửng sốt, thấp giọng nở nụ cười. “Chỉ là bạn giường thôi, em đừng nghĩ nhiều.”

“Nhưng mà.....” Kỷ Tuần đang định nói thì lại bị hành động của anh trai thành công đánh gãy.

Đôi môi của Lục Nghị Kinh ở trên gương mặt Kỷ Tuần hôn nhẹ một cái. “Anh đi đây, em ngủ sớm một chút”.

Mất thấy anh trai không hề lưu luyến đi ra khỏi cửa, Kỷ Tuần run rẩy một hồi mới phát giác mặt mình đỏ bừng.

Trước đây Lục Nghị Kinh cũng sẽ như vậy hôn hắn, mang theo một chút thân mật, một chút cưng chiều, hoặc không nặng không nhẹ hôn lên trán hắn. Sau khi hắn cao quá bả vai đối phương, Lục Nghị Kinh rất

cuộc không làm như thế nữa, cho dù phần cứng chiều kia vẫn chưa từng thay đổi, nhưng Kỷ Tuần vẫn mơ hồ cảm thấy mất mát.

Hắn biết đó là bởi vì quan hệ của bọn họ bắt đầu biến chất, cho nên phải thu lại những hành động quá mức thân thiết, ở trước mặt người khác đều phải biểu hiện giống như anh em bình thường. Cho dù Kỷ Tuần không nghĩ gì, nhưng cũng không thể không cảm thấy điều đó.

. “..... Cậu không còn việc gì vướng bận, cuộc sống chẳng phải rất thoải mái sao.” Nhan Dĩ Kiệt cười nói.

“Cho dù là thế, tôi ít nhiều cũng có một chút phiền não.” Kỷ Tuần nói xong nâng chén rượu lên, ánh mắt đặt ở vách tường phía trên lô ghề màu vàng nhạt.

“Phiền não cái gì? Ngay cả chuyện tình ái bị buông lờ gièm pha cũng không làm gì được cậu, còn có cái gì có thể làm cậu phiền não?” Nhan Dĩ Kiệt cười đến trêu tức.

Kỷ Tuần chần chờ một chút mới mở miệng: “Nếu..... Tôi là nói nếu..... Có nam nhân nói với anh, hẳn nghĩ muốn lên giường với anh..... Anh sẽ làm gì?”

“Nếu ngoại hình đẹp thì thử một lần cũng không sao. Sao thế, có nam nhân nói với cậu như vậy?”

“..... Xem như là thế.....”

Nhan Dĩ Kiệt cứng miệng một hồi, sau đó thở dài trêu ghẹo: “Thật lợi hại.”

“Lợi hại cái gì? Hơn nữa tôi cũng không muốn như vậy.” Kỷ Tuần nhún mày. “... Trở lại chuyện lúc này, anh vừa nói cái gì, bộ dạng đẹp liền OK?”

“Chẳng phải đẹp là tốt rồi sao, ít nhất bắt hắn làm trò hề. Bằng không tôi cứ lên giường với phụ nữ làm sao phải cùng đàn ông lên giường?” Nhan Dĩ Kiệt nói rất thoải mái.

“Vậy anh cũng có chút xu hướng đồng tính luyến ái.....” Kỷ Tuần đen mặt nói.

Nhan Dĩ Kiệt nhún vai: “Đồng tính luyến ái đâu có gì. Ở trong vòng luẩn quẩn hỗn loạn này cậu cũng đã biết, ở bên trong lâu, nhìn thấy ít nhiều cậu cũng sẽ thay đổi.”

“Phải không.....”

“Như vậy, đó là người như thế nào?”

“A?” Kỷ Tuần nhìn sắc mặt bạn tốt có chút bất quái.

..... Nếu có cảm giác thì thử một lần cũng không sao, coi như mở rộng tầm mắt thôi. Bằng không cũng có thể thử hôn môi trước. Cậu hẳn không có khả năng cùng một người mình không muốn hôn môi lên giường đi? Không cần suy nghĩ nghiêm túc, lúc lên giường và tình cảm hoàn toàn có thể tách biệt.....

Thanh âm của Nhan Dĩ Kiệt quanh quẩn bên tai, Kỷ Tuần ngồi xuống sofa, thở dài. Bạn tốt và anh trai đều nói giống nhau, tựa hồ bọn họ đều cho rằng làm tình và yêu đương có thể tách biệt. Kỷ Tuần trước đây cũng cho rằng như vậy, nhưng cứ tưởng tượng nếu đối tượng trên giường là đàn ông, không có tình yêu thật sự rất khó làm. Phòng khách vang lên tiếng đồng hồ báo thức, Kỷ Tuần liếc mắt nhìn đồng hồ một cái, mới phát giác đã gần rạng sáng.

Hắn đứng lên, đi lên lầu, đi qua cửa phòng anh trai không biết vì sao lại dừng lại. Ban đêm trên hành lang hoàn toàn im ắng, Kỷ Tuần do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn vươn tay, mở cửa phòng anh trai. Lục Nghị Kinh từ trước đến nay đều không có thói quen khóa cửa, bởi vậy hắn thuận lợi vào trong phòng đối phương, trong phòng chỉ có tiếng nam nhân hít thở đều đặn, an ổn.

Kỷ Tuần thong thả đi đến bên giường, thẳng đến khi hai mắt quen với bóng tối, mới dần dần thấy rõ dung nhan say ngủ của đối phương. Hai mắt nam nhân nhắm chặt, chân mày không nhíu lại như bình thường, mà thả lỏng kéo dài. Kỷ Tuần ở bên giường ngồi xuống, nhìn không được vươn tay, khẽ chạm vào hai má đối phương, lỗ tai, thậm chí là môi.

Vẫn còn ở trong mộng đẹp, đối phương không vì như vậy mà thanh tỉnh, ngược lại không hề phản ứng. Ngón tay Kỷ Tuần dọc theo ngũ quan của đối phương mà đụng chạm, một bên chậm rãi hạ thấp thân thể, như là có chút do dự, hoặc giả đã hạ quyết tâm, chớp mũi đụng chạm chớp mũi anh trai, hơi thở cơ hồ giao hòa cùng một chỗ. Bọn họ dựa vào rất gần, gần đến nỗi không có khoảng cách.

Chỉ còn một chút nữa, môi hắn sẽ chạm vào môi anh. Kỷ Tuần nuốt nước miếng một cái, nhẹ nhàng đem môi mình áp xuống, in lại trên đôi môi mềm mại, ấm nóng của đối phương...Như hắn dự đoán, cảm giác khi hôn nam nhân cũng không kém lắm. Chỉ cần nghĩ đến mấy ngày trước đối phương cũng như vậy hôn lên má hắn, còn có một loại nhiệt ý mặc danh kỳ diệu nổi lên trong lòng.

Kỷ Tuần hơi rời môi đi, nhìn dung nhan ngủ say của đối phương trong chốc lát, sau đó lại một lần nữa hôn xuống. Lúc này đây không chỉ lướt qua như lúc trước, hắn không nghĩ nhiều liền vươn đầu lưỡi, xâm nhập vào trong khoang miệng chẳng hề phòng bị của nam nhân, liếm qua răng nanh cứng rắn, cuốn lấy đầu lưỡi mềm mại đang ngủ yên.

Kỷ Tuần chưa bao giờ biết, hôn môi một người đàn ông đang ngủ say, cư nhiên có thể làm cho chính mình hưng phấn đến độ thân thể run lên nhẹ. Có lẽ bởi vì hô hấp không thuận, hơi thở nam nhân bắt đầu trở nên dồn dập, nhưng như cũ vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Kỷ Tuần hôn môi đối phương, mút lấy nước bọt trong khoang miệng, khẽ cắn đầu lưỡi mềm nhũn, thân thể không tự giác áp xuống ngày càng thấp, cơ hồ nửa người dưới đều đặt trên người nam nhân, hôn cũng càng ngày càng sâu.

Hắn mãi miết hôn, rốt cuộc cho đến khi buông ra được, đôi môi hơi mọng của đối phương đã bị hắn hôn đến đỏ tươi, ướt át. Kỷ Tuần si ngốc nhìn môi đối phương, lại hôn nhẹ lên khóe mắt người nọ, rốt cuộc sau đó mới rời môi đi. Từ ngực truyền đến một trận phập phồng dồn dập, Kỷ Tuần thở gấp, không biết do đâu mà mặt đỏ tai hồng.

6. Chương 6

Lục Nghị Kinh đối với loại tình huống này hiển nhiên không biết làm sao. Ngày đó anh tỉnh lại, còn tưởng rằng chính mình đang nằm mơ, làm thế nào mà Kỷ Tuần lại ngủ trên giường anh?

Sau khi cẩn thận nhìn lại, mới thấy trên người Kỷ Tuần có mùi rượu, anh liền cho rằng Kỷ Tuần uống rượu say vào nhầm phòng. Nhưng Lục Nghị Kinh đã quên, tửu lượng của Kỷ Tuần vô cùng tốt, làm sao có thể dễ dàng say được? Kể từ ngày đó, thái độ của Kỷ Tuần bắt đầu thay đổi. Lục Nghị Kinh không muốn nghĩ nhiều, nhưng thời điểm Kỷ Tuần đối mặt với anh phảng phất không còn như trước, cậu không còn làm nũng nữa, ngược lại duy trì một chút khoảng cách vô hình.

Nếu không phải hai người là anh em, còn có thể cho rằng Kỷ Tuần đang giận dữ, nhưng đối phương vẫn cố tình dùng thái độ có chút cầu nể đối mặt với anh, làm anh cảm thấy kỳ quái. Nói về Lục Nghị Kinh, quả thực anh từng có vài đoạn tình cảm lưu luyến, tuy nhiên chưa bao giờ cùng nam nhân nói chuyện yêu đương, bởi vậy anh hoàn toàn không hiểu tâm tình của Kỷ Tuần giờ phút này.

Anh đương nhiên không nghĩ đến Kỷ Tuần đang tính toán cùng anh một chỗ, nhưng anh hiểu được, tình cảm anh em thuần túy của bọn họ kể từ lúc anh lựa chọn nói rõ mọi thứ cho Kỷ Tuần, không hề nghi ngờ gì đã bắt đầu thay đổi.

“Tuần.”

“Vâng?”

“Chúng ta cần nói chuyện.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Em có từng nghĩ, đến chỗ ba mẹ ở một thời gian không?” Lục Nghị Kinh buông đũa, bình tĩnh hỏi han.

“Tại sao phải thế?”

“Em quên lần trước chúng ta nói chuyện rồi sao.” Lục Nghị Kinh hạ mắt, “Chúng ta ở cùng nhau..... không tốt lắm.”

Kỷ Tuần mị mắt: “Anh có ý gì?”

Lục Nghị Kinh thấp giọng nói: “Em hẳn đã biết.”

“Không, em không biết.” Kỷ Tuần buông đũa, trên mặt lộ ra ý cười.

“Đừng giả ngốc.” Lục Nghị Kinh dừng một chút, “Em biết rõ anh đối với em có loại tư tưởng gì, Tại sao em vẫn muốn cùng anh ở chung một chỗ?”

“Bởi vì em thích thế.” Kỷ Tuần thu hồi nụ cười, “Em không nghĩ cùng anh tranh luận, nhưng mà ”

“Nhưng mà cái gì? Em không phải đồng tính luyến ái, em thậm chí còn chưa từng cùng nam nhân hôn môi. Đừng nói với anh em đối với đồng tính luyến ái có rất nhiều hiểu biết ” Lời nói của Lục Nghị Kinh bị ánh mắt khác thường của Kỷ Tuần đánh gãy.

“Em đã từng cùng nam nhân hôn môi.” Kỷ Tuần trừng mắt nhìn anh trai.

Lục Nghị Kinh cố gắng làm cho biểu tình kinh ngạc của mình không lộ ra ngoài. “Vậy thì đã sao? Dù có hôn môi, em cũng không hiểu được lực hấp dẫn của mình lớn thế nào đâu.”

Kỷ Tuần liếc mắt nhìn Lục Nghị Kinh, bỗng nhiên đứng lên, đi đến bên người anh, cúi đầu liền hôn lên môi anh. Đó là một cái hôn quá mức ngắn ngủi, thế nên Lục Nghị Kinh cảm thấy chính mình có lẽ vừa trải qua một hồi ảo giác, mà trong ảo giác hết thấy đều là giả dối.

“..... Tuần?”

“Có chuyện gì, anh?”

“Em hôn anh.” Lục Nghị Kinh vẻ mặt có chút mờ mịt hiếm thấy.

“Đúng thế. Nếu anh gọi đây là hôn mà không phải chỉ là một cái chạm môi.” Kỷ Tuần xoa môi, cười loan loan mắt.

“Tại sao?” Lục Nghị Kinh thở dài. Anh hiểu rõ Kỷ Tuần, bởi vậy anh biết, đối với Kỷ Tuần mà nói, tiếp xúc loại này cũng chỉ là một hồi vui đùa, không đáng kể chút nào.

“Đây không phải vui đùa. Em sẽ không hướng anh làm chuyện vui đùa nhằm chán như vậy.” Kỷ Tuần mỉm cười.

“Vậy, rốt cuộc tại sao?”

“Bởi vì em muốn làm thế.”

“Em thật sự muốn làm?” Lục Nghị Kinh trên mặt tràn ngập hoang mang.

Kỷ Tuần buông tay: “Đương nhiên.”

Lục Nghị Kinh trả lời vô cùng nhanh chóng: “Anh không tin.”

“Anh, anh cảm thấy em không thể tín nhiệm?”

“Không phải vấn đề này, mà là.....” Lục Nghị Kinh phiền muộn nhăn mi.”Chúng ta là anh em.”

Kỷ Tuần đồng ý gật đầu: “Đúng vậy, anh em không cùng huyết thống. Anh để ý?”

“Vốn là anh sai.” Lục Nghị Kinh cười khổ, “Nếu anh không thích nam nhân, sẽ không có nhiều phiền toái như vậy.”

Kỷ Tuần hơi hơi mím môi, có chút do dự mở miệng: “Anh, em nghĩ thử xem xem.”

“Thử cái gì?”

“Thử xem xem..... em có thể hay không tiếp nhận nam nhân.” Kỷ Tuần ngượng ngùng cười.

Lục Nghị Kinh giận tái mặt “Loại sự tình này làm sao có thể thử?” Sắc mặt anh có chút âm trầm.

Kỷ Tuần cảm thấy có chút không ổn, nhưng vẫn nhủ mảy: “Tại sao không thể?”

“Sao lại muốn thử?” Thanh âm của Lục Nghị Kinh vô cùng bình tĩnh, nhưng chút bình tĩnh còn lại đã bị sự kiện bão táp vừa rồi cuốn đi hết.

“Nếu em có thể tiếp nhận nam nhân, vậy thì có thể cùng anh ở chung một chỗ rồi.” Kỷ Tuần có chút khờ dại nói.

Lục Nghị Kinh cười lạnh: “Em cho là đồng tính luyện ái chỉ cần nhìn thấy nam nhân đều yêu đến biến thái phải không? Cho dù em thích nam nhân, em dựa vào cái gì tiếp nhận anh? Anh làm anh trai em cũng không phải một hai năm, mà là gần hai mươi năm.”

“Vậy anh không thích em sao?” Kỷ Tuần vội vàng hỏi, “Anh nếu coi em là em trai, lại muốn cùng em lên giường, vậy rốt cuộc anh đặt em ở vị trí gì?”

Lục Nghị Kinh nghẹn lời, sau một lúc lâu cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng dùng ánh mắt ôn hòa nhìn đối phương. Mà Kỷ Tuần lại bỗng nhiên bật cười.

“Anh có biết anh thật quá mức không? Anh chỉ nghĩ đến cảm giác của anh, còn em thì sao?” Hắn dừng một chút, khóe mắt hơi hơi phiếm hồng, thanh âm cũng bắt đầu nghẹn ngào. “Bởi vì anh sợ chính mình đối với em sinh ra dục vọng, cho nên anh trốn em. Anh có nghĩ tới, bị anh trai mình né tránh như vậy, Em sẽ có cảm giác gì?”

“Tuần.....” Lục Nghị Kinh cắn chặt môi.

Anh tuyệt không muốn chứng kiến bộ dạng Kỷ Tuần thanh âm bắt đầu run rẩy, nhưng vẫn cố gắng duy trì bộ dáng tươi cười. Mặc dù là chính anh bức đối phương đến bước này, nhưng Lục Nghị Kinh lại bắt đầu hối hận. Lúc trước anh không phải chưa từng nghĩ chính mình có thể sẽ làm tổn thương đối phương, nhưng anh lại không muốn để ý nhiều. Mà sự thật chứng minh, sự ích kỷ và dục vọng của anh vẫn làm tổn thương người mà anh coi trọng nhất.

Kỷ Tuần cắn môi nói: “Anh rốt cuộc có biết em nghĩ gì không?”

Lục Nghị Kinh trầm mặc thật lâu, sau đó nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi.”

“Em không muốn nghe ba chữ này.” Kỷ Tuần mím môi, hốc mắt đột nhiên ướt át.

“Tuần, đừng khóc.”

“Em không có!”

Lục Nghị Kinh trầm mặc một lúc, sau đó đứng lên, đi đến phía sau Kỷ Tuần, ôm lấy thắt lưng hắn.

“Anh xin em đừng có khóc”. Anh không biết mình bị làm sao, đối với nước mắt của Kỷ Tuần, anh cảm thấy đau lòng, nhưng đồng thời lại cảm nhận được một cổ ấm áp trĩu mến dào dạt.

Không phải chưa từng nhìn thấy Kỷ Tuần khóc, nhưng khi đó Kỷ Tuần còn nhỏ, khóc vô cùng thê thảm, cũng sẽ không làm cho anh sinh ra loại cảm giác vừa đau vừa tình tự này. Mà Kỷ Tuần hiện tại, chỉ rơi vài giọt nước mắt, biểu cảm trên mặt vẫn là gió êm biển lặng, lại làm cho anh không biết phải làm sao. Lục Nghị Kinh chưa từng biết, chính mình lại là một người dễ dàng bị nước mắt đánh bại như thế. Có lẽ, bởi vì...người khóc, là Kỷ Tuần.

“Tuần, em chắc chắn chứ?”

“Em chắc chắn.”

Kỷ Tuần chớp chớp đôi mắt đỏ hoe, môi hơi hơi cong lên. “Chuyện tới hiện giờ, em cũng không cho anh lâm trận bỏ chạy.”

Lục Nghị Kinh nghe vậy không khỏi bật cười. “Chính là làm tình, anh tại sao lại muốn chạy trốn?”

Kỷ Tuần mị mị mắt: “Cái này khó nói. Ai biết anh không phải thầm nghĩ làm qua loa, dỗ em cho có lệ?”

Lục Nghị Kinh xoa đầu Kỷ Tuần, tiến đến bên tai hắn thấp giọng nói: “Anh không biết đã bao nhiêu lần nghĩ đến bộ dạng em lúc nằm trên giường. Nếu anh cũng muốn, cần gì phải làm qua loa?”

“Anh nghĩ tới..... rất nhiều lần rồi sao?” Kỷ Tuần bắt đầu đỏ mặt.

“Đúng vậy.”

Lục Nghị Kinh thản nhiên trả lời. Kỷ Tuần ngẩn ra, đột nhiên mặt đỏ tai hồng. “Anh..... Có ai từng nói anh rất phiền tình chưa?”

Lục Nghị Kinh ngoài ý muốn nhìn hẩn liếc mắt một cái: “Không có.”

Kỷ Tuần do dự, vẫn là ôm lấy bả vai dày rộng của anh trai, chậm rãi đem chính mình chui vào trong lồng ngực đối phương. “Nhất định chưa có ai gặp qua ánh mắt lúc này của anh..... Quả thực giống như là.....” Kỷ Tuần chỉ nói được một nửa, nửa còn lại bị Lục Nghị Kinh nhanh chóng nuốt mất.

Đôi môi Lục Nghị Kinh quả thực vô cùng ấm áp. Đây là lần đầu tiên Kỷ Tuần có ý nghĩ này khi bị người khác hôn. Anh tuy nhiệt tình nhưng vẫn ôn nhu nhấm nháp môi hẩn, giống như đang cực lực áp chế khe liếm đầu lưỡi của hẩn. Kỷ Tuần nhịn không được than nhẹ, chậm rãi mở mắt, nhìn chăm chú vào vẻ mặt của anh khi hôn.

Lục Nghị Kinh có khuôn mặt anh tuấn, đường cong bên sườn mặt giống như được dao tạc ra, cương trực lưu loát, mà giờ khắc này, đường cong sắc bén đó lại thấp phần nhu hòa, làm cho nguyên bản khuôn mặt vốn đậm mạc cũng có thêm vài phần ôn nhu. Kỷ Tuần còn chưa thật sự hưởng ứng nụ hôn của đối phương, hai tay đã không cam lòng yếu thế mà chạy tới vuốt ve tấm lưng rắn chắc lại mềm dẻo của Lục Nghị Kinh, thậm chí còn dùng thân mình cọ sát khiêu khích đối phương.

Lục Nghị Kinh dây dưa xong, dọc theo cần cổ lưu lại vài dấu hôn tiên diễm, sau đó bỗng nhiên hơi hơi đứng dậy, tiện tay cởi bỏ áo choàng tắm của Kỷ Tuần. Kỷ Tuần theo bản năng rút lui về phía sau, lưng cũng vì thế mà chạm vào đầu giường. Lục Nghị Kinh bình thản hỏi: “Sợ?”

“Ai sợ!” Kỷ Tuần đỏ mặt, nghiêm túc phản bác.

Lục Nghị Kinh không nhiều lời, nhanh nhẹn cởi bỏ đai lưng của áo choàng tắm, làm cho thân thể đối phương hiện ra trọn vẹn trước mắt mình. Thân thể Kỷ Tuần tuy hơi gầy, nhưng vẫn thon dài cân xứng, Lục Nghị Kinh không vội vàng đem áo choàng tắm toàn bộ cởi xuống, ngược lại một tay cầm lấy mắt cá chân của Kỷ Tuần, cúi đầu chậm rãi hôn lên từng ngón chân thon dài, tái nhợt.

“Anh..... Không cần hôn nơi đó.....” Thanh âm của Kỷ Tuần bắt đầu có chút run rẩy.

Đôi môi ấm nóng của đối phương không đáp lại hẩn, chỉ tiếp tục hôn hẩn đến mềm nhũn, Kỷ Tuần không biết nên làm thế nào cho phải. Chưa từng có người hôn qua chân hẩn...Địa phương bị hôn lên truyền đến một trận tê dại, hẩn nghĩ muốn rút chân về, nhưng mắt cá chân lại bị đối phương giữ chặt.

“Sao lại không cần?” Lục Nghị Kinh tùy tiện hỏi.

Kỷ Tuần quẫn bách gầm nhẹ: “Rất kỳ quái!”

“Có gì kỳ quái? Em không cảm thấy thoải mái?”

Lục Nghị Kinh nâng mắt, chậm rãi hôn cổ chân Kỷ Tuần.

“Hối hận?”

“Không có, nhưng mà.....”

Kỷ Tuần hơi giật mình cắn môi, xấu hổ đến mức chân tay cũng không biết nên đặt ở đâu. Chẳng lẽ anh ấy không thấy kỳ quái sao? Dĩ vãng khi hẩn cùng phụ nữ lên giường, cũng chưa từng hôn ngón chân ai...

“Thật sự không thoải mái?” Ánh mắt Lục Nghị Kinh sâu thẳm nhìn hẩn, “Không muốn tiếp tục thì nói với anh, còn kịp.”

“Anh, anh tiếp tục.....” Kỷ Tuần nghe anh nói, quyết tâm lúc sau vô luận xấu hổ như thế nào cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Trận tình ái này ngay từ đầu là do hấn gợi ra, hấn không hối hận. Lục Nghị Kinh nhìn Kỷ Tuần một cái, cuối cùng buông tha cho mắt cá chân của hấn. Kỷ Tuần nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó lại kêu lên một tiếng kinh ngạc.

“Đừng khẩn trương.” Lục Nghị Kinh chỉ nói ba chữ này, lập tức tiếp tục duyệt hôn men theo đường cong bụng dưới của Kỷ Tuần.

Cái loại cảm giác kích thích tựa như ma lực này làm cho Kỷ Tuần kim lòng không đậu vụn vụn thân mình, muốn thoát ly đối phương, nhưng lại luyến tiếc khoái cảm kỳ dị đang dâng lên.

“Anh..... nhanh lên.....”

“Gấp cái gì?” Lục Nghị Kinh khê cần xuống xương quai xanh tinh xảo, trong thanh âm mơ hồ mang theo ý cười.

“Cùng anh làm, liền khó chịu như vậy?”

“Không phải.....” Kỷ Tuần bị anh trai ôn nhu duyệt hôn, trừ bỏ không biết phải làm sao thì chỉ có xấu hổ, thậm chí ngay cả trên lưng đều xẹt qua một tia run rẩy.

Hấn biết rõ, đó là biểu hiện của sự hưng phấn. May mà Lục Nghị Kinh không hôn hấn lâu lắm, ở lúc nhận thấy hấn nổi lên phản ứng sinh lý, anh liền thu hồi lời lẽ ôn nhu, đổi lại dùng ngón tay thon dài vô tình hữu ý mà vuốt ve đùi trong của hấn. Giờ khắc này, tính khí của Kỷ Tuần đã muốn ngạnh lên một nửa.

“Tuần, em có thích khẩu giao không?” Lục Nghị Kinh hỏi.

Kỷ Tuần đã sớm mặt đỏ tai hồng, bị hỏi trực tiếp như vậy, quần bách không thể trả lời. Đối phương tựa hồ cũng không muốn ép hấn nói ra bằng được, ngược lại lẳng lặng cúi thấp đầu xuống, nhẹ nhàng hàm trụ tính khí của hấn, dùng đầu lưỡi mềm mại trên đầu lưỡi nhỏ nhắn cảm phía trước.

Kỷ Tuần cả người run lên, đối phương liếm duyệt vài lần, tính khí đã hoàn toàn cương. Hấn trước kia kết giao rất nhiều phụ nữ, họ đều không thích thay hấn khẩu giao, không chỉ bởi vì tâm lý bài xích, mà còn bởi cái loại cảm giác không thể nhìn thấy này cực kỳ khuất nhục. Mà Lục Nghị Kinh cũng thế, Kỷ Tuần dùng ở đôi mi đang nhú lại của đối phương, từ trong đó tìm được một tia dịu dàng bình thản. Lục Nghị Kinh làm như vậy, là bởi vì cam tâm tình nguyện.

Kỷ Tuần ý thức được chuyện này, không thể phủ nhận tâm ngay một rung động. Hấn không phải không biết, lòng tự trọng của Lục Nghị Kinh không thấp hơn so với người khác, trời sinh tính cách anh đã như thế, lại cam nguyện vì hấn làm loại chuyện này..... Lục Nghị Kinh hàm duyệt vật cứng kia, hai tay cũng không nhàn rỗi, một bên đùa bỡn hai túi nhỏ phía dưới, một bên vuốt ve đùi trong non mịn của Kỷ Tuần.

Dần dần Kỷ Tuần bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn, phần bụng khi thì căng thẳng khi thì thả lỏng, thậm chí ngay cả phần eo đều run lên nhè nhẹ.

“A.....anh, ần.....”

Lục Nghị Kinh nâng mắt nhìn bộ dạng đối phương mặt đỏ tai hồng, nhưng không cách nào thoát khỏi khoái cảm mê ly, nhịn không được càng dùng sức duyệt hôn tính khí ứ ất trước mắt. Mà Kỷ Tuần phản ứng hết như anh nghĩ, khê nhếch đôi môi đỏ bồng khàn khàn rên rỉ, tính khí một trận bất quy tắc nhảy lên, liền khinh địch bắn ra ở trong miệng anh.

“..... Thực xin lỗi, em, em không cố ý.....”

Kỷ Tuần một bên bình ổn hô hấp, một bên giải thích, trên mặt không biết khi nào có thêm vài giọt mồ hôi, thậm chí ngay cả âm thanh cũng mang theo một tia nức nở như có như không. Lục Nghị Kinh yêu thương lau đi mồ hôi trên mặt đối phương.

“Sao lại khóc?”

Kỷ Tuần một bên cảm thấy thẹn cúi đầu, một bên nhỏ giọng than thở “Bởi vì rất thoải mái”, đồng thời lúc đó Lục Nghị Kinh cũng bắt đầu cởi quần áo đang mặc trên người.

Đợi cho đến khi Kỷ Tuần ngẩng đầu lên, đường cong thân hình rắn chắc tao nhã của anh trai đã hiện ra trước mắt hắn. Đồng dạng là nam nhân, Kỷ Tuần đương nhiên để ý kích cỡ của đối phương to nhỏ thế nào, nhưng mà chờ đến khi hắn nhìn thấy khí quan cứng rắn khỏe mạnh kia, bỗng nhiên cảm thấy có chút sợ hãi. Hắn muốn dùng chính mình mặt sau..... Tiếp nhận tính khí thô to của anh hay sao...? Mà không cần ai tới trả lời vấn đề này, đáp án hiển nhiên là khẳng định.

“Tuần.....” Lục Nghị Kinh cúi đầu gọi.

Kỷ Tuần cắn môi, nhìn ngón tay đối phương thân mật với vào giữa hai chân mình, theo sườn đùi trong lên tới bắp đùi, tiếp theo lấy ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn huyết khẩu đang đóng chặt. Vừa mới trải qua cao trào cách đó không lâu, Kỷ Tuần sớm cả người vô lực, tùy ý nam nhân vuốt ve địa phương thẹn thùng kia, khản trương đến không nói lên lời.

“Thả lỏng một chút.” Lục Nghị Kinh nói, cũng không ngừng tay chút nào.

“Anh, anh, anh nhẹ một chút.....”

“Mới sờ một chút thôi, còn chưa có đi vào.”

Lục Nghị Kinh có chút buồn cười nhìn Kỷ Tuần khản trương. Đối phương nghe vậy, cả người run lên, mặt đỏ tía tai.

“Đừng nói.....”

Lục Nghị Kinh yêu thương hôn hôn hai má phỉếm hồng của đối phương: “Thẹn thùng cái gì?”

“Anh!” Kỷ Tuần bất mãn khê gọi.

“Em đem chân mở ra một chút.” Lục Nghị Kinh trấn an hôn hắn một cái.

Kỷ Tuần do dự thật lâu, chung quy chậm rãi mở chân ra, làm cho địa phương chưa bao giờ có người tiến vào bại lộ trước tầm mắt anh. Lục Nghị Kinh bỗng nhiên cúi người xuống, đầu lưỡi ẩm nóng mềm nhuyễn dọc theo huyết khẩu trượt xuống, Kỷ Tuần ngẩn ngơ, thậm chí còn không ý thức được đối phương đang làm cái gì, yết hầu đã phát ra tiếng than nhẹ khàn khàn.

Chờ hắn bừng tỉnh, cố gắng đẩy anh ra, lại bị đối phương thành linh với đầu lưỡi vào trong làm cho xương sống thất lực đều mềm nhũn, tê dại không thôi.

“Anh, không cần, nơi đó không cần.....” Hắn kích động nói, ngay cả đôi mắt đen láy cũng xấu hổ ướm át.

“Không thoải mái?”

“Bắn..... Nơi đó... bắn.....” Kỷ Tuần thanh âm bắt đầu phảng phất tiếng nức nở, sợ rằng chỉ chút thôi nữa sẽ khóc thành tiếng.

Lục Nghị Kinh thu hồi đầu lưỡi, hôn hôn tính khí cùng huyết khẩu mẫn cảm, rốt cục không hề tiếp tục lấy đầu lưỡi âu yếm địa phương nhỏ nhỏ kia.

“Hôn một chút dễ đi vào hơn.” Anh giải thích.

“Vậy, vậy anh tại sao không cần bôi trơn.....” Kỷ Tuần mặc dù cảm thấy thẹn, nhưng vẫn lên tiếng hỏi.

Lục Nghị Kinh thản nhiên nói: “Không muốn dùng.”

Anh có tự tin chính mình sẽ không làm Kỷ Tuần bị thương, cũng bởi vậy, nếu là lần đầu tiên trần quý, anh không muốn dùng cái gì khác.

“Anh, em sợ đau.” Kỷ Tuần rầu rĩ nói.

Nghe nói đồng tính luyến ái trước khi làm đều phải dùng bôi trơn để tránh bị thương, mà bây giờ khi thể nghiệm lại làm cho hắn càng tin tưởng vững chắc điểm ấy. Nếu không có gì bôi trơn, để cho anh trực tiếp đi vào, chính mình tuyệt đối sẽ bị xé rách.

“Vậy em giúp anh đi.” Lục Nghị Kinh giữ chặt tay Kỷ Tuần, đem đặt lên phía trên hạ thể của mình. Kỷ Tuần sửng sốt, thoáng chốc hiểu được ý tứ của Lục Nghị Kinh, mặc dù xấu hổ đến không dám ngẩng mặt lên, nhưng tay lại bắt đầu cảm tính khí bán cương của đối phương, thông thả xoa nắn.

Tính khí nọ vừa cứng lại vừa nóng, thỉnh thoảng còn hơi hơi nảy lên, trong đầu Kỷ Tuần một mảnh hoảng loạn, chỉ biết lặp đi lặp lại động tác trên tay hòng lấy lòng nam nhân. Vẫn là lần đầu tiên hắn tiếp xúc người đồng giới gần gũi như thế, thậm chí còn thay người kia vuốt ve. Kỷ Tuần cảm thấy thẹn, nhưng đồng thời lại vì trải nghiệm tình dục khác hẳn với dĩ vãng mà cảm thấy hưng phấn.

Hắn một bên vỗ về, một bên chú ý tới bộ dáng khép hờ mắt khăn khăn thở dốc của đối phương, nhẹn không được đẩy nhanh động tác trên tay, làm cho anh cảm nhận được càng nhiều khoái cảm.

“Anh...Thoải mái không?” Kỷ Tuần nhỏ giọng hỏi. Lục Nghị Kinh không trả lời, khó khăn áp úng một tiếng, sau đó liền tiến lại hôn môi Kỷ Tuần.

Kỷ Tuần bị đối phương kịch liệt hôn môi, tình dục cũng bị khơi mào, một bên hưởng ứng nụ hôn, một bên dùng đầu ngón tay ma xát lỗ nhỏ mẫn cảm trên đỉnh tính khí của đối phương. Không lâu sau, Lục Nghị Kinh liền bắn ra trong tay Kỷ Tuần. Kỷ Tuần nhìn chất lỏng trắng ngà trên tay mình, đang suy nghĩ kế tiếp nên làm thế nào thì ngón tay của nam nhân đã quét sạch dấu vết, sau đó nhanh chóng đặt ở nơi riêng tư của hắn.

“ Anh!” Kỷ Tuần khẽ gọi.

Lục Nghị Kinh không dừng động tác lại, nương theo dịch trơn, rất nhanh liền đưa một ngón tay tiến vào trong tiểu huyết. Cảm nhận được ngón tay thon dài của đối phương không ngừng trườn sát, thậm chí tiến vào thật sâu bên trong vuốt ve, Kỷ Tuần không khỏi run lên, một lần nữa ý thức được chuyện mình sẽ bị đối phương sáp nhập.

Đầu ngón tay của Lục Nghị Kinh ở phía sâu bên trong người kia vuốt ve, vừa cường thế vừa ôn nhu, địa phương này vốn không phải dùng để hoan ái, thế nhưng cũng được anh âu yếm đến hơi hơi mở ra. Kỷ Tuần nhẹn không được bắt đầu thở dốc, đồng thời ý thức được chính mình cứ nhiên dưới tình huống tiểu huyết phía sau được vuốt ve lại cương lên. Đợi đến khi Lục Nghị Kinh rút cuộc đem tính khí trưởng ngành đặt phía trước huyết khẩu, khoái cảm tình dục của Kỷ Tuần đã tăng vọt dị thường cơ hồ không chịu nổi.

Hắn chưa từng biết, bị nam nhân thao túng phía sau cũng sẽ có khoái cảm, mặc dù hắn là bên bị tiến vào, thế nhưng nhục cảm khuất phục cùng khoái cảm hỗn hợp chung một chỗ lại làm hắn quay cuồng.

“Anh...” Kỷ Tuần thở dài bất mãn kêu lên.

Lục Nghị Kinh chậm rãi đem tính khí tiến vào bên trong huyết khẩu hơi hơi khép mở, cảm giác được người dưới thân đột nhiên cứng đờ, anh vội vàng vuốt ve tính khí đối phương, thẳng đến khi cảm giác được người kia bắt đầu thả lỏng mới tiếp tục xâm nhập.

Kỷ Tuần nhẹn không được đưa tay sờ vào nơi hai người giao hợp, cho đến khi chạm đến gốc rễ của đối phương, mới đỏ mặt kinh ngạc nói: “Thật sự vào được...”.

Lục Nghị Kinh bị hắn cứ thế không nhẹ không nặng đụng chạm, tự nhiên càng thêm hưng phấn, kim lòng không được liền thẳng tiến tới chỗ sâu nhất, cho đến khi Kỷ Tuần phát ra thanh âm nức nở tinh tế, anh mới phát hiện ra chính mình làm quá mức rồi.

Phía sau Kỷ Tuần bị tính khí của nam nhân sáp nhập, ban đầu cảm thấy trưởng đặc khó chịu, sau đó phát hiện đối phương dừng lại động tác liền nhẹn không được giật giật phần eo. Nhưng chỉ vừa cử động như vậy, địa phương bị tiến vào liền truyền đến một trận tê dại kỳ lạ, khiến hắn thất lưng mềm nhũn, cúi đầu rên rỉ. Nam nhân lại không đợi hắn chậm rãi thường thức cảm giác tê dại này, nhanh chóng nhấc hai chân hắn lên, sau đó bắt đầu mãnh liệt ra vào.

Kỷ Tuần gất gao ôm bả vai anh, bỗng nhiên cảm thấy chính mình có lẽ thực hạnh phúc. Cùng người anh trai quan trọng nhất với mình phát sinh loại quan hệ này, hắn cũng không hối hận. Trên thế giới này, sẽ không có ai so với Lục Nghị Kinh trọng yếu hơn, cũng sẽ không có bất kỳ kẻ nào cưng chiều hắn giống như Lục Nghị Kinh. Kỷ Tuần ôm sát Lục Nghị Kinh, nhìn không được hôn môi đối phương, hôn rồi lại hôn, tựa

như vĩnh viễn cũng sẽ không chán, thậm chí ngay cả khi hơi thở dồn dập hỗn loạn cũng quên mất phải bình ổn.

Lục Nghị Kinh say mê mút lấy đầu lưỡi đối phương, nghe đối phương thở dốc, lại cảm giác được tiểu huyết phía dưới gắt gao ôm chặt lấy mình, nhịn không được lại ở phía sâu bên trong đẩy thêm vài cái. Nếu đây là một giấc mộng, anh hy vọng chính mình vĩnh viễn không cần thanh tỉnh. Nếu có thể mãi mãi ngủ say trong mộng cảnh này, đại khái cũng là một loại hạnh phúc vĩnh hằng đi.

Đáng tiếc thân thể đẹp đẽ trước mắt chung quy hoàn toàn là chân thật, mà anh cũng vĩnh viễn không có khả năng không từ trong mộng tỉnh lại.

7. Chương 7

Khi Kỷ Tuần tỉnh lại, cũng không ý thức được chính mình đêm qua đã làm chuyện gì. Cho đến khi phát giác bản thân bị người nào đó ôm vào trong ngực, mới nhớ tới chuyện chính mình cùng anh trai lăn lộn trên giường.

Cánh tay nam nhân lúc này đang ôm lấy hắn, hai người thân thể trần trụi ôm lấy nhau, hai chân còn đan vào cùng một chỗ. Kỷ Tuần cảm nhận được giữa hai chân một mảnh ướt át, liền bắt đầu hối hận đêm qua không tắm rửa trước rồi mới ngủ.

Tối hôm qua Lục Nghị Kinh không mang bảo hiểm, toàn bộ tinh dịch đều bắn ở bên trong thân thể hắn, bây giờ còn chảy ra một ít, dính dấp ga giường cùng giữa hai chân. Kỷ Tuần một bên cảm thấy thẹn, một bên lại đánh bạo vươn tay sờ đến nơi riêng tư còn giữ lại một ít cảm giác khác thường đêm qua, chính là không nghĩ tới lại có một ít tinh dịch tràn ra do huyết khẩu khê nhếch, dọc theo hai chân chảy xuống dưới.

“Em đang làm gì vậy?” Thanh âm từ tính đột nhiên vang lên.

Kỷ Tuần ngẩn ngơ, mặt nháy mắt đỏ bừng.

“Em, em chỉ” Hắn lắp bắp biện giải, rồi lại chán nản phát giác chính mình không biết nên nói cái gì để thoát khỏi tình cảnh xấu hổ trước mắt.

Lục Nghị Kinh cũng không ép buộc hắn trả lời, chỉ tiếp tục hỏi: “Còn đau không?”

“Không đau.” Kỷ Tuần cúi đầu, bỗng nhiên cảm thấy được có chút quái dị. Hắn không biết chính mình nên như thế nào đối mặt với Lục Nghị Kinh. Mặc dù trên danh nghĩa hai người là anh em, nhưng bọn hắn tới hôm qua lại thật sự đã xảy ra loại quan hệ này.

“Nơi đó phải tẩy rửa mới được.” Lục Nghị Kinh sắc mặt bình tĩnh nói.

Kỷ Tuần sửng sốt, sau một lúc lâu mới biết Lục Nghị Kinh đang nói cái gì, vệt ửng đỏ trên mặt lại càng thêm đỏ.

“Em, em đi rửa.”

Hắn không được tự nhiên xuống giường, hướng phòng tắm đi tới. Sau đó phát hiện tư thế đi đường của mình so với dĩ vãng có chút bất đồng, càng thêm quần bách không chịu nổi.

Lục Nghị Kinh đứng dậy bắt lấy cổ tay Kỷ Tuần, thấp giọng nói: “Anh giúp em.”

“Không không không không cần ” Kỷ Tuần sợ tới mức suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi.

Giúp hắn? Đối phương rốt cuộc muốn dùng phương thức gì giúp hắn, hắn muốn nghĩ cũng không dám nghĩ! Lục Nghị Kinh thể nhưng không có buông tay, ngược lại nói: “Tuần, nghe lời anh.”

“Anh, Em tự mình làm được.....”

“Em ngay cả đứng còn không vững.” Lục Nghị Kinh bình tĩnh nói. Kỷ Tuần không thể phản bác, chỉ có thể mặc cho đối phương ôm hắn vào phòng tắm. Thân thể hai người đều còn trần trụi, Kỷ Tuần ngồi trong bồn tắm lớn, nhìn anh trai khom người điều chỉnh độ ấm của nước, bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ không nói lên lời. Hắn còn nhớ rõ, đêm qua đối phương ôm hắn thế nào, thậm chí còn tiến vào phía sâu bên trong hắn luân động.

Tuy rằng đã sớm không còn là xử nam, nhưng Kỷ Tuần vẫn như cũ cảm thấy thẹn thùng. Có lẽ bởi vì đối tượng là người anh từ nhỏ vẫn luôn cưng chiều hắn. Kỷ Tuần chưa từng biết Lục Nghị Kinh lại là một người nhiệt tình như thế, cùng với cái người thần sắc bình tĩnh lúc này, người đàn ông mãnh liệt cùng hắn hoan ái đêm qua giống như một hồi ảo cảnh mà thôi, đêm tối qua đi ảo cảnh cũng biến mất vô tung.

“Tuần, sao thế?”

Nghe được lời này, Kỷ Tuần đầu tiên ngẩn ra, sau đó vội vàng nói: “Không có gì”.

Lục Nghị Kinh cũng không hỏi thêm, tay lại hướng về phía hắn. Kỷ Tuần bắt lấy cổ tay anh, có chút kích động hỏi: “Anh, anh định làm gì.”

“Phải rửa cho sạch.” Lục Nghị Kinh trả lời.

Hai tai Kỷ Tuần nóng lên, ngập ngừng nói: “Em...em tự mình làm”.

Lục Nghị Kinh thu tay về, nhìn hắn thản nhiên nói: “Phải với ngón tay vào.”

“Em biết.” Kỷ Tuần xấu hổ trả lời.

Nước bên trong bồn đã vơi đi một nửa, Kỷ Tuần nhắc đầu gối lên, cánh tay đồng thời trượt đi, cho đến khi đụng tới địa phương còn sừng sỏ kia, một ngón tay liền sáp đi vào. Tinh dịch của nam nhân lưu lại đêm qua bị hắn từng chút một đẩy ra ngoài, rơi xuống làn nước ấm.

“Anh, anh, anh đừng nhìn...” Kỷ Tuần cảm thấy thẹn, nhẹ giọng nói, thanh âm mang theo một tia nức nở có chút đáng thương.

Lục Nghị Kinh không rời tầm mắt, cũng không phát ra âm thanh gì, dưới đáy mắt lại bắt đầu nổi lên một tia lửa nóng mà người khác không thể làm như không thấy. Kỷ Tuần lộng một lúc lâu, cảm thấy có lẽ đã đẩy ra sạch sẽ mới bắt đầu rút ngón tay ra. Mặc dù ngồi trong nước ấm tẩy rửa, nhưng trên ngón tay hắn vẫn còn lưu lại mùi vị tinh dịch thản nhiên, phát hiện điểm ấy, khuôn mặt Kỷ Tuần lại càng thêm đỏ.

“Tuần, bên trong còn đau không?” Lục Nghị Kinh ân cần hỏi.

Kỷ Tuần lắc lắc đầu, cũng không dám nhìn đối phương. Lục Nghị Kinh nhìn người nào đó bộ dạng khiếp sợ giống như con thỏ lui vào một góc bồn tắm, nhin không được nở nụ cười.

“Anh?”

“Em nhích lại một chút.”

Kỷ Tuần ngơ ngác nhìn anh trai cũng tiến vào bồn tắm, đáy lòng cảm thấy một trận không biết làm sao, sau đó lại ra vẻ trấn định nói: “Anh, anh tắm cùng em à?” Lục Nghị Kinh lắc đầu.

Kỷ Tuần nhất thời không hiểu ra sao: “Vậy anh ngồi vào bồn tắm làm gì?”

“Anh phải giúp em tắm.” Lục Nghị Kinh bình tĩnh nói, tiện tay bóp ra một ít sữa tắm, sau đó cầm lấy mắt cá chân của Kỷ Tuần bắt đầu tẩy rửa. Kỷ Tuần cắn môi, không dám cự tuyệt anh, đành phải cúi đầu, sau đó liền nhìn thấy dấu hôn và vết cắn lưu lại trên người mình, nhớ tới đêm qua đối phương là như thế nào lưu lại những dấu vết này, hai tai hắn nóng tới mức cơ hồ có thể luộc được trứng.

Lục Nghị Kinh giúp hắn tẩy rửa vô cùng ôn nhu, theo ngón chân lên đến mắt cá chân, theo đầu gối lên tới bắp đùi, không buông tha bất kỳ chỗ nào, cũng vì thế mà Kỷ Tuần càng cảm thấy xấu hổ. Bàn tay nam nhân nhẹ nhàng vỗ về xoa nắn trên đùi hắn, thậm chí dần dần hướng tới bộ vị giữa hai chân trượt xuống. Kỷ Tuần cả kinh, kích động nói: “Anh, nơi đó em tự tẩy rửa được...”

“Sao lại thẹn thùng rồi?” Lục Nghị Kinh hỏi ngược lại, “Tối hôm qua anh đều đã liếm rồi không phải sao?”

Kỷ Tuần cả người run lên, rất nhanh cảm nhận được bàn tay ấm áp của anh trai bao lấy tính khí của hắn, ôn nhu chà xát. Tính khí hắn cảm bị chà xát tẩy rửa một hồi liền thành thật nổi lên phản ứng, Kỷ Tuần cắn môi, gian nan nói không lên lời. Lục Nghị Kinh cũng duy trì trầm mặc, chỉ là đột nhiên cảm lấy tính khí bán ngạnh của đối phương, cao thấp bộ lộ, thậm chí còn lấy đầu ngón tay chà xát đỉnh hắn cảm vốn đã thoáng tràn ra một ít dịch thể.

“Anh, không cần...” Kỷ Tuần mềm nhũn cự tuyệt, nhưng lấy hơi thở ngày càng dồn dập của hắn mà nói thật sự chẳng có chút thuyết phục. Lục Nghị Kinh nhanh chóng tiến lại gần, dùng đôi môi ngăn chặn lời cự tuyệt yếu ớt của hắn. Đầu lưỡi Kỷ Tuần bị nam nhân nhiệt tình quấn quýt, hắn chỉ cảm thấy da đầu bắt đầu run lên, khí lực trên người đều ở mấy lần hôn sâu biến mất vô tung.

Môi bị duyên hôn, tính khí bị ôn tồn âu yếm, Kỷ Tuần đã muốn hoàn toàn đầu hàng, buông tha chống cự, thậm chí ở nơi hai người tương giao triền miên phát ra những tiếng ngâm suyễn ngọt ngào. Đợi cho hắn rút cuộc phát tiết đi ra, cả người đã muốn bị vây trong ngực anh trai. Kỷ Tuần thở hổn hển, chú ý tới anh trai cũng nổi lên phản ứng, mặc dù hoảng sợ, nhưng cuối cùng vẫn do dự vươn tay cảm lấy đối phương.

“Tuần, buông ra.” Hơi thở của Lục Nghị Kinh bắt đầu có chút không xong. Thế nhưng Kỷ Tuần chỉ cười một tiếng: “Anh, anh đừng lộn xộn, lần này đến lượt em giúp anh.”

Cảm lấy tính khí của một người đàn ông trong tay, nhưng lại không cảm thấy bài xích chút nào, Kỷ Tuần cũng thấy mình trở nên kỳ quặc. Rõ ràng không phải là đồng tính luyến ái, nhưng lại cùng đàn ông lên giường; bị người ta đụng chạm có phản ứng thì thôi đi, hắn cứ nhiên còn muốn lấy lòng đối phương. Nhất định có chỗ nào sai lầm rồi...Bằng không kẻ kết giao qua vô số bạn gái, tính tình trời sinh phong lưu như hắn làm sao lại đối với một người đàn ông nảy sinh cảm giác như vậy?

Lục Nghị Kinh cúi đầu, một bên hôn hôn cần cổ Kỷ Tuần, một bên để đối phương dễ dàng giúp chính mình thủ dâm. Kỷ Tuần hai má nóng lên, liên tục làm động tác vỗ về chơi đùa tính khí đối phương, mặc dù kỹ xảo không quá thuần thực, nhưng ít ra anh trai thoát nhìn không có chỗ nào không thoải mái.

Hắn cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh chống đỡ, nhưng mà một khi nghĩ đến đêm qua Lục Nghị Kinh dùng vật này như thế nào tiến vào bên trong hắn, cả người liền bắt đầu có chút không thích hợp, thậm chí ngay cả hơi thở cũng càng lúc càng nhanh.

“Tuần...sao thế?” Lục Nghị Kinh ân cần hỏi, lại đổi lấy một cái kịch liệt hôn sâu.

Thực ra Kỷ Tuần cũng không biết chính mình bị làm sao, chỉ là trông thấy đôi môi hồng nhuận của anh liền xúc động muốn hôn, đương nhiên đôi môi nọ cũng không cự tuyệt nụ hôn của hắn, vì thế Kỷ Tuần một bên vòng tình hôn, một bên âu yếm tính khí đối phương. Quả thực giống như đang động tình, xúc động chẳng khác nào thời kỳ thiếu niên ngây ngô.

Kỷ Tuần cả người đều tựa vào trong lòng Lục Nghị Kinh, hưởng thụ nụ hôn nóng bỏng, đồng thời học theo Lục Nghị Kinh lúc trước, dùng đầu ngón tay cọ xát đỉnh hắn cảm. Lục Nghị Kinh không bao lâu sau cũng bắn đi ra, tinh dịch nóng ấm liền dính lên trên cơ thể hai người, thậm chí còn có một ít bắn lên tận khuôn mặt Kỷ Tuần.

Lục Nghị Kinh còn chìm trong dư vị sau cao trào, mãi tới lúc hoàn hồn anh mới ôm lấy Kỷ Tuần, thế nhưng dương vật tuy đã bắn một lần lại vẫn cứng rắn như cũ, để trên đùi Kỷ Tuần, kiêu ngạo tuyên cáo tình dục chưa tắt. Lục Nghị Kinh khàn khàn nói: “Cho anh đi vào...Tuần.” Kỷ Tuần không có trả lời, chỉ duyên hôn lồng ngực nam nhân, cả người khóa ngồi trên đùi đối phương. Không tiếng động ngầm đồng ý.

“Anh, chúng ta như vậy rốt cuộc tính là cái gì?” Rúc vào trong ngực anh trai, Kỷ Tuần thấp giọng hỏi. Màn hoan ái trong phòng tắm lúc sau cuối cùng cũng kết thúc, Kỷ Tuần mệt không muốn đứng dậy, Lục Nghị Kinh đương nhiên cũng cùng hắn nằm trên giường nghỉ ngơi. Nghe thấy đối phương mê mang hỏi, Lục Nghị Kinh vươn tay, trấn an xoa mái tóc đen mềm mại, cánh tay đặt trên lưng đối phương cũng siết chặt hơn một chút.

“Em hy vọng là cái gì?”

Kỷ Tuần do dự nói: “Không biết”

“Ít nhất, em cũng không bài xích cùng anh phát sinh quan hệ.” Lục Nghị Kinh thanh âm rất nhẹ, mơ hồ mang theo vài phần ôn nhu.

“Ừm đúng thế...”

“Như vậy là đủ rồi.” Lục Nghị Kinh vỗ về những sợi tóc mềm mại, “ Sau này anh sẽ không làm như thế nữa.”

Kỷ Tuần nghi hoặc ngẩng đầu: “Anh nói gì?”

“Như vậy là đã đủ lắm rồi, anh không thể tiếp tục hơn nữa.”

Kỷ Tuần trầm mặc thật lâu, sau đó mới phát ra tiếng nói: “Anh chỉ cần làm liên thỏa mãn?”

“Chẳng lẽ em hy vọng anh theo đuổi em?” Lục Nghị Kinh thanh âm rất thấp, sau lại mang theo một tia trào phúng.

“Việc đó...không có khả năng.” Kỷ Tuần mơ hồ cảm giác được có tình tự gì đó khác thường đang nổi lên, lại như cũ mở miệng: “Em không hiểu.”

Lục Nghị Kinh buông Kỷ Tuần ra, xuống giường, mở tủ lấy quần áo, chậm rãi mặc vào. “Em vẫn là đứa em trai anh coi trọng nhất, Tuần”.

Kỷ Tuần mím môi, gắt gao nhìn chằm chằm động tác lưu sượng tào nhả của đối phương, nhìn đến áo sơ mi sáng màu cùng quần dài tối màu bào trùm lên thân hình rắn chắc dẻo dai của đối phương, bất tri bất giác khóe mắt nổi lên một chút ghen tuông.

“Đều đã lẫn lộn trên giường, anh còn muốn nói em là em trai anh?”

Lục Nghị Kinh không quay đầu lại, chỉ tiếp tục cài cúc áo, bình thản nói: “Tuần, không phải em hiểu sao?”

“Anh, em...” Kỷ tuần muốn nói, rồi lại không biết nên nói cái gì, đành phải cắn môi, cố gắng làm cho hơi thở của chính mình không quá mức dồn dập. Hắn cũng là đàn ông, quá khứ cũng từng trải qua nhiều cái tình một đêm, xuống giường xong tự nhiên có thể làm như chuyện gì cũng chưa phát sinh qua, nhưng điều kiện tiên quyết đó là bạn giường chỉ là những người phụ nữ qua đường xa lạ.

Mà Lục Nghị Kinh vốn là người anh trai Kỷ Tuần thích nhất, quý trọng nhất, cũng không phải một người xa lạ nước chảy bèo trôi vô tình gặp ở quán bar, rồi cùng nhau trải qua một đêm xuân. Bởi vì đối tượng là anh trai mình, cho nên hắn mới không thể làm như cái gì cũng chưa phát sinh qua. Có lẽ Lục Nghị Kinh làm được, nhưng Kỷ Tuần đối với bản thân mình vẫn có vài phần hiểu biết. Hắn biết hắn làm không được.

“Em cứ nghỉ ngơi đi, anh đi làm cơm trưa.” Kỷ Tuần nghe thấy giọng điệu dường như không có việc gì của anh trai, nhất thời ngẩn ngơ,

“Anh thật sự tính toán làm như chuyện này chưa bao giờ phát sinh qua?” Kỷ Tuần thanh âm có chút lạnh lẽo, Lục Nghị Kinh miễn tuệ (EQ) sâu sắc đương nhiên không có chuyện không hiểu, nhưng mặc dù thế anh vẫn chỉ nhẹ nhàng gạt đầu, mà em trai anh sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

“Em hiểu rồi, coi như chuyện này...không có phát sinh...” Kỷ Tuần thanh âm càng ngày càng thấp, mơ hồ mang theo run rẩy: “Coi như em chưa từng vô sỉ mời mọc anh, không có thấp hèn mở rộng hai chân cho anh tiếng vào!”

Lục Nghị Kinh nghe thấy thanh âm đối phương tức giận, liền mở miệng nói: “Tuần, em không cần hạ thấp bản thân như vậy.”

“Em không có hạ thấp bản thân.” Kỷ Tuần ngẩng mặt lên, thần sắc mang theo ý cười xa lạ. “Vốn chính là em vô sỉ, cố tình ở lại đây không đi. Vì muốn ở lại bên cạnh anh, thậm chí cho anh thương, em...”

“Đủ rồi!”

Chưa nói hết nhưng lại bị thanh âm khàn khàn của nam nhân đánh gãy, Kỷ Tuần sững sốt, khóe môi như cũ cong lên, trên mặt lại lộ ra biểu tình sắp khóc đáng thương.

“Đừng như vậy.”

Lục Nghị Kinh hiếm khi lộ ra thần sắc khó xử, nhưng lúc này Kỷ Tuần nào có tâm tư để ý. Hắn yên lặng đứng dậy, cũng không thèm liếc mắt nhìn Lục Nghị Kinh một cái, thân thể trần trụi bước nhanh trở về phòng mình, mặc quần áo xong tùy tay cầm chìa khóa xe, sau đó vội vàng đi xuống lầu, cũng không quản anh trai hắn đang đứng ở hành lang, gần như lỗ mãng dùng sức đóng sầm cửa lại, lên xe nhanh chóng rời nhà. Lục Nghị Kinh nghe thấy tiếng ô tô khởi động bên ngoài, xoay người trở về trong phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Sau một lúc lâu, trong phòng truyền ra một tiếng nỉ non rất khẽ, cơ hồ không thể nghe thấy.

“Tuần.....”

Kỷ Tuần tùy ý tìm địa phương dừng xe lại, buồn bực tìm kiếm trong ngăn để đồ phía dưới. Vừa rồi hắn đi quá nhanh, ngay cả ví cũng không mang, mà lúc này đã gần giữa trưa, cả buổi sáng không ăn cơm hắn đương nhiên đói bụng. Đầu sỏ gây nên hết thảy, đương nhiên là anh trai hắn. Kỷ Tuần tựa lưng vào ghế lái, vẻ mặt căm giận bất bình. Hắn không rõ Lục Nghị Kinh suy nghĩ thế nào, cư nhiều có thể làm như chuyện gì cũng không phát sinh.

Chẳng lẽ đối với Lục Nghị Kinh mà nói, cùng đứa em trai trên danh nghĩa lẫn giường là chuyện có thể dễ dàng xem nhẹ thật sao? Có lẽ Lục Nghị Kinh có thể, nhưng hắn hoàn toàn không có biện pháp. Kỷ Tuần từ đầu tới đuôi rõ ràng là dị tính luyến, sở dĩ nguyện ý cùng Lục Nghị Kinh lên giường, điều kiện tiên quyết là vì “Lục Nghị Kinh là người anh trai hắn coi trọng nhất”.

Đối lại là người khác, Kỷ Tuần tuyệt không dễ dàng lên giường như thế. Hắn thân ở trong giới nghệ sĩ, đương nhiên biết số đàn ông có loại ý tưởng này với mình không ít, trong đó cũng không thiếu người tài hoa hoặc bộ dạng xuất chúng, nhưng Kỷ Tuần chưa bao giờ tiếp nhận một chút tình ý của họ, chỉ sợ chỉ một cái hôn môi đơn giản, hắn cũng không đáp ứng.

Mà hiện tại Kỷ Tuần vượt qua lý trí cùng tình cảm của bản thân, tiếp nhận chuyện thân mật cùng anh trai, đối phương lại bảo hắn làm như chuyện này chưa từng phát sinh. Hắn chỉ cảm thấy ủy khuất. Nếu một người dị tính luyến cùng nam nhân làm tình, thậm chí bị sáp nhập, sẽ tạo thành bóng ma tâm lý cùng cảm giác khuất nhục tuyệt đối không thể chối bỏ. Nhưng Kỷ Tuần đã cố gắng hết thảy, anh trai hắn lại không chút do dự đẩy hắn ra.

Chẳng lẽ Lục Nghị Kinh ngay từ đầu cũng chỉ là muốn cùng hắn chơi đùa một lần thôi sao? Nói cái gì mà hắn vẫn là “đứa em trai anh coi trọng nhất”, cũng chỉ là nói cho có đi? Kỷ Tuần cắn chặt môi, tuyệt nhiên không phát hiện đôi môi cánh hoa tinh tế đã chảy máu, mà hốc mắt cũng càng ngày càng nóng lên. Nhưng đúng lúc đó, hắn nghe thấy tiếng gõ cửa kính xe, vừa quay đầu lại nhìn, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Lục Nghị Kinh giống như dĩ vãng bận rộn ở trong phòng bếp, đem rau thái tốt, bỏ vào nồi nước đang sôi. Anh đến phòng Kỷ Tuần xem qua, đối phương thậm chí ngay cả ví cũng không mang đi, đại khái qua không bao lâu sẽ về nhà. Cũng bởi vậy, anh nghĩ muốn chuẩn bị xong cơm trưa trước khi Kỷ Tuần trở về. Lục Nghị Kinh lặp lại một loạt động tác lưu loát, đem hết thảy nguyên liệu nấu ăn đều xử lý tốt, đến lúc nấu xong, anh cởi tạp dề, ở bên bàn ăn ngồi xuống.

Anh không phải không hiểu nguyên nhân Kỷ Tuần phản nộ, nhưng lại không thể bởi vậy mà thỏa hiệp hết thảy. Kỷ Tuần cho tới bây giờ đều không phải là đồng tính luyến ái, anh có tư cách gì yêu cầu đối phương vì anh mà trở thành đồng tính luyến ái đây? Lục Nghị Kinh là song tính luyến, đối tượng là nam hay nữ đều không có vấn đề gì, nhưng Kỷ Tuần không giống anh.

Mặc dù đối phương không nói gì, nhưng Lục Nghị Kinh làm sao có thể không biết, Kỷ Tuần kỳ thật luôn hướng tới cuộc sống gia đình. Cho dù Kỷ Tuần gặp trẻ nhỏ thường xuyên biểu hiện ra không biết làm sao, nhưng thái độ cẩn thận như vậy không lừa được người. Kỷ Tuần cha mẹ mất sớm, thuở nhỏ được Lục gia nhận nuôi, không quản Lục gia đối với hắn như thế nào, hướng tới gia đình có cùng huyết thống là hoàn toàn bình thường.

Mà Lục Nghị Kinh không thể để chính mình hủy hoại khát vọng sâu thẳm nhất trong lòng Kỷ Tuần. Đêm qua hết thảy đều là xúc động nhất thời, nếu không phải Kỷ Tuần chủ động yêu cầu, thậm chí lộ ra vẻ mặt yếu ớt, anh tuyệt không đối với Kỷ Tuần ra tay. Mà sự thật chứng minh, tối hôm qua anh đã đánh giá cao chính mình, anh chung quy cũng chỉ là người thường, kháng cự không nổi với hấp dẫn trước mắt.

Lục Nghị Kinh không có khả năng không biết quyết tâm của Kỷ Tuần, cũng không thể không vì thế mà

cảm động, nhưng anh vẫn như cũ cho rằng đêm hôm đó chính là một hồi sai lầm. Nếu bọn họ thật sự cùng một chỗ, có lẽ nhiều năm về sau, mà cũng không cần nhiều năm về sau, Kỷ Tuần chắc chắn sẽ hối hận.

Bởi vì một người anh trai mà bỏ qua cuộc sống chính mình luôn hướng tới tuyệt đối không đáng, cho dù hiện tại đối phương không nghĩ như vậy, nhưng sau này thế nào ai cũng không thể khẳng định. Lục Nghị Kinh không hy vọng Kỷ Tuần cảm thấy như thế cho dù chỉ là một chút hối hận. Con người vốn chẳng sống được bao lâu, anh không cần cũng không muốn Kỷ Tuần đem thời gian quý trọng lãng phí ở trên người anh.

“Anh như thế nào lại ở trong này?” Kỷ Tuần hỏi.

Nhan Dĩ Kiệt ngồi ở ghế phó lái, đóng cửa xe lại. “Tôi ở gần đây cùng người khác gặp mặt, sau khi kết thúc đang muốn về nhà, liền nhìn thấy xe của cậu đỗ ở đây a.”

Kỷ Tuần không nói gì, chỉ cúi đầu.

“Cậu sao thế?” Nhan Dĩ Kiệt thật tự nhiên vươn tay, huých huých bả vai đối phương.

“Không có gì...” Kỷ Tuần như trước cúi đầu.

Nhan Dĩ Kiệt tinh mắt chú ý tới trên cổ Kỷ Tuần hiện lên mấy dấu hôn rõ ràng, đều ở những chỗ mà quần áo không thể che khuất được, lúc ấy tình cảm mãnh liệt như thế nào có thể tưởng tượng được, vì thế liền bày ra vẻ mặt hiểu rõ.

“Cậu cùng nam nhân kia lên giường rồi?”

Kỷ Tuần ngẩn ra, gật gật đầu.

“Nếu thế tại sao lại khóc? Chẳng lẽ không phải cậu tự nguyện?” Vẻ mặt Nhan Dĩ Kiệt dần dần trở nên nghiêm túc.

Kỷ Tuần xoa xoa đôi mắt phấp phỏng, chậm rãi nói: “Là tôi tự nguyện...Có điều, anh ta muốn tôi coi như chuyện này chưa từng phát sinh.”

“Ăn xong đã muốn chạy?” Nhan Dĩ Kiệt hừ lạnh. Kỷ Tuần là bạn tốt của hắn, hắn tuyệt đối không thể ngồi xem bạn tốt bị người khác bắt nạt thậm chí đùa bỡn.

“Tôi cũng không biết.” Kỷ Tuần lẩm bẩm nói, gương mặt ướm ắt chỉ cảm thấy từng trận mát lạnh. Nhìn không được, Nhan Dĩ Kiệt lấy tay lau đi nước mắt đối phương, thậm chí ngay cả hốc mắt phấp phỏng cũng nhẹ nhàng lau qua.

“Đừng khóc. Khóc xong cũng không làm được chuyện gì, cậu phải biết chứ.”

“Tôi biết, nhưng mà nhện không được...” Kỷ Tuần thanh âm thoáng nghẹn ngào.

Nhan Dĩ Kiệt do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn vươn tay, đem Kỷ Tuần ôm vào trong ngực.

“Dĩ Kiệt...?” Thanh âm đối phương có chút kinh hoảng.

Nhan Dĩ Kiệt lại cảm thấy buồn cười. Hắn bình thường không phải là người tốt bụng như vậy, nhưng thấy tình trạng bạn tốt khóc lóc, mặc dù nghĩ xem phải an ủi thế nào, nhưng lại không biết nên làm như nào cho phải, đành đem phương thức mình từng an ủi phụ nữ ra áp dụng y nguyên.

“Đừng lo, tôi đối với cậu không có cái loại ý tưởng đó.” Nhan Dĩ Kiệt cười cười.

“Tôi cũng không cho rằng anh có. Cho dù đều là đồng tính luyến ái, anh cũng sẽ không thích loại hình như tôi.” Kỷ Tuần giận dữ nói.

“Cậu biết là tốt rồi.” Nhan Dĩ Kiệt vươn tay xoa đầu Kỷ Tuần, khẽ cười: “Nơi này tạm thời cho cậu mượn dựa vào, cho nên hoàn toàn không cần khách khí.”

Kỷ Tuần đáp lại một tiếng, mơ hồ mang theo âm thanh nức nở: “Ừm”.

Lục Nghị Kinh làm xong cơm trưa, trở lại phòng khách ngồi xuống, có chút nôn nóng liếc nhìn đồng hồ treo tường. Kỷ Tuần đã đi được một lúc, nhưng vẫn không thấy về nhà, chẳng lẽ trên đường xảy ra chuyện gì?

Anh không phủ nhận bản thân lo lắng, nhưng cũng bắt đầu nghĩ lại, có lẽ thái độ của mình lúc trước thật sự làm tổn thương Kỷ Tuần.

Lục Nghị Kinh từ lúc sinh ra đến giờ chỉ có vài lần hối hận, trong đó một lần là việc đêm qua cùng sáng nay triền miên, còn một lần là lúc cự tuyệt Kỷ Tuần của mình. Nếu anh có thể bình tĩnh lại một chút, dùng từ ngữ uyển chuyển một chút, thái độ ôn hòa một chút, có lẽ Kỷ Tuần sẽ không tức giận đến mức bỏ đi. Nhưng Kỷ Tuần chung quy đã đi rồi. Hơn nữa còn là bị anh bức phải đi. Lục Nghị Kinh mặc dù hối hận, nhưng cũng không tính toán chủ động đi tìm đối phương.

Anh không thể để Kỷ Tuần hy vọng, huống hồ Kỷ Tuần có lẽ cũng không phải thật sự thích anh, chỉ là vì muốn kéo anh trai trở lại cho nên mới buông xuống tự tôn. Hết thấy đều chỉ là một hồi ảo giác, anh em bọn họ ở chung nhiều năm như vậy, nếu không phải chính mình nổi lên dự vọng không bằng cảm thú, Kỷ Tuần làm sao có thể cùng một người đàn ông lên giường? Anh không muốn Kỷ Tuần cảm thấy dù chỉ một chút ủy khuất, bởi vậy hiện tại cự tuyệt là tất yếu.

Lục Nghị Kinh hoảng hốt nghĩ, chẳng đến khi nghe thấy chuông cửa kêu lên mới bừng tỉnh. Anh đứng dậy mở cửa, vốn tưởng rằng Kỷ Tuần đã trở lại, nhưng đứng ở cửa lại là người làm anh không thốt lên được lời nào, lâm vào một mảnh giật mình, trầm mặc

8. Chương 8

Ngoài cửa là một đứa nhỏ Lục Nghị Kinh chưa gặp qua bao giờ, ước chừng mới năm sáu tuổi, chính trực đứng thẳng nhìn anh.

Nhưng đây cũng không phải nguyên nhân làm anh gần như không nói lên lời. Đứa nhỏ kia trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì, Lục Nghị Kinh cẩn thận xác nhận lại vài thứ, mới ý thức được chính mình ngay từ đầu kinh ngạc, rốt cuộc là bởi cái gì. Khuôn mặt đứa nhỏ kia cùng Kỷ Tuần lúc nhỏ cực kỳ giống nhau. Đôi mắt rất to, làn da trắng nõn, bộ dạng có điểm giống bé gái, nhưng lại không mềm yếu như vậy.

“Tiểu đệ đệ, cháu tìm ai?” Anh nhẹ giọng hỏi.

“Kỷ Tuần, có ở đây không?” Thanh âm non nớt của đối phương thực trong trẻo, vẻ mặt lại vẫn lạnh lùng như cũ.

Lục Nghị Kinh hít một hơi thật sâu, khẽ cười nói: “Cậu ấy không ở nhà, cháu vào trong chờ nhé?”.

Bé trai cắn môi, tựa hồ do dự một hồi, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng gật đầu.

Chờ Kỷ Tuần cảm xúc rốt cuộc ổn định lắng xuống, đã qua một đoạn thời gian. Nhan Dĩ Kiệt cùng Kỷ Tuần thay đổi chỗ ngồi, lái xe trở lại nơi ở của mình.

“Cậu đói bụng không? Có muốn ăn chút gì không?” Biết Kỷ Tuần chưa ăn cơm trưa, Nhan Dĩ Kiệt sẵn sàng hỏi han.

“Có cái gì ăn ngon không?” Kỷ Tuần một bên dùng khăn lạnh chà lau đôi mắt sưng đỏ của mình, một bên miễn cưỡng nói.

“Tôi nghĩ cậu có ba lựa chọn.” Nhan Dĩ Kiệt quay người mở tủ lạnh, “Một, sủi cảo đông lạnh, hai, bánh bao đông lạnh, ba, trứng gà đông lạnh.”

“Tại sao toàn là đồ đông lạnh vậy!” Kỷ Tuần nhin không được cười lên, “Anh bình thường đều ăn như thế sao?”

Nhan Dĩ Kiệt cũng cười: “Không có biện pháp, tôi cũng sẽ không xuống bếp. Ở đây vẫn còn một ít nguyên liệu nấu ăn, cậu chắc cũng sẽ không động đến đi?”

“Anh không xuống bếp còn mua nguyên liệu nấu ăn làm gì?” Kỷ Tuần nghi hoặc hỏi.

“Tôi không nấu, không có nghĩa là người khác cũng không.” Nhan Dĩ Kiệt trừng mắt nhìn, “Được rồi, vậy rốt cuộc cậu có ăn hay không?”

Kỷ Tuần hồi tưởng lại cảnh Nhan Dĩ Kiệt liệt kê vài thứ trong tủ lạnh vừa rồi, thở dài. “Tủ lạnh của anh còn những nguyên liệu gì?”

“Cậu hỏi làm gì?”

“Tôi đối với tủ lạnh của anh không hề có hứng thú.” Kỷ Tuần vẻ mặt cam chịu, “Còn không bằng tự tôi đến làm, tốt xấu gì tôi cũng từng xem qua người khác xuống bếp, chắc sẽ không thành vấn đề.”

“Vậy tự cậu lại đây xem đi. Nói trước, tôi sẽ không giúp được gì đâu.” Nhan Dĩ Kiệt nhún vai nói.

Kỷ Tuần cười nhạt, ném khăn lạnh trong tay đi: “Không sao, dù sao tôi cũng không trông cậy vào anh”.

Hắn mở tủ lạnh ra, xem xét tất cả các nguyên liệu nấu ăn, cảm thấy có chút kinh ngạc. “Tủ lạnh của anh nhiều nguyên liệu thật đấy.”

Nhan Dĩ Kiệt lắc đầu: “Tôi không rõ lắm. Mấy thứ đó đều là người đại diện của tôi mua.”

“Anh ta nấu cơm cho anh?”

“Chỉ lúc nào cậu ta rảnh.”

Kỷ Tuần cầm mấy thứ rau dưa đi ra, tìm tạp dề mặc vào, sau đó đứng ở trong phòng bếp bắt đầu thái cà rốt. Nhan Dĩ Kiệt nhìn đối phương cầm dao không thuần thục cho lắm, nhin không được nở nụ cười: “Này, cậu rốt cuộc có nấu được không đấy?”

Kỷ Tuần trừng người nọ một cái, môi lại hơi hơi cong lên: “Anh ít gây chuyện đi, không cần hại tôi thái vào tay.”

Nhan Dĩ Kiệt vô tội mấp máy môi, ngoài mặt tuy cười, nhưng trong lòng lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tâm tình Kỷ Tuần cuối cùng đã tốt hơn một chút, ít nhất cũng đã cười lên được

“Tiểu đệ đệ, cháu tên là gì?” Lục Nghị Kinh ôn hòa hỏi.

“Đỗ Duy Ý.” Bé trai ngồi ngay ngắn trên sofa, nhỏ giọng trả lời.

Lục Nghị Kinh trầm mặc trong chốc lát, sau đó mở miệng: “Như vậy, chú có thể gọi cháu là Duy Ý không?”

Bé trai không tiếng động nhẹ nhàng gật đầu.

“Duy Ý, cháu đã ăn cơm chưa?” Lục Nghị Kinh thật sự không biết nên ở cùng trẻ con như thế nào, đành phải hỏi như vậy.

Bé trai im lặng lắc lắc đầu.

“Vậy chú với cháu cùng ăn nha?” Đối phương như cũ không phát ra âm thanh, lại gật gật đầu.

Lục Nghị Kinh dắt Đỗ Duy Ý vào trong phòng ăn, đem đĩa nhỏ còn chưa đủ cao ôm lên ghé ngồi, sau đó từ phòng bếp mang ra đồ ăn vừa nấu lúc nãy, đặt trước mặt bé.

“Ăn thôi.”

Đứa nhỏ không có hưởng ứng, thần sắc cũng vẫn lạnh nhạt, nhưng lại chậm rãi cầm lấy bát, sử dụng đôi đũa quá dài so với nó bắt đầu ăn cơm.

Lục Nghị Kinh ngồi xuống phía đối diện, nhin không được nhìn chăm chăm khuôn mặt phẫn nộ nhỏ nhắn đang cúi xuống. Dựa vào quá khứ phong lưu của Kỷ Tuần, thân phận đứa nhỏ này nhắm mắt anh cũng có thể đoán được. Vấn đề là, mẹ của nó đang ở nơi nào? Tại sao lại để đứa bé còn nhỏ như vậy một mình đi tìm ba ba? Lại càng không muốn nói, vì nguyên do gì mà đối phương đến tận bây giờ mới tìm tới cửa?

Đứa nhỏ này ít nhất cũng đã năm tuổi, vài năm qua tại sao mẹ nó vẫn duy trì yên lặng? Lại vì lý do gì mà hôm nay mới tìm đến đây? Lục Nghị Kinh ngơ ngẩn nghĩ, thẳng đến khi nghe thấy Đỗ Duy Ý lên tiếng, mới phục hồi tinh thần lại.

“Thức thức, chú không ăn cơm sao?” Thanh âm bé trai non mịn nhẹ giọng hỏi.

Lục Nghị Kinh mở miệng: “Không sao đâu, cháu ăn đi.”

Bé trai nghe thấy anh trả lời, cũng không nói thêm gì, chỉ tiếp tục chậm rãi ăn cơm. Lục Nghị Kinh uống một ngụm nước, sâu trong lòng thở dài. – đứa nhỏ này thật đáng yêu, Kỷ Tuần nhất định sẽ thích. Tạm thời không nói đến khuôn mặt bọn họ có bao nhiêu phần tương tự, hành vi cử chỉ của đứa nhỏ này rõ ràng đã trải qua dạy dỗ nghiêm khắc, động tác ăn cơm cũng chậm rãi tao nhã, một đứa bé còn nhỏ như vậy rất khó làm được.

Chờ Đỗ Duy Ý ăn xong cơm trưa, Lục Nghị Kinh thu thập chén đĩa chuẩn bị rửa, liền thấy đứa nhỏ vẫn lặng lặng đứng ở sau lưng anh, yên lặng chăm chú nhìn.

“Duy Ý, cháu ra phòng khách ngồi được không?” Lục Nghị Kinh mặc dù đối với hành động của đứa nhỏ cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn nói như vậy.

“Cháu chờ chú.” Đỗ Duy Ý thản nhiên nói, sau đó liền ngoan ngoãn đứng ở bên người anh, nhìn anh rửa chén. Lục Nghị Kinh suy nghĩ cẩn thận nguyên do xong, cũng khẽ cười.

“Cháu thích ăn kem không?”

Đột nhiên bị hỏi, Đỗ Duy Ý có chút không biết nên trả lời thế nào, do dự mà gật gật đầu.

“Vị hoa quả, ô mai, chocolate, cháu thích loại nào?” Lục Nghị Kinh một bên lau khô bát, một bên hỏi.

Bé trai cúi đầu, suy nghĩ thật lâu, sau đó mới mở miệng: “Hoa quả...Ô mai.”

Lục nghị Kinh đem bát cất vào tủ, xoay người mở tủ lạnh, lấy ra một cái hộp giữ tươi. Sau khi mở ra, bên trong tràn ngập kem tươi màu hồng, mùi hương ngào ngạt.

Lục Nghị Kinh lấy thìa đưa cho đối phương: “Nhìn xem, đây là chú làm đó.”

Đỗ Duy Ý cầm lấy thìa, thật cẩn thận múc một muỗng, tiếp theo đem thìa đưa vào trong miệng.

“Ngọt quá.” Bé trai trên mặt hiện lên nét vui vẻ.

Lục Nghị Kinh cũng nhẹ nhàng cười: “Thích không?”

Đứa nhỏ không có trả lời, khuôn mặt hơi hơi ửng đỏ sau đó liền vui vẻ tươi cười.

Sau khi không đến nỗi quá mức vụng về nấu nướng, giải quyết cơm trưa, Kỷ Tuần pha cho mình một chén hồng trà, thả lỏng ngồi trong phòng khách nhà Nhan Dĩ Kiệt nghỉ ngơi. Nhan Dĩ Kiệt cũng ngồi xuống hỏi:

“Kỷ Tuần, cậu có muốn nói chuyện không?”

“Chuyện gì?” Kỷ Tuần uống một ngụm trà nóng, trên mặt lại mang theo vài phần châm chọc. Hắn thực sự không muốn nói chuyện. Ngắn gọn mà nói, anh trai đã muốn cự tuyệt hắn. Cho dù bọn họ đêm qua đã làm chuyện gì, hiện tại cũng không thể canh cánh để mãi trong lòng.

“Được rồi. Cậu không muốn nói cũng không sao, nhưng nhớ kỹ, dù thế nào cũng đừng để mình phải hối hận. Nếu cậu thích anh ta, cũng đừng buông tay.”

Nhan Dĩ Kiệt khoát tay, thoải mái nói, tựa hồ không tính toán xen vào việc của người khác. Kỷ Tuần nghiêng ngẫm lời khuyên của đối phương, do dự một lúc lâu, sau đó rốt cục mở miệng:

“Anh đối với loạn luân thấy thế nào?”

Nhan Dĩ Kiệt ngẩn ra, cười nói: “Sao lại hỏi vấn đề này? Không sợ tôi hiểu lầm cậu với anh cậu...” Lời sắp sửa vượt ra khỏi miệng, hắn đột nhiên hiểu ra vấn đề, nhất thời ngừng lại.

“Mặc dù không có quan hệ huyết thống, nhưng mà tôi thực sự cùng anh ấy lên giường.” Kỷ Tuần cười khổ, ngón tay cầm chén trà thậm chí run lên nhẹ nhẹ. “Anh sẽ khinh thường tôi sao?”

Nhan Dĩ Kiệt từ sau trạng thái khiếp sợ khôi phục lại, nghe thấy câu hỏi của Kỷ Tuần, chần chờ một chút, sau đó lắc đầu.

“Mặc kệ xảy ra chuyện gì, tôi cũng không khinh thường cậu.”

“Nhưng tôi lại khinh thường chính mình.” Kỷ Tuần buông chén trà, cụp mắt xuống. “Đêm qua là tôi chủ động, nhưng sau một đêm, anh ấy lại nói sẽ tiếp tục coi tôi như em trai. Anh nói xem, có ai lên giường rồi còn có thể coi nhau như anh em?”

Nhan Dĩ Kiệt không rõ biểu tình nhú nhú mày: “Cậu thích anh ta?”

“Ai biết được, có lẽ là vậy.” Thanh âm Kỷ Tuần trở nên mỏng manh, lời nói ra mang theo mấy phần ưu thương nhàn nhạt. “Tôi còn đang xác nhận lại tình cảm của mình, anh ấy lại một câu trực tiếp chặn đứng đường lui của tôi. Cho dù tôi thật sự thích, anh ấy cũng không tính toán cùng tôi phát triển tình cảm.”

“Chính cậu cũng không hiểu rõ tình cảm của mình sao?”

“Tôi chỉ biết anh ấy rất quan trọng. Quan trọng đến mức, tôi đời này không bao giờ muốn mất đi.”

Kỷ Tuần bỗng nhiên cười cười, “Có lẽ anh ấy nói rất đúng, chúng tôi chỉ nên làm anh em là tốt rồi.”

“Mặc kệ cuối cùng kết quả như thế nào, tôi chỉ hy vọng cậu sẽ không hối hận. Nhân tiện nhắc tới, tôi vĩnh viễn đứng ở bên cạnh cậu.” Nhan Dĩ Kiệt bình thản nói.

Thanh âm đối phương lúc nói ra câu này vô cùng ấm áp, Kỷ Tuần khẽ mím môi : “Cám ơn. “

Lục Nghị Kinh dắt bé trai về phòng khách, nhiều lần do dự cuối cùng vẫn mở miệng hỏi : “Duy Ý, cháu tìm Kỷ Tuần có chuyện gì thế ? “

Đỗ Duy Ý khe khẽ liếm kem ô mai trên chiếc thìa, nhỏ giọng nói : “Bây giờ không thể nói. “

“Không thể nói ? “

“Phải đợi Kỷ thúc thúc trở về mới được nói. “

Bé trai khẽ mím môi, đôi môi ửng đỏ bởi vì ăn kem lạnh mà hơi ướt. Lục Nghị Kinh cũng không hỏi nhiều, chờ sau khi đứa nhỏ ăn kem xong lại ôn hòa hỏi nó còn muốn ăn nữa không. Nhưng Đỗ Duy Ý lại ửng đỏ nghiêm mặt, lễ phép từ chối.

Ngay tại lúc Lục Nghị Kinh đang lo lắng kế tiếp nên làm thế nào, cửa vốn không khóa liền bị người đẩy ra. Kỷ Tuần một bên đi vào, một bên bày ra vẻ mặt hờ hững, nhưng khi hắn nhìn thấy Đỗ Duy Ý đang ngoan ngoãn ngồi trên sofa, khuôn mặt nhất thời kinh ngạc.

“Đứa nhỏ này ở đâu ra vậy ? ” Hắn có chút dại ra hỏi.

Lục Nghị Kinh bình thản hỏi : “Em ăn cơm chưa ? “

Kỷ Tuần không trả lời câu hỏi của đối phương, chỉ đi đến trước mặt bé trai, vẽ mặt từ kinh ngạc chuyển thành không dám tin.

“Tuần ? “Lục Nghị Kinh hắng giọng một tiếng.

“Em ăn rồi. Anh, đứa nhỏ này...nó...” Kỷ Tuần có chút nôn nóng nhìn về phía anh trai, hy vọng đối phương có thể cho mình một lời giải thích.

” Đứa nhỏ này tên là Đỗ Duy Ý, nó nói tới tìm em. “

Kỷ Tuần cắn môi, bên trong lâm vào một mảnh hoảng hốt. Hình dáng cùng khuôn mặt đứa nhỏ này, cùng với mình quả thật là được đúc ra từ một khuôn. Không phải giống nhau y hệt, nhưng cũng cực kỳ tương tự.

Nếu nói đứa nhỏ này cùng mình không có quan hệ gì, nhất định không có ai tin tưởng.

“Duy..... Duy Ý...?”

“Chào chú. ” Bé trai nhẹ nhàng lên tiếng.

“Tìm chú...Có chuyện gì ? ” Mặc dù Kỷ Tuần không phát giác, nhưng Lục Nghị Kinh biết rõ, đối phương đang rơi vào trạng thái cực kỳ khẩn trương. Lúc khẩn trương, ngay cả nói cũng không lưu loát.

“Cháu muốn vay tiền của chú. ” Đỗ Duy Ý đứng lên, ngẩng đầu nhìn thẳng hắn.

“Vay tiền?” Kỷ Tuần có chút nghi hoặc.

“Mẹ cháu phải làm phẫu thuật, nhưng mà không có đủ tiền, chú có thể cho cháu mượn tiền không ? ” Đỗ Duy Ý cắn môi, thanh âm non nớt có chút run rẩy.

“Chú sẽ cho cháu mượn tiền, cho nên...”

Lục Nghị Kinh đứng ở một bên nhìn Kỷ Tuần đang ngập ngừng, nhin không được mở miệng hỏi :

“Duy Ý, baba cháu đâu ? “

Bé trai cắn môi, thần sắc có chút không biết làm sao : “Baba...ngay ở đây...”

Kỷ Tuần trầm mặc thật lâu, sau đó rút cuộc ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào bé trai đang có chút kích động. “Chú chính là ba ba cháu, đúng không ? “

Đỗ Duy Ý không trả lời, cắn môi dưới, hốc mắt dần dần đỏ lên. Kỷ Tuần vươn tay, chậm rãi ôn nhu lau nước mắt trên khuôn mặt trắng nõn của đối phương.

“Thực xin lỗi..... Thật sự, thực xin lỗi.” Kỷ Tuần thanh âm rất nhẹ. Cho đến giờ phút này, Đỗ Duy Ý mới chính thức khóc ra tiếng.

Kỷ Tuần hốc mắt nóng lên, vội vàng đem đứa nhỏ ôm vào trong ngực, ôn nhu vỗ về tấm lưng đang run rẩy. Chờ Kỷ Tuần cùng đứa nhỏ cảm xúc ổn định lắng xuống một chút, Lục Nghị Kinh ra hiệu cho đôi “cha con” ngồi xuống sofa, cũng lấy ánh mắt ý bảo Kỷ Tuần mở miệng. Kỷ Tuần hơi hơi do dự một lúc, sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Duy Ý, con có biết mẹ con tên là gì không ? “

“Mẹ tên là Đỗ Nghênh Thực” – Đỗ Nghênh Thực ?

Kỷ Tuần đau khổ suy tư, nhưng làm thế nào cũng vô pháp xác định trong đời mình có hay không từng xuất hiện người phụ nữ này. Nghe thấy cái tên nọ, hần dích xác không nhớ nổi một gương mặt nào.

“Tuần?” Lục Nghị Kinh gọi một tiếng như khê hỏi.

Kỷ Tuần chỉ lắc lắc đầu, không đem hết thấy suy nghĩ đều nói ra. Hần sợ chính mình làm tổn thương đứa nhỏ.

“Duy Ý, con vừa mới nói muốn mượn tiền, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? ” Kỷ Tuần tận lực ôn nhu hỏi han, hai tay cũng trấn an đặt trên vai đứa nhỏ.

“Mẹ đang nằm viện...cần phải phẫu thuật, nhưng mà không có tiền...a di (*) cũng không có tiền... A di nói, ông nội có tiền, nhưng mà mẹ không cho con đi tìm ông nội...”

(*) = cô

“Bởi vì mẹ không cho con đi tìm ông nội, cho nên con mới đến tìm ba, có phải không ? ” Kỷ Tuần ôn nhu hỏi. Đỗ Duy Ý dụi dụi đôi mắt ửng đỏ, gật gật đầu.

“Vậy, Duy Ý làm sao biết ba ở nơi này ? “

“A di có địa chỉ của ba ba. ” – Lại là a di ? Kỷ Tuần khê nhú mày. Cái người gọi là a di, tám phần là chị em ruột với mẹ của Duy Ý, hoặc là bạn bè. Nhưng tại sao người này lại có địa chỉ của mình ? Kỷ Tuần ngắc đầu, cùng Lục Nghị Kinh trao đổi ánh mắt, rất nhanh có chung ý kiến.

“Duy Ý, con dẫn chúng ta đi thăm mẹ được không ? ” Bé trai ngoan ngoãn gật đầu.

Kỷ Tuần trước khi tới bệnh viện tưởng tượng ra rất nhiều tình huống, nhưng tuyệt không ngờ tới người đang suy yếu nằm trên giường bệnh, bệnh tình còn nghiêm trọng hơn so với hần dự đoán. Mà hần sau khi nhìn thấy đối phương, liền ngơ ngác không nói lên lời, qua một lúc lâu, mới nhẹ giọng lên tiếng : “Alice.....”

Lục Nghị Kinh đứng một bên không biết đang suy nghĩ gì, nhưng không lên tiếng, chỉ nhìn Kỷ Tuần đi tới giường bệnh.

“Alice..... Alice.....em làm sao vậy ? ” Sắc mặt hần tái nhợt, hốc mắt cũng có chút phỉm hồng.

“.....KỷTuần ? ” Người phụ nữ trên giường chậm rãi mở mắt, miễn cưỡng cười cười “....sao lại đến đây ? “

Người phụ nữ nọ mặc dù gầy yếu, nhưng từ khuôn mặt dịu dàng kia cũng không khó nhìn ra hình dáng xinh đẹp ngày xưa.

“Là con đi tìm ba ba.” Đỗ Duy Ý ghé vào bên giường bệnh, có chút lo sợ nói.

Người phụ nữ thở dài, cũng không nói câu gì, chỉ vươn đôi tay khô héo xoa đầu đứa nhỏ.

“Alice, tại sao em không nói cho anh biết ? Em rõ ràng biết phương thức liên lạc với anh. ” Kỷ Tuần ánh mắt ướt át, thanh âm cũng bắt đầu run lên nhẹ nhẹ.

“A Tuần, chúng ta vẫn đều là bạn giường, nói làm gì. ” Người phụ nữ lắc đầu, “Đứa nhỏ này là do em tự mình sinh ra, cùng anh không quan hệ.”

“Nhưng anh cũng là cha nó” Kỷ Tuần kiên trì nói.

“Nhưng mà, anh...”

“Em không muốn để anh chăm sóc đứa nhỏ sao ? Anh không phải tranh quyền giám hộ với em, nhưng anh hẳn cũng có quyền chăm sóc con chứ. “

Người phụ nữ trầm mặc một lúc lâu, chung quy cũng gật đầu.

Từ đầu tới cuối vẫn đứng ở cạnh cửa phòng bệnh, Lục Nghị Kinh ẩn ẩn cảm thấy đau đầu, đáy lòng từng đợt dâng ngất nổi lên. – mặc dù đây là kết cục mà anh hy vọng, nhưng vì sao anh tuyệt không cảm thấy vui vẻ ? Có lẽ bởi vì kết cục tới quá nhanh, anh còn không thể thích ứng...

“Alice, chúng ta cần nói chuyện..... Về Duy Ý, còn có bệnh của em.” Kỷ Tuần kiên trì nói.

Người phụ nữ do dự một chút, sau đó mới nói: “Chúng ta nói chuyện riêng được không?”

Lục Nghị Kinh thấy thế, mở miệng nói: “Anh mang Duy Ý ra bên ngoài đi dạo một chút.”

Người phụ nữ cảm kích cười, nhìn theo bóng dáng Lục Nghị Kinh bế Đỗ Duy Ý ra khỏi phòng.

“Được rồi, chỉ còn chúng ta.” Kỷ Tuần kéo ghế dựa ngồi xuống “Duy Ý sinh ra vào năm em xuất ngoại sao ? “

“Đúng vậy. Em xuất ngoại xong mới phát hiện mình có mang...Vốn muốn bỏ đi, nhưng lại luyến tiếc, kết quả là vẫn sinh nó ra.” Alice cười khổ, “Em một bên chăm sóc nó, một bên hoàn thành chương trình học. Sau khi quay về Đài Loan, cha mẹ em nhìn thấy Tiểu Duy đều rất vui vẻ, đó là đứa cháu ngoại đầu tiên của họ, nhưng khi em nói đứa nhỏ này không có cha, bọn họ phi thường tức giận. Bọn họ nói nếu không tìm được cho đứa nhỏ một người cha, thì đừng về nhà nữa. “

“Vì thế em cứ như vậy ra đi ? “

“Em cùng người nhà hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ. Cha mẹ em rất bảo thủ, bọn họ cho rằng một gia đình hoàn hảo không thể không có người cha, nhưng em lại không cần một người chồng. ” Khuôn mặt tiều tụy của Alice hiện lên một tia trào phúng.

Kỷ Tuần không nói gì. Hắn cũng không phải không biết cá tính của đối phương, cũng bởi vậy mới lý giải được quyết định kiên cường của cô ấy.

“Sau khi em tìm được công việc, một mình nuôi nấng Tiểu Duy, hiện tại nó đã năm tuổi rồi. “

Kỷ Tuần cảm nhận được trong lời nói đối phương tràn ngập tự hào, nhẹ nhàng cười: “Đứa nhỏ này em dạy tốt lắm, vừa đáng yêu lại vừa lễ phép. “

Alice cũng cười dịu dàng: “Đúng vậy, bộ dạng nó giống hệt anh, làn da vừa trắng lại vừa mềm, phơi nắng bao nhiêu cũng không thấy đen; đôi mắt giống mắt anh đều là mắt hoa đào, thật là đẹp. “

“Đây hình như không phải đang khen đi ? ” Kỷ Tuần bật cười. “Em quả nhiên vẫn không thay đổi. “

“Trừ bỏ gu thẩm mỹ, em thay đổi rất nhiều. ” Alice nhú mày, “Anh cũng không phải không biết, lúc trước em thích diện mạo của anh mới từng cùng anh có một đoạn thời gian kia. “

“Anh biết. Em cũng là bạn giường duy nhất dám nói với anh là coi trọng anh vì anh lớn lên giống phụ nữ. ”
Kỷ Tuần lắc đầu, khỏe môi duy trì ý cười ôn hòa.

Alice hơi hơi mím môi, thu hồi nụ cười : “A Tuần, em nghĩ muốn nhờ vả anh một việc. ”

“Chuyện gì ? ”

“Thay em chăm sóc Tiểu Duy. Bây giờ nó còn rất nhỏ, sau khi em đi rồi vẫn cần có người chăm sóc nó. ”

“Đi?” Kỷ Tuần mơ hồ phát hiện điều gì, sắc mặt trở nên khó coi. “Alice, em đừng nói đùa, chuyện này cần bản không buồn cười đâu. ”

“A Tuần, em không hay nói giỡn. Những ngày còn lại của em không nhiều lắm. ”

“Nhưng không phải em sẽ làm phẫu thuật sao? Đừng nghĩ nhiều, chi phí anh sẽ lo liệu hết, em sẽ khỏe lại thôi. ” Kỷ Tuần có chút kích động nói.

“Đó là lừa Tiểu Duy thôi. Em sợ nó không tiếp nhận được...” Alice cười khổ.

Kỷ Tuần nhăn mi, thấp giọng hỏi : “Em rốt cuộc bị bệnh gì?”

“Ung thư. Phát hiện quá muộn, không thể làm phẫu thuật cắt bỏ.” Alice nâng cánh tay vuốt ve cơ thể của mình, vẻ mặt bất đắc dĩ. “Bệnh này hầu như bên trong cơ thể đều đã bị hủy hoại, đã quá muộn rồi. ”

Kỷ Tuần khẽ mở miệng, sau một lúc lâu vẫn không nói lên lời, chỉ có ngón tay run rẩy tiết lộ nội tâm hằn đang dao động.

“Anh có đồng ý chăm sóc Tiểu Duy không?” Alice lại hỏi một lần nữa.

Kỷ Tuần trầm mặc, chung quy gật gật đầu.

Lục Nghị Kinh dắt Đỗ Duy Ý, mua nước trái cây cho nó, sau đó hai người liền ở khuôn viên cây xanh bên ngoài bệnh viện đi dạo.

“Duy Ý, thân thể mẹ con có khỏe không?” Anh nhin không được hỏi. Mới vừa rồi ở trong phòng bệnh, chỉ vội vàng nhìn người phụ nữ vài lần, anh lại đối với bộ dạng tiều tụy ốm yếu của đối phương ấn tượng sâu sắc.

“Mẹ sẽ khỏe. ”

Đỗ Duy Ý dừng lại cước bộ, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Lục Nghị Kinh, nhỏ giọng nói: “Sau khi phẫu thuật xong là mẹ có thể về nhà.”

Lục Nghị Kinh không nghĩ nhiều, chỉ tiếp tục hỏi : “Cháu vẫn cùng mẹ ở chung một chỗ sao?”

“Vâng, a di có đôi khi cũng tới ở cùng.”

“A di..... là chị em ruột với mẹ cháu hay chỉ là bạn bè thôi?”

“A di là em gái của mẹ.” Đỗ Duy Ý hơi hơi bĩu môi hồng nhuận, “Nhưng mà, cháu không thích a di.”

“Sao thế?” Lục Nghị Kinh có chút ngạc nhiên, đứa nhỏ ngoan như vậy ngoài ý muốn lại trực tiếp nói rằng mình ghét người khác.

“A di không thích cháu. A di nói bộ dạng cháu rất giống ba ba, thật làm người khác chán ghét. ” Đỗ Duy Ý nhỏ giọng nói, trên mặt lại hiện lên vài phần không cam lòng.

“Vậy Duy Ý có thích ba ba không ? ”

Bé trai hơi hơi đỏ mặt, chậm rãi gật đầu.

Lục Nghị Kinh xoa đầu đối phương, đang muốn nói chuyện tiếp, đã trông thấy một người phụ nữ không rõ tuổi tác đi đến trước mặt mình, không hồn giần trùng mắt nhìn một lớn một nhỏ bọn họ. Vào lúc này, Đỗ Duy Ý sợ hãi kêu lên một tiếng

“A di.....”

9. Chương 9

Lục Nghị Kinh nhìn người phụ nữ trước mặt, ngoài ý muốn thấy được một tia phần nộ trên gương mặt đối phương. Anh thoáng tự hỏi, quyết định chào hỏi trước.

“Xin chào, tôi là Lục Nghị Kinh. “

“Tôi là Đỗ Vũ Chân. ” Người phụ nữ lạnh lùng nói, “Kỷ Tuần cũng đến đây ? “

“Em ấy đang ở trong phòng bệnh. “

Lục Nghị Kinh khẽ nhíu mày. Thái độ của đối phương không tốt, bởi vậy trong lòng anh ít nhiều có một chút khó hiểu. Lục Nghị Kinh xác định bản thân không biết người phụ nữ này, mà đối phương lại lấy thái độ lạnh lùng như thế nói chuyện với anh, còn hỏi em trai anh, hiển nhiên có quen biết Kỷ Tuần. Đỗ Vũ Chân chỉ thản nhiên liếc nhìn Đỗ Duy Ý một cái, lạnh giọng nói : “Ai bảo con dẫn bọn họ tới đây ? “

Đỗ Duy Ý hơi hơi co rúm lại, đang muốn mở miệng, lại bị Lục Nghị Kinh nắm chặt bàn tay nho nhỏ mềm mại, nhất thời ngẩng đầu lên, liền quên mất lời mình muốn nói.

“Đỗ tiểu thư, mong cô lịch sự một chút. “

“Tôi dạy dỗ cháu trai tôi không cần người ngoài nhiều chuyện. “

Lục Nghị Kinh lắc đầu : “Duy Ý là con của Kỷ Tuần, cũng chính là cháu tôi, tôi có quyền xen vào. “

“Cháu? Chuyện tới nước này mới đến nhận người thân, cũng không ngại quá muộn sao? “

“Chúng tôi từ trước đến giờ đều không biết đứa nhỏ này tồn tại, các cô lại không thông báo gì. “

Lục Nghị Kinh nắm chặt tay trái bé trai, đồng thời cũng cảm nhận được đối phương hơi hơi dùng sức, nắm chặt lấy tay anh. Anh mỉm cười, lông mày đang nhíu lại cũng khe khẽ dần ra.

“Biết hay không thì có gì khác? Dù sao Kỷ Tuần cũng sẽ không chịu trách nhiệm. ” Đỗ Vũ Chân trên mặt hiện lên một tia trào phúng.

Lục Nghị Kinh như cũ vẫn giữ bình tĩnh : “Cô dựa vào đâu mà nói như vậy ? “

“Loại đàn ông như hần, làm sao có thể vì chị gái tôi mà buông tha cho cả cánh rừng, có con cùng một người phụ nữ, ổn định cuộc sống gia đình. ” Đỗ Vũ Chân lắc đầu, đáy mắt hiện lên khinh miệt. “Hần chỉ cần nhìn thuận mắt người phụ nữ nào, đều có thể lên giường, không phải sao ? “

“Đừng ở trước mặt trẻ con nói những chuyện này.” Lục Nghị Kinh bề ngoài vẫn bình tĩnh nhưng trong giọng nói lại hàm chứa tức giận. Anh nhìn về mặt mê mang của Đỗ Duy Ý, lập tức đem nó bế lên, hướng về phía bệnh viện đi đến. Đỗ Vũ Chân cũng không nói thêm lời nào, chỉ đi theo phía sau bọn họ, trở lại trong phòng bệnh của Đỗ Nghênh Thực.

“Hai người trở về thật đúng lúc. ” Kỷ Tuần dụi mắt, hốc mắt có chút sưng đỏ. “Em vừa định đi tìm hai người. “

“Kỷ Tuần, anh còn mặt mũi xuất hiện ở đây sao ? ” Đỗ Vũ Chân cười lạnh nói.

Kỷ Tuần đầu tiên vô cùng kinh ngạc, sau đó hơi hơi cúi đầu, bình thản nói : “Cô trả thù cũng đủ rồi đi. Công việc của tôi hiện giờ không còn, cô nên vừa lòng. “

Cho đến giờ, hần nhớ tới scandal lúc trước, như cũ vẫn cảm thấy thập phần không thoải mái. Đích xác hần có ý định sớm rời khỏi giới giải trí, nhưng hần không hy vọng dùng phương thức gian nan khuất nhục như thế rời đi. Lý do Đỗ Vũ Chân hận Kỷ Tuần không phải không thể lý giải, nhưng là người bị hại, hần thật sự không thể thản nhiên đối mặt với người phụ nữ đã làm hần phải chật vật rời khỏi làng giải trí.

Nghe được lời hần, Đỗ Vũ Chân lại hừ một tiếng : “Còn chưa đủ đâu, còn lâu mới đủ. Tại sao anh vẫn hoàn hảo đứng ở chỗ này ? “

Alice nhẹ giọng nói : “Vũ Chân, chị đã nói rất nhiều lần rồi, chuyện kia không liên quan đến A Tuần. “

“Chính hấn làm cho chị mang thai, để chị một mình vừa học vừa sinh hạ đứa nhỏ, thậm chí làm cho chị bị ba mẹ đuổi ra khỏi nhà!” Đỗ Vũ Chân run giọng nói, “Tỷ tỷ chị vì sao không tin em ? Tên đàn ông này cần bản không thích chị, hấn tuyệt đối không để ý chị!”

“Không sao cả. ” Alice ngữ khí suy yếu, lại lộ ra một nụ cười đậm mặc cơ hồ trong suốt. “Yêu đương rất phiền phức, chị cùng anh ta quan hệ không có cao thượng như em nghĩ. “

Đỗ Vũ Chân sắc mặt trắng bệch, lại như cũ cố chấp truy vấn : “Vậy tại sao lại muốn sinh hạ đứa nhỏ ? Đứa nhỏ này hại chị không thể quay về Đài Loan công tác, thậm chí ngay cả ba mẹ cũng không tha thứ cho chị. Chẳng lẽ hết thấy đều là lỗi của chị sao ? “

“Không phải lỗi của Duy Ý, cũng không phải lỗi của Kỳ Tuần, đương nhiên, chị cũng không cho rằng mình làm sai chuyện gì. ” Alice miễn cưỡng cong lên đôi môi tái nhợt, phẳng phất mỉm cười. “Đứa nhỏ này là món quà tốt đẹp nhất mà ông trời ban cho chị. “

“Ma ma...” Đỗ Duy Ý nhẹ nhàng kêu lên, thần sắc có chút bất an.

“Tiểu Duy, về sau ở cùng ba ba, con phải ngoan ngoãn, có biết không ? ” Alice vươn tay vỗ về mái tóc mềm mại của đứa con.

Bé trai hơi hơi mím môi, vẻ mặt sắp khóc, chậm chạp nói : “Con sẽ ngoan ngoãn. Chờ mẹ phẫu thuật xong, chúng ta cùng nhau về nhà. “

Người phụ nữ trên giường bệnh không có đáp ứng, chỉ vươn cánh tay, ôm Đỗ Duy Ý vào lòng. Mà Kỳ Tuần và Lục Nghị Kinh từ đầu tới cuối vẫn duy trì trầm mặc nhìn hai mẹ con, không làm ra bất kỳ hành động nào dư thừa.

Ngược lại Đỗ Vũ Chân, bỗng nhiên khẩu khí cực kém nói với Kỳ Tuần : “Thực xin lỗi. “

Hấn ngẩn ngơ, bỗng nhiên mãnh liệt hoài nghi mình có phải hay không nghe nhầm.

“Tôi sẽ không nói lại lần thứ hai, ảnh chụp trên tạp chí là do tôi làm. ” Đỗ Vũ Chân tự giễu cười, “Lúc ấy nhìn anh còn có hứng trí đến quán bar tìm phụ nữ, tôi cảm thấy thật phần nộ. Chị tôi còn đang nằm viện điều trị, vô luận như thế nào cũng không bỏ xuống được tiểu quý kia. Chị ấy không hy vọng tôi đi tìm anh, mà sau khi tôi biết anh là loại đàn ông thế nào, mới chính anh như vậy. Kỳ thật cũng không phải anh sai, nhưng tôi không thể khắc chế chính mình, đem tất cả cảm xúc đều đổ hết lên người anh. “

Kỳ Tuần thở dài một hơi. “Đỗ tiểu thư, chuyện quá khứ, tôi không còn nhớ rõ, cô tốt nhất cũng nên quên đi. “

Đỗ Vũ Chân lắc đầu, bỗng nhiên bật khóc. Nước mắt theo hai má chảy xuống, đập dính trên khuôn mặt tái nhợt. Kỳ Tuần không an ủi cô ta, chính là bỗng nhiên cảm thấy trên tay nóng lên, Lục Nghị Kinh cầm lấy tay hấn. Hấn chưa sót cười, vẫn không cự tuyệt bàn tay thon dài của đối phương, mang đến cảm giác ấm áp, nóng rực.

Sau đó, Lục Nghị Kinh mang theo Kỳ Tuần cùng Đỗ Duy Ý cùng nhau về nhà.

Lục Nghị Kinh chuẩn bị bữa tối, đang muốn đi kêu một lớn một nhỏ ở phòng khách ăn cơm, lại phát hiện đứa nhỏ đã nằm trên sofa ngủ, mà Kỳ Tuần lại ngơ ngác ngồi ở một bên. Anh trở về phòng lấy chăn, cẩn thận đắp lên người Đỗ Duy Ý, tính toán để cho nó ngủ thêm một lúc.

“Em có khỏe không?” Anh vươn tay xoa đầu em trai. Kỳ Tuần ngẩng đầu nhìn anh một cái, chậm rãi lắc đầu.

“Làm sao vậy?” Lục Nghị Kinh ngồi xuống bên người đối phương, nhẹ giọng hỏi.

Kỳ Tuần do dự mở miệng: “Em thật sự..... Thật sự có tư cách làm ba ba sao?” Hấn vò vò tóc, “Đứa nhỏ đều đã năm tuổi, em mới biết mình có nó. Nó..... có cần em không?”

“Không có đứa nhỏ nào không cần ba ba, cho dù là anh hay em đều thế cả.” Lục Nghị Kinh hơi hơi cong môi, “Em còn nhớ rõ thời điểm em vừa tới nhà anh không?”

Kỷ Tuần gật gật đầu.

“Ngay từ đầu anh với em còn chưa quen nhau, cho nên em rất ỷ lại ba ba, ngay cả tắm rửa đều cùng ba ba tắm, không phải sao?”

Ba ba trong miệng Lục Nghị Kinh, chính là cha nuôi của Kỷ Tuần, là người cha thân sinh của anh.

“Ba ba đối với em tốt lắm, hơn nữa mẹ cũng rất chiều em; chỉ có anh, cũng không thêm nhìn em.” Kỷ Tuần có chút thẹn thùng, u buồn trên mi mắt tán đi một ít.

Lục Nghị Kinh hơi hơi nhíu mi: “Đó là lúc đầu, trong nhà có thêm một đứa nhỏ, anh cũng không biết phải làm sao.” Năm đó anh vừa mới lên trung học, trong nhà liền có thêm một đứa bé cha mẹ nhận nuôi. Đối với mười mấy năm qua một mình được cha mẹ chăm chút, tự nhiên sẽ cảm thấy không biết làm sao. Chỉ sau khi biết đứa nhỏ kia không yếu đuối như anh tưởng tượng, Lục Nghị Kinh liền muốn thân cận đối phương. Đầu tiên là thử nói chuyện với nhau, tiếp xúc, thậm chí mang theo Kỷ Tuần cùng đi công viên trò chơi, không lâu sau, Kỷ Tuần liền trở nên thập phần ỷ lại anh, thái độ thậm chí so với ba ba khi trước còn muốn vô cùng thân thiết. Cho đến giờ, Lục Nghị Kinh nhớ tới năm đó bộ dáng Kỷ Tuần nho nhỏ hướng anh làm nũng, như cũ sẽ không tự chủ được mỉm cười.

“Nó sẽ thích em sao ? ” Kỷ Tuần có chút không yên bất an.

“Sẽ thích.” Lục Nghị Kinh bình thản nói.

Kỷ Tuần đột nhiên an tĩnh lại, cầm tay Lục Nghị Kinh, trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: “Anh, Alice sống không được bao lâu.”

“Phẫu thuật thì sao ? ”

“Làm cũng vô dụng, không còn kịp rồi.” Kỷ Tuần mệt mỏi tựa vào sofa. “Em phải nói với Duy Ý như thế nào đây, mẹ của nó sẽ không sống cùng nó nữa.”

Lục Nghị Kinh không nói gì, chỉ nắm chặt bàn tay Kỷ Tuần, ngón tay tinh tế vuốt ve đối phương.

Kỷ Tuần cắn môi, phảng phất do dự, rồi lại mở miệng: “Anh, không cần rời em đi, được không?”

Lục Nghị Kinh thấp giọng hỏi: “Vì cái gì?” vì cái gì, lúc này còn cần phải hỏi như vậy sao? Hắn không hiểu, mà trên mặt đối phương cũng có một chút mê hoặc.

“Giúp em..... em không biết nuôi dạy trẻ con như thế nào, em sẽ không nấu cơm cũng sẽ không chăm sóc trẻ con, em không biết phải như thế nào để trở thành một người cha.....” Kỷ Tuần nói giọng khàn khàn.

Lục Nghị Kinh thở dài. “Em vẫn phải tự mình chăm sóc con, nếu không thể, liền tìm cho nó một người mẹ đi.”

“Anh muốn em kết hôn?” Kỷ Tuần thanh âm có chút vắn vẹo.

Lục Nghị Kinh buông cái tay vẫn nắm chặt tay đối phương ra, nhìn đối phương lộ ra thần sắc lo sợ không yên, dứt khoát nói: “Phải”

“Anh không phải thích em sao? Cùng em lên giường, hôn em ôn nhu như vậy, hiện tại lại muốn xem em như em trai, muốn em rời anh đi kết hôn.....” Kỷ Tuần cúi đầu, đáy mắt đau xót, có vật gì đó lạnh lạnh chảy xuống hai má.

“Trẻ con cần có một gia đình đầy đủ.”

“Gia đình đầy đủ..... anh đã vì nó suy nghĩ như vậy, không bằng anh cho nó một gia đình đi!” Kỷ Tuần ngẩng mặt lên, trên mặt không biết khi nào đã một mảnh ẩm ướt.” Anh mau đi tìm phụ nữ rồi kết hôn, đứa nhỏ này cũng giao cho anh chăm sóc, em một mình đi nơi khác cho anh vừa lòng.”

Lục Nghị Kinh một trận đau lòng, nhịn xuống xúc động muốn vươn tay lau nước mắt cho người kia, bất đắc dĩ nói: “Anh không có ý này.”

“Vậy ý anh là gì? Anh hy vọng làm như tôi qua chuyện gì cũng chưa phát sinh, chúng ta vẫn là huynh đệ, sau đó anh có thể sống chết đi kết hôn!”

Lục Nghị Kinh bình tĩnh nói: “Anh không có dự định kết hôn.”

“Vì sao? Anh cự tuyệt em, không phải là vì có thể tùy thời trở lại con đường bình thường sao?”

Lục Nghị Kinh lắc đầu, lại cái gì cũng không nói.

“Anh, chúng ta thật sự không được sao?” Kỷ Tuần thanh âm cơ hồ run rẩy.

“Nếu chúng ta cùng một chỗ, em phải giải thích với đứa nhỏ thế nào? Còn phải giải thích với ba mẹ nữa? Em hiện giờ cũng coi như nhân vật của công chúng, nếu chuyện này truyền ra ngoài, sẽ có rất nhiều phiền toái phải không?” Lục Nghị Kinh vẻ mặt bình tĩnh, phảng phất giống như đang phân tích một chuyện cùng mình không quan hệ.

“Em biết rồi. ” Kỷ Tuần đột nhiên đứng dậy, hướng cầu thang đi đến.”Về sau em sẽ không nhắc lại chuyện này.”

“Tuần.....”

Kỷ Tuần không để ý tới anh, thẳng tắp trở về phòng, cơ hồ thô bạo đóng cửa lại, sau đó, rút cuộc nhìn không được mãnh liệt mà khóc.

Khi Đỗ Duy Ý tỉnh lại đã là gần chín giờ. Nó ngồi dậy, cầm lấy chăn trên người, chớp chớp đôi mắt nhập nhèm.

“Duy Ý, có đói không? ” Thanh âm đàn ông trầm thấp lên tiếng hỏi.

Nó quay đầu, trông thấy thức thức nấu cơm rất ngon đã đi tới, vì thế an tâm gật gật đầu. Nam nhân đi tới, ôm nó đi đến phòng ăn. Nó chú ý thấy trên bàn toàn là đồ ăn nóng hổi.

“Vừa muốn gọi cháu dậy ăn cơm. ” Nam nhân hơi hơi cong môi, phảng phất cười. “Nhanh ăn đi, nhưng mà đừng để bị ghen. “

Nó gật gật đầu, ngoan ngoãn nói “Cám ơn”, bàn tay ấm áp của đối phương lại vươn tới xoa đầu nó.

“Không cần khách khí như vậy. “

Thanh âm đối phương rất trầm, rất êm tai, vì thế Đỗ Duy Ý đối với lời nói và hành động của đối phương cảm thấy có chút xấu hổ. Nó thông thả ăn cơm, liền chú ý thấy ánh mắt nam nhân nhìn nó có thêm vài phần u buồn. Nó muốn hỏi tại sao, rồi lại không dám hỏi. Vị thức thức này chắc là gặp phải chuyện gì thực thương tâm, nhưng lại không thể nói ra, cho nên mới phải dùng ánh mắt biểu hiện ra bên ngoài.

Đỗ Duy Ý ăn cơm xong, hỏi : “Thức thức, ba ba cháu đâu?”

“Ba ba cháu đang ngủ. ” Đối phương trả lời đơn giản, ngữ điệu vẫn rất ôn nhu.

Đỗ Duy Ý ngơ ngác nhìn nam nhân, thẳng đến khi được ôm vào trong phòng, mới bình tĩnh.

“Sau này cháu ở phòng này nhé, được không ?” Đối phương nhẹ giọng nói, khuôn mặt không có biểu tình gì nhưng đường nét đường như nhu hòa hơn một chút. “Trong tủ có quần áo để thay, nhưng mà là quần áo cũ của ba ba cháu, ngày mai chúng ta đi mua đồ mới. “

Đứa nhỏ gật gật đầu, nhìn theo bóng dáng nam nhân rời đi, giọng nói nhỏ nhỏ cất lên : “Ngủ ngon”.

Không biết có phải tại thanh âm quá nhỏ hay không, đối phương vẫn chưa nghe thấy được, cũng không phản ứng lại. Đỗ Duy Ý lại ngẩn người một lúc, sau đó mới thay áo ngủ, trèo lên giường đi ngủ.

Từ sau khi bọn họ đem Đỗ Duy Ý mang về nhà, Kỷ Tuần cùng Lục Nghị Kinh lâm vào một loại trạng thái quỷ dị. Trừ khi có chuyện tất yếu, Kỷ Tuần sẽ không mở miệng nói với Lục Nghị Kinh một câu. Lục Nghị Kinh đương nhiên biết đối phương đang giận dữ, nhưng cũng bó tay không có biện pháp.

Xét đến cùng, tất cả mọi vấn đề đều là do anh tạo thành. Khi cùng Kỷ Tuần làm tình, anh cứ nào hy vọng thời gian có thể ngừng lại. Nếu thời gian không trôi đi, người trong ngực anh mãi mãi vẫn sẽ là đứa nhỏ anh cưng chiều từ bé đến lớn. Lục Nghị Kinh từ trước đến giờ vẫn luôn cho rằng tình cảm của mình chỉ đơn thuần là tình cảm anh em thân thiết, anh cũng không nghĩ đến, đâu có người anh trai nào đối đãi với

em mình như vậy. Anh thích Kỷ Tuần, mà loại thích này, từng ấy năm từ trước tới giờ vẫn luôn sợ làm đau đối phương.

Lục Nghị Kinh vẫn biết Kỷ Tuần là dị tính luyến, chỉ bởi vì anh, một đêm kia mới có thể chủ động yêu cầu. Vô luận đêm đó bọn họ cùng nhau trải qua bao nhiêu phút thăng hoa đến tận xương tủy, xuống giường, bọn họ như cũ vẫn chỉ là anh em. Anh tin tưởng Kỷ Tuần yêu anh giống như yêu người thân, mà chính anh cũng đồng dạng yêu Kỷ Tuần như thế.

Kỷ Tuần yêu anh vì anh mà mở rộng đùi, bỏ qua tôn nghiêm của một người đàn ông; mà anh vì yêu cũng đẩy ra ôm ấp của Kỷ Tuần, đêm đêm đó hết thấy đều chôn vùi sâu trong trí nhớ.

“Duy Ý, ba ba cháu đâu ? ”

Bé trai lắc lắc đầu : “Còn đang ngủ ạ. “

Lục Nghị Kinh buông cái đĩa đựng bánh trứng trong tay xuống, nhẹ giọng nói : “Cháu ăn sáng trước đi, ta đi gọi ba ba rồi giường.”

Bé trai ngoan ngoãn gật đầu, cầm lấy đĩa chậm rãi xấn một miếng, tỏa ra mùi thơm của bơ trứng gà.

Lục Nghị Kinh cởi tạp dề ra, đặt ở trên ghế, sau đó chạy lên lầu. Bình thường Đỗ Duy Ý phải đi nhà trẻ, mà đưa đứa nhỏ đi học đương nhiên là do Kỷ Tuần, người đang không có việc gì, phụ trách. Mà Lục Nghị Kinh theo kinh nghiệm trước đây biết được, em trai anh có tật xấu thích ngủ nướng, bởi vậy cho dù Kỷ Tuần không muốn nhìn thấy anh, anh vẫn đặc biệt lên lầu gọi Kỷ Tuần rời giường. Lục Nghị Kinh gõ cửa, không có ai lên tiếng, vì thế theo thói quen đẩy cửa đi vào, sau đó liền thấy Kỷ Tuần đưa lưng về phía mình nằm ở trên giường.

“Tuần ? ” Anh vừa mới gọi liền phát hiện có điểm không đúng.

Hô hấp của Kỷ Tuần có chút dồn dập, ngay cả bờ lưng trần trụi cũng run lên nhẹ nhẹ. Lục Nghị Kinh đến lúc đó mới ý thức được, Kỷ Tuần chỉ mặc mỗi quần ngủ, không hề cố kỵ để lộ ra phần thân trên trơn bóng cùng vòng eo mềm dẻo.

“Ấn...” Tiếng ngậm rất khê do Kỷ Tuần đè thấp thanh âm bật ra, chẳng khác nào một đạo sét đánh ngang tai Lục Nghị Kinh.

Anh nhìn kỹ, mới giật mình phát giác Kỷ Tuần đang thủ dâm. Từ góc độ của anh, chỉ nhìn thấy Kỷ Tuần chuyển động tay phải xuống phía bụng dưới, tính khí cương cứng bị Kỷ Tuần dùng hai tay bao vây đùa bỡn, tựa hồ sắp đến cực hạn. Ngay tại thời khắc đỉnh điểm, Kỷ Tuần rút cuộc phát hiện có người vào phòng, tay dừng lại một chút, đôi mắt mờ hơi nước mông lung, hai gò má nóng lên đỏ ửng, trên mặt vốn mang theo một tia mờ mịt lại đột ngột chuyển sang kinh ngạc cùng xấu hổ. Lục Nghị Kinh nghĩ muốn xoay người đi ra ngoài, lại phát giác hai chân mình như thế nào cũng không thể động đậy, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không bình thường.

Kỷ Tuần thở hổn hển, thanh âm mềm mại hơn vài phần, đôi mắt khép hờ bao hàm thẹn thùng vô thố. “Anh...đừng nhìn...”

Lục Nghị Kinh ngơ ngác đứng tại chỗ. Kỷ Tuần lại đúng lúc này lên đến cao trào, một bên đứt quãng rên rỉ, một bên đem chất lỏng trắng đục phun lên đôi tay thon dài.

Lục Nghị Kinh không biết chính mình đi ra khỏi phòng Kỷ Tuần như thế nào. Trí nhớ dường như phẳng phát bị gián đoạn, khi anh bừng tỉnh Kỷ Tuần đã trốn vào phòng tắm, tiếng nước ào ào dẫu đi hết thấy động tĩnh.

Khi Lục Nghị Kinh đi xuống lầu, nhìn thời gian không còn kịp nữa, chính anh liền lái xe đưa Đỗ Duy Ý đi nhà trẻ. Trên đường trở về, anh mới bắt đầu cảm thấy hối hận vì hành động lỗ mãng của mình. Không nên trực tiếp xâm nhập phòng đối phương như vậy, đều là đàn ông, đương nhiên biết dục vọng bùng bùng phần chân lúc sáng sớm phải giải quyết như thế nào, chỉ là Lục Nghị Kinh không nghĩ tới mình lại bắt gặp cảnh tượng Kỷ Tuần tự an ủi.

Anh trong một lúc đã nghĩ, có lẽ Kỷ Tuần cố ý làm cho anh xem, nhưng lại ngay lập tức xóa bỏ ý nghĩ này trong đầu. Về mặt xấu hổ, không biết làm sao của Kỷ Tuần khi đó thực sự không giống gạt người, hơn nữa

Kỷ Tuần để cho anh thấy cảnh tượng này chỉ thêm xấu hổ, cần bản không có lợi ích gì đáng nói.

Lục Nghị Kinh nghĩ như vậy, giây lát tiếp theo lại phát hiện chính mình nổi lên phản ứng sinh lý, không khỏi cười khở. Vô luận như thế nào, thân thể đối phương đối với anh vẫn có sức hấp dẫn cực lớn.

Mấy ngày nay, anh bận rộn vì trong nhà đột nhiên có thêm thành viên mới, đã thật lâu không đi tìm bạn giường giải quyết dục vọng. Đỗ Duy Ý rõ ràng ỷ lại anh, đối với một đứa nhỏ vừa đến hoàn cảnh mới, điều này cũng dễ dàng lý giải. Mà Kỷ Tuần mặc dù không nhiều lời với anh một câu, nhưng vẫn ăn đồ ăn anh làm ; nếu anh tăng ca không nấu cơm, Kỷ Tuần sẽ kêu cơm bên ngoài cho Đỗ Duy Ý ăn, mà chính mình cái gì cũng không ăn.

Sau khi biết chuyện này, Lục Nghị Kinh điều chỉnh thời gian đi làm, bữa sáng bữa tối đều tự tay làm, còn cơm trưa anh chuẩn bị trước thật tốt, chỉ cần đun nóng là có thể ăn được. Lục Nghị Kinh biết Kỷ Tuần giận dữ, nhưng chính mình sẽ không thỏa hiệp. Anh vì Kỷ Tuần cũng không làm được gì nhiều, ngoại trừ nấu cơm, cũng chỉ có chăm sóc Đỗ Duy Ý. Kỷ Tuần sẽ cùng Đỗ Duy Ý nói chuyện, xem TV, nhưng sẽ không giúp Đỗ Duy Ý tắm rửa, cũng không ôm Đỗ Duy Ý đi ngủ vào ban đêm.

Bọn họ không giống cha con, mà như là hai anh em; còn vai cha mẹ đương nhiên là do Lục Nghị Kinh gánh vác. Đối với cuộc sống như vậy, Lục Nghị Kinh cũng không chán ghét. Nhưng mà, mặc dù thế, anh đối với thái độ của Kỷ Tuần vẫn cảm thấy nôn nóng không thôi.

Anh hy vọng bọn họ có thể trở lại như trước, huynh hữu đệ cung, ở chung hòa hợp. Chuyện tới giờ, khát vọng của anh đều đã được toại nguyện. Lục Nghị Kinh tự biết khát vọng của mình đối với Kỷ Tuần mà nói là cỡ nào không có tình nghĩa, nhưng cũng không có biện pháp. Bọn họ không thể làm người yêu, chỉ có thể là anh em ; anh có thể đem ranh giới giữa người yêu và anh em kéo trở về, Kỷ Tuần lại không thể.

Nhưng có thể trách ai được ? Đêm hôm đó, bọn họ triền miên mấy lần, đều xuất phát từ tự nguyện. Khác biệt chính là Lục Nghị Kinh có thể làm như cái gì cũng chưa từng phát sinh qua, còn Kỷ Tuần không thể.

Anh đóng cửa lại, đang lo lắng không biết có muộn giờ làm không, thì đã thấy Kỷ Tuần đang ngồi trong phòng ăn, một bên đem bơ phết lên, một bên ăn bánh trứng anh làm. Lục Nghị Kinh trong lòng căng thẳng, lại như cũ trấn định buông chìa khóa xe, ở bên bàn ăn ngồi xuống.

Kỷ Tuần vươn đầu lưỡi, liếm liếm bơ dính trên môi, đầu lưỡi đỏ sẫm khê lui về trong đôi môi cánh hóa, Lục Nghị Kinh cúi đầu, không dám nhìn lên lần nữa. Cảnh tượng trước mắt này, đối với người cấm dục mà nói là khó kháng cự nhất, mà Lục Nghị Kinh cũng chỉ có thể làm bộ cái gì cũng chưa thấy, thậm chí làm như anh không hề gặp qua cảnh tượng Kỷ Tuần thủ dâm.

“Anh có cương lên không?” Kỷ Tuần lạnh lùng hỏi.

Lục Nghị Kinh ngẩn ra, chậm rãi ngẩng đầu. “Em nói gì?”

“Buổi sáng khi nhìn em tự an ủi, anh có cương lên không?” Kỷ Tuần khép hờ mắt suy nghĩ, cười như không cười.

Lục Nghị Kinh á khẩu không trả lời được, trả lời như thế nào cũng không xong, rõ ràng duy trì trầm mặc.

“Rốt cuộc có hay không?” Kỷ Tuần dùng đũa ăn nhấc lên một cây Lạp xưởng, mỉm cười, vươn đầu lưỡi liếm liếm một bên Lạp xưởng, tiếp theo đưa vào trong miệng, rồi lại không cắn đứt, chỉ cứ như vậy liếm mút.

Lục Nghị Kinh hạ thân căng thẳng, lại chỉ thản nhiên mở miệng: “Đối với em mà nói, đáp án rất quan trọng sao?”

“Quan trọng.” Kỷ Tuần rút cây Lạp xưởng trong miệng ra, liếm liếm môi.”Anh cảm thấy em có thể câu dẫn đàn ông khác không?”

“..... Em muốn làm gì?”

“Em muốn đàn ông. Anh không cần em, em tìm người khác.” Kỷ Tuần uống nước chanh, “Đạo lý đơn giản như vậy, em cứ nhiên phải mất bao lâu mới nghĩ thông suốt.”

Lục Nghị Kinh trấn định nói: “Em còn có Duy Ý phải chăm sóc.”

“Thế thì sao? Có nó không có nghĩa là em không thể làm theo ý mình” Kỷ Tuần bĩu bĩu môi, “Trước là người đại diện, bây giờ là anh; hai người đều bắt em phải sống theo ý mình, em chịu đủ rồi.”

Lục Nghị Kinh không nói một lời, chỉ nhìn chăm chăm em trai anh.

“Từ giờ trở đi, em muốn sống thế nào liền làm thế ấy, toàn bộ đều phải khiến bản thân vui vẻ.” Kỷ Tuần cười khiêu khích.

10. Chương 10

“Em nói thật ? ” Lục Nghị Kinh lạnh nhạt hỏi.

Kỷ Tuần mím môi : “Anh thấy sao ? “

“Loại chuyện này đùa không buồn cười.”

“Anh không cần em, còn không chịu cho em đi tìm người khác ?”

Lục Nghị Kinh mím môi. Không thể nói với Kỷ Tuần, bản thân mình là vì muốn tốt cho em ấy. Loại lời nói này, nghe thế nào cũng thấy giống như đang thoái thác.

“Anh, em năm nay hai mươi bảy. Em sẽ không giống trước đây đi theo sau lưng anh, trừ anh ra ai cũng không cần.”

Lục Nghị Kinh đương nhiên rất rõ ràng điểm ấy, chỉ là – “Em tìm đàn ông thì không thể. Em có thật sự biết hai thằng đàn ông ở cùng nhau là thế nào không ? “

“Sao lại không thể ? Sao anh có thể còn em lại không ? Dù sao em cũng đã có một đứa con, đời này kết hôn hay không đều không sao cả. ” Kỷ Tuần chọn mi, “Nói đến chuyện này, anh còn chưa có con, tại sao sống chết không chịu kết hôn? Dù sao chúng ta cũng không đi cùng đường ”

Lục Nghị Kinh lại đột nhiên ngắt lời: “Anh không thể có con.”

Kỷ Tuần như cũ cười: “Chờ khi nào anh không mang bảo hiểm, liền nhất định sẽ có con.”

“Anh nghĩ em không biết, trên thế giới có một loại bệnh, gọi là « vô tinh » (*).” Lục Nghị Kinh bình thản nói, “Cho nên anh đời này cũng không thể có con.”

(*) Tên khoa học của bệnh là Azoospermia, tên tiếng Việt là vô tinh (hoặc thiếu tinh). Thanks bạn Sa Thủy đã đóng góp ^^

Kỷ Tuần ngẩn ngơ, ý thức được đối phương gần từng tiếng một đều là sự thật, không khỏi nhìn về phía gương mặt không chút thay đổi của đối phương. “Anh..... Anh nói thật sao?”

Lục Nghị Kinh cầm hộp thuốc lên, lấy ra một điều rồi châm lửa : “Lừa em anh đâu được lợi, ba mẹ cũng biết chuyện này. “

“Anh biết từ khi nào?” Kỷ Tuần nhẹ giọng nói, nguyên bản ánh mắt sắc bén cũng dịu đi.

“Lúc mới lên đại học.” Lục Nghị Kinh cầm điều thuốc lá trên tay, trên mặt có một tia mờ mịt hiềm thấy. “Khi đó anh và bạn học cùng đi hiến tặng tinh trùng, nhưng sau khi có kết quả kiểm tra thì...Em cũng có thể tưởng tượng, sau khi anh nói với ba mẹ, họ đau lòng cỡ nào. Anh là con một, lại không thể có con, có nghĩa là Lục gia đến đời anh thì cũng chấm dứt.” Một hơi nói rất nhiều chuyện, trên mặt Lục Nghị Kinh lại hiện lên nụ cười tự giễu.

“Anh...” Kỷ Tuần bất giác lộ ra thần sắc cầu khẩn.

“Em có biết anh hâm mộ mỗi một người đàn ông có thể có con trên thế giới đến cỡ nào không ? “

Lục Nghị Kinh rút một hơi thuốc lá, tiếp tục nói: “Anh không phải đặc biệt thích trẻ con, chỉ là khi biết được năng lực đàn ông trời sinh lại bị cướp đoạt, anh thật sự không còn lời nào để nói. “

“Anh có từng trị liệu qua không? Tại sao không cho em biết chuyện này...” Kỷ Tuần yếu ớt nói.

“Lúc đó em chuẩn bị tốt nghiệp trung học, anh cũng không muốn làm ảnh hưởng đến tương lai của em. ” Lục Nghị Kinh hơi hơi mím môi, “Về phần trị liệu, anh không làm. Tình huống của anh đã không còn cách nào cứu vãn, cho dù trị liệu hay thụ tinh nhân tạo đều không thể làm cho phụ nữ mang thai. “

“Anh...”

“Cho nên anh mới cảm thấy em không nên theo anh cùng một chỗ. Em còn có thể có con, cũng có thể cưới vợ, tại sao lại phải buông tha quyền lợi này?” Ngữ điệu của Lục Nghị Kinh trở lại ôn nhu như trước, ôn nhu đến nỗi làm cho Kỷ Tuần tưởng rằng bản thân đang nằm mơ.

“Anh là vì em nên mới cự tuyệt em?” Kỷ Tuần hốt mất đầu xót, “Anh, em không cần. Đứa nhỏ, có một đứa là đủ rồi...Cùng một người trải qua cả đời, em hy vọng là anh.”

“Anh không muốn em hối hận.”

“Nếu em chưa cùng anh ở một chỗ, tương lai em sẽ hối hận thì sao?” Kỷ Tuần cúi đầu, giọng nói bắt đầu khàn khàn. “Anh...Em có thể cùng phụ nữ kết hôn, nhưng mà em lại vĩnh viễn không hy vọng anh rời khỏi em. “

“Chúng ta vẫn có thể là anh em. ” Lục Nghị Kinh bình tĩnh nói.

“Không đủ. Em không muốn chỉ làm anh em với anh....” Kỷ Tuần cười khổ vài tiếng, “Ngoại trừ ăn cơm anh làm, được anh chăm sóc, em còn muốn cùng anh lên giường, cùng anh trải qua cuộc sống, mỗi ngày đều cùng anh ở trên giường tỉnh lại...Em nghĩ muốn anh, toàn bộ đều là anh.”

“Người yêu tùy thời đều có thể thay đổi, nhưng anh em mới là quan hệ cả đời không dứt.”

“Nếu chúng ta cùng một chỗ, vừa là người yêu, vừa là anh em, như vậy chẳng lẽ không được sao?”

Lục Nghị Kinh trầm mặc lắng xuống.

Kỷ Tuần buông đĩa ăn trên tay, cả người tựa lưng vào ghế ngồi, dường như có chút mệt mỏi nói : “Chúng ta, thật sự không được?”

Lục Nghị Kinh không nói gì.

Kỷ Tuần thì thào tự nói: “Thật ra em cũng chán ghét mình..... kết giao qua rất nhiều bạn gái, nhưng em hoàn toàn không hiểu “thích” là thế nào. Với em mà nói, “thích” cũng giống như dục vọng, trên giường hòa hợp liền ở cùng nhau. Em chưa từng thật sự thích ai, cho dù bạn gái có người khác..., em cũng có thể vui vẻ cùng cô ta chia tay. Em nghĩ tất cả mọi người đều như thế, cho nên vẫn không hiểu được.”

Lục Nghị Kinh yên lặng, phảng phất như cái gì cũng chưa nghe được.

“Nhưng mà, anh không giống họ. Nếu không phải anh, em sẽ không lên giường với đàn ông, lại còn nằm dưới. Nói thực, em cảm thấy anh chiều hư em. ” Kỷ Tuần hơi hơi cong môi, lộ ra nụ cười giảo hoạt. “...Bình thường có người anh trai nào sẽ đối xử với em mình như thế, mỗi ngày lái xe đến nhà em, làm cơm tối cho em ăn ? Ngay cả bạn gái em cũng không làm được điều này. “

Lục Nghị Kinh giương mắt nhìn đối phương, thấp giọng nói: “Việc này không thể chứng minh điều gì, anh chỉ là đã quen chăm sóc em. “

“Anh không phải xuất phát từ thói quen chăm sóc em – anh là xuất phát từ thói quen yêu em”. Ánh mắt Kỷ Tuần thật kiên định, “Anh biết không? Tình thân và tình yêu chỉ khác nhau ở một điểm, tình cảm đều gắn bó khăng khít như nhau, nhưng tình yêu hơn tình thân ở chỗ có dục vọng tồn tại. “

“Em muốn nói gì?” Lục Nghị Kinh dụi đầu thuốc lá vào gạt tàn, bầu không khí quanh anh nhiều hơn mấy phần nóng nực khó phát hiện.

“Căn cứ vào tình thân anh dành cho em, lại đối với em nảy sinh dự vọng, từ hai việc này xem xét, em nghĩ là anh yêu em. ” Kỷ Tuần rút cuộc thả lỏng nở nụ cười.

“Yêu?” Lục Nghị Kinh nhíu chặt lông mi, không hề lơ lửng, khóe môi nhẹ nhàng mím lại. “Anh không thể không nói, em suy nghĩ nhiều rồi.”

Kỷ Tuần vẫn đang cười : “Anh phủ nhận cũng vô dụng.”

“Yêu cùng không yêu thì có sao? Hết thấy cũng sẽ không làm thay đổi quyết định của anh. ” Lục Nghị Kinh thần nhiên nói, cố ý xem nhẹ nét ưu thương trong đáy mắt người kia.

Kỷ Tuần cười khổ, vò vò mái tóc đen mềm mại. “Được rồi, anh tuyệt không yêu em. Anh căn bản không muốn cho em vui vẻ một chút, vậy thì chiều em một lần đi.”

“Tuần.” Lục Nghị Kinh không đồng ý, trừng mắt nhìn đối phương.

Kỷ Tuần lúc này lại đứng lên, đi vòng qua bàn ăn, đến trước mặt Lục Nghị Kinh. Ngay lúc anh trai hần còn chưa kịp mở miệng, đã bị đôi môi mềm mại ấm áp ngăn chặn hết thấy. Kỷ Tuần chậm rãi mút lấy đôi môi nhợt nhạt của đối phương, nhanh chóng lấy tay che đi hai mắt người nọ, khẽ hạ thấp lưng, không tiếng động ngồi lên người nam nhân.

Lục Nghị Kinh không hưởng ứng lại, không nói lời nào, chỉ tùy ý Kỷ Tuần một lần lại một lần hôn anh, thậm chí đem đầu lưỡi mềm mại nóng hổi với vào trong miệng anh, cẩn thận mà dụ dăng liếm qua răng nanh cùng đầu lưỡi của anh.

Đợi đến khi Kỷ Tuần rút cục dừng lại, Lục Nghị Kinh mới hoảng hốt phát hiện, đối phương đã khóa ngồi trên đùi anh, cái miệng mềm mại như có như không cọ xát dững quần anh.

“....Tuần, đi xuống. “

“Không.” Kỷ Tuần cười ha ha, buông tay đang che hai mắt đối phương ra, chậm rãi hôn lên hàng mi dài.

Lục Nghị Kinh sắc mặt trầm tĩnh, trong lòng lại vừa bức mình vừa buồn cười. Tức giận là bởi chính mình bị bắt buộc mà vẫn không nỡ đẩy đối phương ra, buồn cười là bởi Kỷ Tuần lúc này bộ dáng y hệt đứa nhỏ đang vòi vĩnh được ăn kẹo.

Kỷ Tuần lại không quản Lục Nghị Kinh suy nghĩ cái gì, chỉ tiếp tục dùng đôi môi ấm áp hôn lên hàng mi đang dần dần thả lỏng của đối phương, hai tay cũng không nhàn rỗi, một bên vuốt ve vành tai mềm mại, một bên cọ xát vân da trên cổ đối phương.

Ngón tay Kỷ Tuần lạnh như băng, thế nhưng vành tai Lục Nghị Kinh bị chúng chạm vào lại bắt đầu sinh nhiệt, bất tri bất giác trên mặt anh cũng từ từ nóng lên. Anh do dự bắt lấy bàn tay kia, đang lúc muốn đẩy đối phương ra, đầu lưỡi nóng hổi của người đó lại đi trước một bước tập kích hôn lên cổ anh, thô lỗ mà lưu lại từng dấu hôn bên gáy. Vùng da nhạy cảm bị người hôn đến nóng lên, cho dù bình tĩnh như Lục Nghị Kinh cũng không kiềm được hô hấp dồn dập, anh thậm chí khẽ khép hờ mắt, tựa như đang hưởng thụ từng động tác của Kỷ Tuần.

Kỷ Tuần đâu dễ dàng thỏa mãn như vậy, hai tay hần như cũ không an phận cách một lớp quần áo vuốt ve thân thể đối phương. Lục Nghị Kinh mờ mịt thở gấp, khi anh cảm nhận được đầu vú của mình hung hăng bị niết, kim lòng không đậu hử khẽ một tiếng. Người đang tiến công cười trộm, lại tiếp tục hôn lên đôi môi vốn đã bị mút đến đỏ sẫm của đối phương. Vượt ngoài dự đoán, lần này Lục Nghị Kinh thế nhưng hưởng ứng lại, mặc dù đầu lưỡi anh chỉ hơi hơi động đậy, nhưng cũng đủ làm Kỷ Tuần hưng phấn đến không thể khác chế chính mình.

Đang lúc Kỷ Tuần liên tục hôn môi, tính toán phải cởi quần áo đối phương, lại nghe thấy tiếng phụ nữ kêu lên sợ hãi cách đó không xa. Kỷ Tuần buông đôi môi đối phương ra, mờ mịt quay đầu lại, trong nháy mắt liền giật mình.

“..... Mẹ?”

Một mảnh tỉnh mạch kinh người, Lục Nghị Kinh lúc này mới mơ hồ nhớ tới, mấy ngày trước đây có nhận được điện thoại của ba mẹ, nói là phải về nhà nhìn xem. Anh chẳng thể nghĩ tới, thế nhưng lại bị ba mẹ

bắt gặp cảnh tượng như vậy.

“Con có chuyện gì cần phải giải thích không ?”

Lục Nghị Kinh cúi đầu, gần như hổ thẹn đối mặt với cha mình. Hai người bọn họ tránh đi mẹ và Kỳ Tuần, chỉ còn hai cha con nói chuyện với nhau trong thư phòng, nhưng hiển nhiên, Lục Nghị Kinh không biết nên nói cái gì.

“Con cùng Tiểu Tuần phát triển thành loại quan hệ này từ khi nào ? ” Lục ba ba uống một ngụm trà nóng vừa mới pha, vẻ mặt không rõ có tức giận hay không, chỉ có một chút kỳ lạ.

“Chúng con...không phải là loại quan hệ đó.”

“Nghị Kinh, không cần giấu diếm. ” Lục ba ba thở dài, “Con vừa mới cùng Tiểu Tuần đang làm cái gì, chúng ta đều thấy. “

“Không phải như vậy. Con đã muốn cự tuyệt em ấy. “

“Cự Tuyệt ?” Lục ba ba chọn mi, “Ta nhớ rõ con mới là song tính luyến, Tiểu Tuần chỉ đơn thuần là dị tính luyến.”

Lục Nghị Kinh sửng sốt, lại không nghĩ tới cha anh thế nhưng biết rõ anh có thể yêu nam nhân.

“Chúng con...đã phát sinh quan hệ. ” Anh quan sát vẻ mặt cha mình, tiếp theo bồi thêm một câu : “Song phương đều là cam tâm tình nguyện. “

Mất thấy vẻ mặt Lục ba ba khôi phục bình thản, Lục Nghị Kinh mới do dự tiếp tục mở miệng : “Mấy ngày trước con cũng đã nói qua điện thoại, em ấy có một đứa con riêng, nhưng mẹ đứa nhỏ không sống được bao lâu nữa. “

“Chuyện này đối với chuyện của hai con thì có quan hệ gì ? Tiểu Tuần có nói qua với ta, nó không tính toán cưới mẹ đứa nhỏ. “

“Con biết” Lục Nghị Kinh cúi thấp đầu, “Nhưng mà con và em ấy...Chúng con căn bản không có khả năng. Hiện tại em ấy nghĩ muốn theo con cùng một chỗ, nhưng tương lai em ấy sẽ phải giải thích với đứa nhỏ thế nào ? Hơn nữa em ấy còn công tác trong giới giải trí, hiện tại tuy rằng tạm rời khỏi, nhưng luôn luôn có một ngày em ấy sẽ quay lại. Đến lúc đó, quan hệ của hai chúng con sẽ ra sao ?”

Lục ba ba thở dài, chậm rãi nói : “Nghị Kinh, con năm nay ba mươi hai tuổi, ta sẽ không quản con, người nối dõi Lục gia ta cũng không trông cậy vào con. Ta chỉ hỏi con, Tiểu Tuần có phải hay không thật sự nghĩ muốn cùng con ở một chỗ ?”

Lục Nghị Kinh trầm mặc gật đầu.

“Về phần con ta sẽ không hỏi. Từ lúc biết con thích đàn ông, ta liền cảm thấy thái độ của con đối với Tiểu Tuần không bình thường. “

“Cha, người biết từ khi nào ?”

Lục ba ba lại cười lên sang sảng : “Khi con học đại học đi khách sạn thuê phòng bị ta vô tình gặp được, nhưng ta vẫn chưa bao giờ hỏi con, tại sao lại cùng đàn ông vào khách sạn.”

Lục Nghị Kinh trầm mặc.

“Dù sao Lục gia chúng ta đến đời con đã muốn chấm hết, đồng tính luyến hay song tính luyến đều không sao cả.”

“Cha, con sẽ không cùng em ấy ở chung một chỗ. “

“Cho dù nó thích con ? “

“Cho dù em ấy thích con. “

“...Con là đang tra tấn chính mình hay là tra tấn Tiểu Tuần ? Ta nhìn thế nào cũng đều thấy con cũng thích nó. “

“Cha...”

“Từ lúc nhỏ, sau khi Tiểu Tuần đến nhà chúng ta không bao lâu, đều là con chăm sóc nó. Ta ngay từ đầu vẫn nghĩ đó là vì con muốn có em trai; sau này lại nhìn thấy con cùng đàn ông thuê phòng, lúc đó ta mới bừng tỉnh đại ngộ.” Lục ba ba mỉm cười, “Ánh mắt con nhìn nam sinh lúc đó, thậm chí còn không ôn nhu bằng một phần mười lúc con nhìn Tiểu Tuần.”

“Cha!” Lục Nghị Kinh khốn quẫn kêu lên.

“Có lẽ khi đó con cũng chưa phát hiện đi. Nhưng ta và mẹ con, đều đã chuẩn bị tâm lý thật tốt. Không nghĩ rằng qua nhiều năm như vậy, con vẫn không chịu nói cho chúng ta biết. ” Lục ba ba cười đến thật khoái trá.

Lục Nghị Kinh mặc dù không nghĩ sẽ thừa nhận, nhưng cũng bắt đầu hoài nghi, bản thân có lẽ còn trì hoãn hơn so với anh tưởng tượng. Ngay cả ba mẹ đều đã nhìn ra, mà anh lại qua nhiều năm như vậy mới có chút phát hiện, thậm chí còn không dám thừa nhận.

“Tóm lại, con cùng Tiểu Tuần tự mình giải quyết đi. Chuyện này ta và mẹ con sẽ không nhúng tay vào. ” Lục ba ba buông chén trà, ngón tay đặt xuống mặt bàn. “Nhắc mới nhớ, đứa nhỏ của Kỷ Tuần đâu ? Ta chờ không kịp muốn gặp cháu trai.”

Hiếu ý cha mình đã muốn bàn xong chuyện quan hệ giữa anh và Kỷ Tuần, Lục Nghị Kinh không biết nên khóc hay nên cười. Anh vẫn biết cha mình từ trước đến nay đều thật tâm tiến, nhưng lại không nghĩ tâm tiến đến mức này. Mà anh với Kỷ Tuần tuy không có quan hệ huyết thống, nhưng trên hộ khẩu vẫn là anh em, từ nhỏ cũng được cha mẹ nuôi nấng như anh em ruột, anh thật không thể lý giải nổi tại sao cha mình lại không để ý chút nào. Chuyện tới nước này, Lục Nghị Kinh đã muốn không thể tiếp tục giữ vững suy nghĩ của mình khi trước.

Cổ lẽ bản thân anh vì muốn tốt cho đối phương, theo một mặt nào đó mà nói, chính là bảo thủ, tự cho là đúng. Anh không muốn hại Kỷ Tuần, không muốn Kỷ Tuần tương lai phải hối hận, nhưng lại không hề nghĩ tới, loại ý tưởng đoán mò này ngay từ đầu đã làm cho Kỷ Tuần đau lòng không thôi. Lục Nghị Kinh chưa bao giờ muốn làm Kỷ Tuần thương tâm, chung quy lại vẫn làm người ta tổn thương rồi.

“Tiểu Tuần.”

“..... Mẹ.” Kỷ Tuần có chút chột dạ gục đầu xuống, không dám nhìn thẳng.

Lục ma ma thấy bộ dáng nao núng của hắn, không khỏi cười cười, kéo Kỷ Tuần trở lại phòng khách ngồi xuống.

“Con có muốn giải thích không ? ”

Kỷ Tuần cắn môi, do dự nói : “Vừa nãy...vừa nãy là con ép buộc anh...”

“Nếu nó không muốn, ai cũng không ép được nó.” Lục ma ma dịu dàng cười.

Kỷ Tuần á khẩu không trả lời được, muốn vì đối phương giải thích, lại không biết nên nói cái gì. Lục ma ma thông thả nở nụ cười, trong thần sắc tràn đầy nhu hòa. “Tiểu Tuần, con nghĩ muốn cùng anh trai ở chung một chỗ sao?”

Hắn mặt đỏ lên, gật gật đầu.

“Con không cần lo lắng cho mẹ với ba, chúng ta sẽ không can thiệp vào chuyện của các con.” Lục ma ma bình tĩnh nói.

Kỷ Tuần ngẩn ngơ, đang muốn hỏi tại sao, thì con cả nhà họ Lục đã cùng Lục ba ba đi từ trên lầu xuống.

“Tuần, sao thế?” Lục Nghị Kinh chú ý tới em trai mình về mặt có chút quái dị, thần sắc bình thường hỏi.

“Không, không có việc gì.” Kỷ Tuần lắc lắc đầu, đem tất cả nghi vấn đều nuốt trở lại trong bụng.

Giữa trưa hôm đó, bọn họ một nhà bốn người mang theo Đỗ Duy Ý, ra ngoài dùng cơm. Mà hết thấy đều y như Lục Nghị Kinh dự đoán, cha mẹ anh đối với đứa cháu trai đột nhiên xuất hiện này đều phi thường yêu thích. Đỗ Duy Ý khuôn mặt xinh xắn, thái độ cũng rất lễ phép.

Ném qua đồ ăn Trung Quốc, bọn họ chiều theo yêu cầu cha mẹ, cùng đi mua sắm. Lục ba ba cùng Lục ma ma không chút do dự mua cho Duy Ý rất nhiều đồ vật, từ quần áo cho đến đồ chơi, cũng không đến mức sang quý, nhưng số lượng tuyệt đối khiến kẻ khác lú lẫm.

Kỷ Tuần ngại chính mình nổi tiếng, không dám quá thân cận đối với cha mẹ cùng con trai đang vui vẻ hòa thuận ở phía trước. Thế nhưng ngày hôm sau, trên mặt báo vẫn xuất hiện mấy cái tiêu đề phát sáng : “Nghệ sĩ từng phải chịu scandal mà rời khỏi giới giải trí, Kỷ Tuần, thực ra đã có con”. Trên mặt báo mặc dù ảnh chụp hơi tối nên không rõ nét, nhưng vẫn có thể nhìn ra bộ dạng Kỷ Tuần đang nắm tay một bé trai không rõ mặt, hai người đứng ở trong tầng hầm gửi xe, tựa như đang đợi người.

Kỷ Tuần lật xem tạp chí, lúc sau liền tức giận vò tờ báo thành một đoàn, ném vào thùng rác.

“Tuần, bình tĩnh.” Lục Nghị Kinh uống một ngụm cà phê.

“Anh bảo em làm thế nào bình tĩnh được! Trước kia em có thể nhẫn nại, bây giờ đều đã rời khỏi giới giải trí, tại sao còn bị lôi lên mặt báo?” Kỷ Tuần căm giận ngồi xuống, trên mặt có chút khó coi.

“Tiểu Tuần, nghe lời anh con, bình tĩnh một chút.” Lục ba ba bình thản ung dung nói, “Hôm nay ta với mẹ con đưa Duy Ý đi nhà trẻ, con cũng đừng đến.”

“Con biết rồi.” Kỷ Tuần không tình nguyện gật đầu.

Tiến cha mẹ cùng Đỗ Duy Ý còn đang không hiểu chuyện gì ra khỏi nhà, Kỷ Tuần cả người nằm trên sofa, cuộn tròn lại. Lục Nghị Kinh mặc dù buồn cười nhưng vẫn nói : “Tuần, đừng nằm trên sofa, muốn ngủ thì về phòng em đi. “

Kỷ Tuần không được tự nhiên quay lưng đi, mặt hướng về phía trong sofa : “Anh không cần lo cho em. “

“Tuần, em có muốn quay lại giới giải trí không ? “

“Không muốn.” Kỷ Tuần rầu rĩ nói.

“Thật sao ?”

“Thật. “

Lục Nghị Kinh buông tách cà phê trong tay, đứng lên, đi đến bên cạnh Kỷ Tuần.

“Tuần, quay lại đây.”

“Không muốn.”

“Tại sao ?”

“Em hiện tại cười không nổi.” Kỷ Tuần nói giống như đang dối.

“Một lần là được rồi, quay lại đây.”

“Anh, anh muốn làm ” Kỷ Tuần mới nói được một nửa, phần còn lại đã bị đôi môi ấm áp của đối phương nuốt mất.

Lục Nghị Kinh nửa quỳ trên sofa, một tay cầm lấy tay Kỷ Tuần, cả người đổ về phía trước, ôn nhu hôn duyên đôi môi đang vì kinh ngạc mà khẽ nhếch của đối phương. Chờ đến khi Lục Nghị Kinh rút cuộc dừng lại, Kỷ Tuần dĩ nhiên mặt đỏ tai hồng, vẻ mặt cũng mê mang không thôi.

“Anh....”

“Ừ?”

“Hành động vừa rồi của anh, là muốn nói anh nghĩ cùng em ở một chỗ sao ?” Kỷ Tuần liếm liếm môi, thần sắc biểu thị bất an.

“Ừ. “

Kỷ Tuần thở dài, thật cẩn thận mở miệng : “Tại sao...Đột nhiên thay đổi suy nghĩ..... “

“Không phải suy nghĩ thay đổi.” Lục Nghị Kinh vỗ về mái tóc đen mềm mại của đối phương, trên mặt mặc dù không cười, nhưng vẫn ôn nhu như cũ. “Anh chỉ không muốn tiếp tục lừa mình dối người. Từ trước đây rất lâu, anh vẫn luôn cho rằng, phải làm em vui vẻ, đồng thời ngăn cản quyết định sai lầm của em. Nhưng thực ra, đó chỉ là anh tự cho là đúng.”

Kỷ Tuần không nói gì, mím chặt môi, nắm lấy tay đối phương.

“Đại khái là anh quá để ý chuyện mình là anh cả. Em là người trưởng thành, làm sao lại không biết chính mình nên làm gì?” Lục Nghị Kinh thoáng cười khổ, khi chú ý tới ánh mắt rực lửa của đối phương liền căng thẳng trong lòng.

“Cho dù anh tự cho là đúng, có thể anh không tiếp nhận em cũng không sao, em biết...anh vẫn đều là muốn tốt cho em.” Kỷ Tuần khàn khàn nói, hốc mắt không biết vì sao dần dần đỏ lên. “Anh, không phải anh đối với em không tốt, mà là anh đối với em quá tốt. Tạm thời bất kể em có chuyện gì, em càng hy vọng anh có thể lo lắng cho chính bản thân anh. “

Lục Nghị Kinh im lặng không nói.

“Anh...Anh muốn em sao ? ” Kỷ Tuần nhẹ giọng hỏi, ngữ khí thậm chí bao hàm một tia không xác định.

Đối phương yên lặng một lúc lâu, đều không có mở miệng, Kỷ Tuần cắn môi, hốc mắt đã bắt đầu ươn ướt. Thẳng đến khi nam nhân rốt cục lên tiếng, hần mới buông lỏng đôi môi vẫn đang cắn chặt ra.

Lục Nghị Kinh gần như thận trọng hỏi : “Anh muốn gì, em đều đáp ứng sao ? “

Kỷ Tuần cố gắng không rơi nước mắt, gật gật đầu.

“Vậy thì, anh nghĩ muốn em. ” Lục Nghị Kinh mỉm cười, vươn tay lau đi giọt nước đọng trên khóe mắt của Kỷ Tuần. “Anh muốn nấu cơm cho em ăn, chăm sóc em, còn muốn lên giường với em, cùng em trải qua cuộc sống, mỗi ngày đều cùng em ở trên giường tỉnh lại...”

Kỷ Tuần một bên rơi nước mắt, một bên lại nở nụ cười. “Anh, anh thật không sáng tạo, cứ nhiên dăm sao chép lời của em...”

“Làm sao đâu? Nguyên vọng của em, cũng là nguyên vọng của anh.” Lục Nghị Kinh nói giống như đang thở dài, khóe môi lại vẽ ra một nụ cười khe khẽ. “Tuần, anh nghĩ muốn em...Toàn bộ đều là em. “

Kỷ Tuần không nói nữa, chỉ ôm lấy sau gáy đối phương kéo xuống, bức bách đối phương ép sát vào mình, làm cho đôi môi nóng bỏng của hai người có thể nhận thức lẫn nhau. Bọn họ hôn thật lâu thật lâu, thẳng đến khi môi của Kỷ Tuần đều đã bị hôn đến sưng đỏ, Lục Nghị Kinh mới lưu luyến không rời nhẹ nhàng buông tha đầu lưỡi đối phương, đồng thời rút đôi môi cũng đã đỏ sẫm ươn ướt của mình đi khỏi.

“Anh...”

“Ừ ? ”

“Làm sao bây giờ...Phải nói chuyện này với ba mẹ thế nào ?” Kỷ Tuần có chút không yên bất an.

Lục Nghị Kinh nghe vậy, không nhịn được cười thành tiếng. “ đây là chuyện duy nhất trước mắt chúng ta không cần lo lắng. “

11. Chương 11

Trong phòng một mảnh hôn ám, chỉ có duy nhất ánh sáng từ chiếc đèn ngủ ở góc phòng. Kỷ Tuần ngồi ở mép giường, toàn thân cao thấp chỉ mặc duy nhất một cái quần bò, thắt lưng không cài làm lộ ra vùng bụng bằng phẳng cùng với vòng eo duyên dáng.

Hần cảm lấy chai nước khoáng ngửa đầu lên uống, hàng lông mi dài bao phủ lên đôi mắt đang nhắm lại, hai gò má bình thường trắng nõn cũng đỏ tươi dị thường. Người đàn ông nằm úp sấp trên giường vẫn không

nhức nhích, sắc đỏ trên mặt cũng đồng dạng chưa lui, vẻ mặt lại ửng ửng có chút mệt mỏi. Kỷ Tuần buông chai nước ra, xoay người, cúi đầu ở trên tấm lưng trần trụi của nam nhân lưu lại một dấu hôn.

“Tuần...anh mệt. ” Lục Nghị Kinh thở dài.

“Chỉ thân một chút thôi. “

Kỷ Tuần cười hì hì trèo lên giường, từ phía sau ôm lấy nam nhân đang cả người trần trụi, lại đùa dai hôn hôn sau gáy đối phương. Lục Nghị Kinh trong đầu một mảnh mê mang, mọi suy nghĩ hiện đã sớm mơ hồ. Anh cùng với Kỷ Tuần lăn lộn trọn một đêm, hôn môi cùng làm tình, thậm chí tiến vào lẫn nhau, sau nhiều lần cao trào khiến kẻ khác xấu hổ, anh gần như ngay cả khí lực trọn mắt cũng không có.

Mà Kỷ Tuần lại biểu hiện ra thể lực ngoài ý muốn, đều đã ba bốn giờ sáng, vẫn một bộ tinh thần hăng hái. Lục Nghị Kinh tổng cảm thấy được Kỷ Tuần hôm nay thập phần không bình thường. Từ khi bọn họ ở cùng một chỗ tới giờ mới qua mấy ngày, thói quen ở chung vẫn y như cũ. Nhưng tối nay, Kỷ Tuần không những làm tình phi thường phấn khởi, hơn nữa từ đầu tới cuối đều luôn mang ý cười.

Lục Nghị Kinh không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng mơ hồ phát hiện, đại khái là chuyện tốt, mới có thể làm Kỷ Tuần mất khống chế đến tận bây giờ.

“Hôm nay xảy ra chuyện gì ? ” Anh thuận miệng hỏi.

Sau đó liền nghe thấy Kỷ Tuần cười : “Anh muốn biết ? “

“Nếu em muốn nói. ” Lục Nghị Kinh không quay đầu lại, chỉ nói như vậy.

Kỷ Tuần hơi hơi cong lên khoe môi. “Anh, sự kiện kia là anh làm hả ? “

“Sự kiện gì?” Lục Nghị Kinh mơ hồ không rõ đáp.

“Tờ báo kia cứ nhiên đăng một bài giải thích, thanh minh chuyện em cùng Duy Ý dạo nọ đều là giả.” Kỷ Tuần cười vui vẻ.

“Ông chủ tờ báo đó là người quen của anh.”

“Từng bàn chuyện làm ăn qua?”

“Ừ.”

“Anh nói với bọn họ thế nào?”

“Anh cũng không nói gì rõ ràng, chỉ ám chỉ với hắn, anh với em, còn cả Tiểu Duy có quan hệ thân thiết.”

Kỷ Tuần cười ra tiếng: “Anh trực tiếp ra mặt, không sợ bị hiểu lầm?”

“Hiểu lầm chuyện gì?” Nam nhân nhún mày.

“Ví dụ, em là tình nhân bí mật của anh, Tiểu Duy là con riêng của anh.” Kỷ Tuần một bên cười, một bên âu yếm vuốt ve vành tai của Lục Nghị Kinh, tiếp theo nhẹ nhàng liếm một cái.

“Làm sao có thể.” Lục Nghị Kinh bị khiêu khích như vậy, dần dần cảm thấy cả người khô nóng, ngoài mặt vẫn là một mảnh thờ ơ.

“Không gì là không thể, anh với em lại không cùng họ, Duy Ý cũng không theo họ em, ba người chúng ta nếu xét theo họ tên thì không hề có liên quan. Dưới loại tình huống này, nếu là người khác anh sẽ nghĩ thế nào?”

Lục Nghị Kinh ngẩn ra, mở miệng nói: “Chờ mẫu thân Duy Ý qua đời, em muốn cho nó mang họ Kỷ?”

“Chuyện này không vội, chờ ngày đó tới rồi nói sau.” Kỷ Tuần ôm chặt đối phương, lẩm bẩm: “Đến lúc đó em lại hỏi nguyện vọng của Duy Ý.”

Chính là tất cả mọi người đều không nghĩ đến, ngày đó rất nhanh đã tới.

Đỗ Nghênh Thực qua đời trong lúc ngủ, trước khi chết cũng không phải chịu nhiều thống khổ. Sau khi Đỗ Duyệt Ý biết được chuyện này, cũng dị thường bình tĩnh, thậm chí không khóc. Ngày cử hành lễ tang, chỉ có

vài người đến. Ngoại trừ Lục Nghị Kinh và Kỷ Tuần, chỉ có Đỗ Vũ Chân cùng mấy người bạn. Cha mẹ nhà họ Lục đã quay về Canada vốn tính toán đáp máy bay trở về tham dự lễ tang, lại bị Đỗ Vũ Chân một hơi cự tuyệt. Bùn đất rơi xuống nắp quan tài, Đỗ Vũ Chân hai mắt đỏ sẫm, sớm khóc hết nước mắt.

Kỷ Tuần không đành lòng, đột nhiên cảm nhận được tay mình bị nắm chặt, vì thế cúi đầu nhìn, liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đỗ Duy Ý tái nhợt, thần sắc mờ mịt.

“Ba ba. “

“Ừ ?”

“Mẹ gạt con. “

Kỷ Tuần nhất thời không nói gì.

“Mẹ nói chờ phẫu thuật xong sẽ mang con về nhà...”

Kỷ Tuần ngồi xổm xuống, vươn tay vuốt ve hai má lạnh như băng của bé trai.

“Duy Ý, còn không thích ở cùng ba ba sao ?”

Đỗ Duy Ý lắc lắc đầu, chậm rãi nói : “Nhưng mà ba ba còn có Lục thúc thúc, mẹ chỉ có một mình. “

Kỷ Tuần ôm lấy Đỗ Duy Ý, ôn nhu vuốt ve mái tóc mềm của đối phương. “Tiểu Duy, mẹ không phải cố ý muốn gạt con. Mẹ chỉ hy vọng con không cần vì mẹ mà thương tâm. “

“Ba ba, mẹ thật sự chết rồi, có phải không?” Đứa nhỏ trong lòng nhỏ giọng hỏi. Kỷ Tuần sợ run lên, một lúc lâu sau mới gạt gạt đầu.

Đỗ Duy Ý không lên tiếng nữa, chỉ quay đầu lại nhìn quan tài dần dần bị bùn đất che lấp, hốc mắt đỏ lên, chỉ một lúc sau, nước mắt trong suốt liền dọc theo hai gò má chảy xuống. Kỷ Tuần càng dùng sức ôm chặt đứa nhỏ đang khóc không ra tiếng, trái tim bỗng nhiên truyền đến một trận đau đớn âm ỉ. Buổi tối hôm đó, hần lần đầu tiên ôm Đỗ Duy Ý khóc đến tận ngủ, tiến vào mộng đẹp.

Thời gian qua rất nhanh. Hai năm sau, Đỗ Duy Ý thoát khỏi nỗi đau mất mẹ, cũng đến lúc đi học tiểu học; mà Kỷ Tuần vẫn như cũ không có công việc chính thức, chỉ theo đuổi hứng thú của bản thân, bắt đầu nghiên cứu quay phim, thậm chí còn chọn một ngành liên quan đi học đại học, thử quay một ít phim nhựa.

Lục Nghị Kinh kỳ thật đối với việc Kỷ Tuần thật ra đang nghiên cứu cái gì cũng không rõ lắm, chỉ tiếp tục như dĩ vãng chăm sóc em trai kiêm người yêu của anh. Kỷ Tuần khi bận rộn quả thực là ngày đêm điên đảo, Lục Nghị Kinh ngoại trừ xác nhận đối phương ăn đúng bữa, ngủ đúng giờ, hoàn toàn không can thiệp vào.

“Thúc thúc, ba ba cháu đâu ?” Đỗ Duy Ý ngồi ở bên bàn ăn, có chút do dự hỏi.

Lục Nghị Kinh ngăn ra, chợt nhớ Kỷ Tuần tối nay hình như tham dự một lễ trao giải nào đó, có lẽ sẽ không về ăn cơm tối.

“Ba ba cháu có việc, chúng ta ăn cơm trước đi.” Anh cời tạp dề, ở bên bàn ăn ngồi xuống.

Về mặt Đỗ Duy Ý có chút kỳ quái, hình như muốn nói gì đó, rồi lại cái gì cũng không nói. Lục Nghị Kinh mặc dù cảm thấy được, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ như mọi ngày dùng cơm, sau đó rửa bát đĩa.

Đứa nhỏ duy nhất trong nhà đang ở trong thư phòng xem truyện cổ tích, Lục Nghị Kinh suy tư một lúc lâu, sau đó quyết định đi tắm. Chờ sau khi anh tắm rửa xong, thay một cái T-shirt nhẹ nhàng cùng quần ngủ rộng thùng thình, đang định đi gọt một ít hoa quả cho Đỗ Duy Ý ăn, cửa nhà lại mở ra, Kỷ Tuần một thân âu phục bước vào, chủ động ôm lấy Lục Nghị Kinh, duyên hôn thật sâu.

Lục Nghị Kinh từ trong khoang miệng đối phương cảm nhận được một mùi hương thanh tân, còn chưa kịp hỏi gì, tầm mắt đã bị vật trong tay đối phương hấp dẫn.

“Đây là gì thế ?”

“Giải thưởng cho phim phóng sự. ” Kỷ Tuần nhếch miệng cười, “Bài tập cuối kỳ ở trường, em và ba người nữa cùng nhau làm, ban đầu cũng chỉ đăng ký cho vui, không nghĩ tới cứ nhiên còn được giải thưởng. “

“Em chưa từng nói với anh.” Lục Nghị Kinh vẻ mặt bình thường nói.

“Em không nghĩ sẽ đoạt giải nên không nói, đêm nay cũng chỉ đi tham dự cho có, lại không nghĩ tới thật sự đoạt giải.” Kỷ Tuần cười vui vẻ.

” Chúc mừng em.” Lục Nghị Kinh ảm đạm cười, hôn hôn thái dương đối phương.

“Anh, không phải anh cho rằng em quên đấy chứ?” Kỷ Tuần vẫn cười.

Lục Nghị Kinh thu hồi nụ cười, thần sắc ảm đạm, lại duy trì trầm mặc. Kỷ Tuần rúc vào bên người đối phương, nói nhỏ: “Không cần tức giận, cũng không muốn tổ chức ồn ào mất tự nhiên, em vẫn nhớ. Lúc này trên đường về còn đi mua bánh ngọt.”

Lục Nghị Kinh như cũ không nói gì. Kỷ Tuần lại nói: “Anh, sinh nhật anh không phải hôm nay em mới nhớ. Quà em đã sớm chuẩn bị rồi, để ở ngăn kéo trong phòng. “

Lục Nghị Kinh sắc mặt khá hơn một chút, mở miệng nói: “Bánh ngọt anh không ăn, em cùng Tiểu Duy ăn đi.”

“Anh đừng lo, em mua hai cái.”

“Hai cái?”

“Một cái là để ba người chúng ta cùng ăn, cái còn lại mang vào phòng, chỉ để hai người chúng ta ăn.” Kỷ Tuần cười tựa như câu dẫn, Lục Nghị Kinh trong lòng căng thẳng, cúi đầu hôn đối phương.

Triền miên một hồi lâu, Lục Nghị Kinh lên lầu kêu Đỗ Duy Ý, mà Kỷ Tuần đem bánh ngọt bày ra trên bàn, cắm lên đó mấy ngọn nến. Đỗ Duy Ý sau khi xuống lầu, có chút bất an co quắp ngồi trên sofa. Kỷ Tuần chờ ba người đều ngồi xuống, sau đó mới mở miệng nói:

“Anh.”

“Ừ?”

Kỷ Tuần lấy ra một tờ giấy, đưa cho Lục Nghị Kinh. Lục Nghị Kinh mặc dù không hiểu lắm, vẫn cẩn thận nhìn. Vừa đọc xong, nhất thời kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Tuần, đây là ”

“Em hỏi Tiểu Duy, nó đồng ý rồi.” Kỷ Tuần cười nói.

Lục Nghị Kinh trừng mắt nhìn ba chữ in trên hộ khẩu “Lục Duy Ý”, nhất thời không nói gì, hốc mắt bỗng nhiên một trận nóng lên.

Đỗ Duy Ý hiện tại là Lục Duy Ý, sợ hãi ngẩng đầu, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Ba ba.”

Lục Nghị Kinh cả đời cũng chưa từng trải qua thời khắc nào không khống chế được nước mắt như thế, nước mắt càng ngày càng rơi xuống, không có biện pháp ngăn cản. Anh khó khăn mở miệng nói: “Em để Tiểu Duy theo họ anh, vậy còn em thì sao?”

Kỷ Tuần còn chưa trả lời, đứa nhỏ duy nhất trong phòng liền giành trước lên tiếng: “Chờ sau này con lớn lên, sẽ có hai đứa nhỏ, một đứa họ Kỷ, một đứa họ Lục.”

Lục Nghị Kinh rốt cuộc không nói nên lời, trước mắt một mảnh mơ hồ. Bỗng nhiên trên mặt ngựa ngựa, anh nhìn kỹ một lúc mới phát hiện, là ngón tay non mềm của bé trai đang cẩn thận lau đi nước mắt trên mặt anh.

Cách đó không xa, Kỷ Tuần đang nhìn hai người bọn họ, bên môi hiện lên một mặt tươi cười ôn nhu.

___Chính văn hoàn___

12. Chương 12: Phiên Ngoại: Mèo

Lục Nghị Kinh tỉnh lại. Mặt trời mùa đông chiếu lên người, chăn bông ấm áp dào dạt, mặc dù là người luôn giữ nguyên tắc như Lục Nghị Kinh, cũng không thể không nổi lên ý nghĩ muốn tiếp tục ngủ nướng.

Duy Ý từ hôm qua đã theo ba mẹ anh đến nam bộ du ngoạn, mà người yêu còn đang nằm bên cạnh ngủ say sưa, anh thật sự không tìm ra lý do nào để rời giường. Lục Nghị Kinh trở mình một cái, đang muốn ôm người yêu vào lòng, liền kinh ngạc trừng lớn mắt. Người yêu anh vẫn ngủ say sưa, trên gương mặt trắng nõn có một tảng đồ ửng. Lục Nghị Kinh khẳng định người trước mắt chính là người yêu anh, nhưng Kỷ Tuần năm nay cũng đã ba mươi tuổi, người trước mắt...nhỏ như vậy...tại sao lại là người yêu anh? Đang lúc suy nghĩ một mảnh hỗn loạn, người nọ vươn tay dụi dụi mắt, giọng buồn ngủ kêu lên một tiếng : “Anh..”

Thanh âm mềm mại giống như bình thường làm nũng, Lục Nghị Kinh thoáng tỉnh táo lại, tiện tay vén chăn lên. Quả nhiên, thân hình đối phương giấu dưới chăn bông y hệt như anh suy đoán, mặc dù trần trụi như trước nhưng lại không thon dài, nhìn thế nào cũng thấy giống đáng người của học sinh tiểu học.

“Anh, lạnh quá.” Kỷ Tuần còn không chịu mở mắt, chỉ thì thào oán giận. Lục Nghị Kinh vào lúc này phát hiện thêm một chuyện còn kinh người hơn.

Vừa rồi bởi vì chăn đệm đều là màu tối, cho nên anh hoàn toàn không chú ý tới, không biết từ khi nào, trên đầu Kỷ Tuần lại mọc ra một vật không giống con người...Cho dù Lục Nghị Kinh không có trí tưởng tượng phong phú, cũng dễ dàng đoán ra được cái này là tai mèo.

Nhưng tại sao Kỷ Tuần lại mọc thêm tai mèo? Còn là màu đen nữa. Anh ngơ ngác nhìn cái người vẫn đang ngái ngủ trước mặt, trong lúc nhất thời liền không nói được câu gì.

Vào lúc này, Kỷ Tuần rốt cục tỉnh. “Anh...” Kỷ Tuần hướng Lục Nghị Kinh vươn hai tay, mà Lục Nghị Kinh lúc đó đang ngây người, theo thói quen liền cúi người xuống, đôi môi khẽ nhếch nhất thời bị đối phương tập kích.

Đầu lưỡi mềm mại, non mịn của người yêu tinh tế trêu chọc anh. Lục Nghị Kinh còn do dự một giây, sau đó bắt đầu chủ động mút lấy đầu lưỡi nhỏ xinh của đối phương. Vô luận người trước mặt trở thành thế nào, tóm lại chính là người anh yêu nhất, bởi vậy cho dù hiện tại đáy lòng đột nhiên có cảm giác tội lỗi, anh cũng không tính toán đẩy đối phương ra.

Không lâu sau, anh liền nghe thấy Kỷ Tuần nghi hoặc hỏi : “Anh, hình như anh biến lớn ?”

Lục Nghị Kinh hồi phục bình tĩnh, thần nhiên nói : “Là em nhỏ đi.”

Kỷ Tuần mở to mắt, chú ý tới dị trạng trên thân thể mình, nhanh chóng xuống giường, ngay khi nhìn vào gương, thấy rõ bản thân ra sao liền kêu lên sợ hãi.

“Anh, sao em lại nhỏ đi? Còn mọc thêm tai mèo cùng đuôi mèo ! “

Lục Nghị Kinh bất đắc dĩ lắc đầu, tỏ vẻ chính mình cũng không biết. Kỷ Tuần đứng trước gương một lúc lâu, thỉnh thoảng sờ sờ cái tai lông xù trên đỉnh đầu, vẻ mặt như cũ không dám tin.

“Tuần, anh đi lấy quần áo của Tiểu Duy cho em mặc nhé ? ” Lục Nghị Kinh dịu dàng hỏi.

Kỷ Tuần lắc lắc đầu, trở lại giường, kéo chăn che kín thân thể. “Đây nhất định là đang nằm mơ.....”

Lục Nghị Kinh mắt thấy đối phương đang muốn trốn đi, cũng không nói gì, chỉ nằm xuống cùng, ôm lấy thân hình nhỏ xinh đang cuộn tròn lại, nhẹ nhàng vuốt về những sợi tóc mềm mại.

Qua không biết bao lâu, người trong ngực mới nhẹ nhàng nói: “Anh.....” Trong thanh âm ản ản mang theo một tia nức nở.

Lục Nghị Kinh ôm chặt đối phương, ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy?”

“..... Nếu, nếu không phải là mơ thì làm sao bây giờ.....” Kỷ Tuần thanh âm hàm chứa nồng đậm bất an.

“Tuần, không cần lo lắng. Mặc kệ có phải mơ hay không, anh cũng sẽ không rời em đi.” Lục Nghị Kinh trấn an nói, hai cánh tay đem đối phương ôm vào trong ngực, thẳng đến khi cảm giác được trong ngực mình bắt đầu ẩm ướt, mới đau lòng hôn hôn lên tóc đối phương.

Kỷ Tuần bỗng nhiên ngẩng mặt lên, hôn lên môi Lục Nghị Kinh. Đôi môi cánh hoa nho nhỏ cọ xát anh, Lục Nghị Kinh một trận rung động, nhưng cũng ôn nhu hưởng ứng đối phương.

“Anh, nếu em cả đời vẫn như vậy thì làm sao bây giờ?”

“Anh sẽ không rời em đi.” Lục Nghị Kinh thận trọng nói. “nuôi em, yêu em, chăm sóc em..... Bộ đáng thế này thì đã sao? Em vẫn là em, là người Lục Nghị Kinh cả đời yêu nhất.”

Tình huống là như thế nào phát triển thành không khống chế được, Lục Nghị Kinh đã muốn nghĩ không ra.

Còn mơ hồ nhớ rõ, anh hôn Kỷ Tuần, tiếp theo có cái gì đó lỏng xù nhẹ nhàng lướt qua thân thể anh, nhìn kỹ, mới phát hiện đó là cái đuôi Kỷ Tuần đang đụng chạm anh. Người yêu anh hình như đã nắm giữ được bí quyết điều khiển cái đuôi, nhìn thấy thân thể anh co rút lại, thậm chí còn tiếp tục đùa dai dùng cái đuôi quấy rầy vùng da nhạy cảm. Lục Nghị Kinh bỗng nhiên than nhẹ một tiếng, nhìn khuôn mặt tươi cười của đối phương, phát giác chính mình dưới sự khiêu khích của cái đuôi, thể nhưng nổi lên một chút phản ứng sinh lý.

“Đừng đùa, tuần.”

Kỷ Tuần không trả lời, thu hồi cái đuôi, lại ngồi lên đùi Lục Nghị Kinh, đầu lưỡi nóng ẩm nhẹ cắn lên đầu vú đối phương. Lục Nghị Kinh một tay ôm lấy thắt lưng Kỷ Tuần, một tay nhịn không được sờ lên đôi tai thoát nhìn vô cùng đáng yêu trên đỉnh đầu đối phương. Anh chỉ nhẹ nhàng xoa xoa đôi tai lỏng xù, lại không dự đoán được Kỷ Tuần bỗng nhiên kinh ngạc rên lên một tiếng.

“Tuần?”

“Đừng sờ.” Kỷ Tuần dần dần đỏ mặt.

“Đau sao?” Lục Nghị Kinh làm bộ như không biết hỏi.

Kỷ Tuần lắc lắc đầu.

“Ngứa sao?”

Kỷ Tuần như cũ lắc đầu. Lục Nghị Kinh không tiếp tục hỏi, chỉ cúi đầu, dùng miệng chậm rãi cọ xát đôi tai mềm mại kia, vừa lòng nghe thấy Kỷ Tuần không khống chế được ngâm khẽ một tiếng. Kỷ Tuần bỗng nhiên đứng dậy, Lục Nghị Kinh cẩn thận quan sát, mới chú ý tới đối phương bị động tác của mình làm cho có phản ứng, tính khí nho nhỏ giữa hai chân đã muốn cương lên một nửa.

“Tuần, mở chân ra.”

“Anh...Cảm giác lạ quá...” Kỷ Tuần hộc mắt ướt át, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng.

“Lạ chỗ nào ?” Lục Nghị Kinh vươn tay cầm lấy tính khí đối phương, bắt đầu thông thả cao thấp ma sát.

“Ồ...” Kỷ Tuần rốt cuộc nói không nên lời, tùy ý đối phương vuốt ve, cảm giác một trận lại một trận khoái cảm dâng lên như thủy triều, không ngừng kích thích trung khu thần kinh, cả người hân như nhũn ra, không thể động dậy.

Không lâu sau, tính khí nho nhỏ liền ở trong tay Lục Nghị Kinh run rẩy tiết ra, Kỷ Tuần cảm thấy then cúi đầu. Chưa bao giờ đạt tới cao trào nhanh như vậy...

“Sao thế ?” Nam nhân ôn nhu hôn hôn đỉnh đầu hân. Kỷ Tuần lúc này mới chú ý tới đối phương chưa bắn, tính khí vẫn cứng rắn như cũ, hân không nghĩ nhiều liền cúi đầu ngậm lấy vật nóng rực kia, tính tế liêm mút.

Thân hình hân hiện giờ nhỏ đi, đương nhiên không có khả năng đen cả nam căn ngậm vào trong miệng như trước, chỉ có thể dùng đầu lưỡi liếm liếm, hai tay cao thấp vỗ về chơi đùa. Lục Nghị Kinh rên khẽ một tiếng, đẩy Kỷ Tuần ra.

“Không cần làm thế.”

“Anh...” Thanh âm Kỷ Tuần hàm chứa một tia ủy khuất.

Lục Nghị Kinh không nói chuyện tiếp, đem Kỷ Tuần đặt lên giường, cúi đầu hàm trụ đầu vú nhỏ xinh sau đó mút lên.

Kỷ Tuần cả người run lên, ý thức được hai tay nam nhân đang ở trên người mình âu yếm, không khỏi phát ra từng tiếng rên rỉ tinh tế. Nhưng mà động tác của nam nhân thông thả cực kỳ, ngay cả ngón tay đang mở rộng phía sau hắn cũng thật cẩn thận, Kỷ Tuần mặc dù biết đây là đối phương đang biểu hiện ôn nhu, nhưng cũng không khỏi gấp gáp đứng lên.

Tính khí phía trước sớm một lần nữa cương lên, phía sau đã có thể hàm chứa hai ngón tay nam nhân, Kỷ Tuần không muốn đợi nữa, rõ ràng liền dùng cái đuôi đi khiêu khích cọ xát khí quan cứng rắn giữa hai chân người kia, quả nhiên, đối phương gần giọng rên rỉ ra tiếng.

“Tuần, đừng làm vậy.” Lục Nghị Kinh lúc này đã sớm dục hỏa dâng trào, nhưng còn cố kìm tiểu huyết phía sau nhỏ hẹp không dám tùy tiện tiến vào, mà đối phương lại thuần thực khiêu khích, rõ ràng muốn đánh sục tia lý trí cuối cùng của anh.

“”Anh..... Đến thôi.”

Kỷ Tuần không biết sống chết cười nói. Trong nháy mắt bị xỏ xuyên qua, Kỷ Tuần cả người run lên, vừa đau lại ngứa, miệng không khỏi khóc ra tiếng.

“Rất đau sao?” Lục Nghị Kinh một bên chậm rãi tiến vào chỗ sâu nhất, một bên ách thanh hỏi.

Kỷ Tuần lắc lắc đầu, khẽ nức nói: “Anh, nhanh lên..... Nhanh lên.....”

Lục Nghị Kinh hôn trụ đôi môi cánh hoa đang không ngừng phát ra tiếng rên rỉ mê người, tiếp tục ra ra vào vào địa phương nhỏ nhỏ kia. Thân hình nhỏ bé của Kỷ Tuần hàm chứa dục vọng của anh, Lục Nghị Kinh mơ hồ cảm giác được một loại khoái cảm khác hẳn so với bình thường..... Có lẽ bản thân anh thật biến thái, nhìn cảnh tượng bờ mông mềm mại của đối phương bị dục vọng của mình lần lượt xâm nhập, tính khí vốn đang được ăn no lại lớn thêm một vòng.

Thẳng đến khi đem ngọn lửa rừng rực bắn vào trong cơ thể đối phương, nghe thấy thanh âm Kỷ Tuần cũng khóc lên rên rỉ bắn ra theo, Lục Nghị Kinh mới bình tĩnh. Đang muốn ôm Kỷ Tuần vào phòng tắm tẩy rửa, anh lại đột nhiên nghe thấy có người gọi mình.

Lục Nghị Kinh mê mang mở mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của Kỷ Tuần trước mặt. Đương nhiên không phải đứa nhỏ có tai mèo đuôi mèo, mà là Kỷ Tuần trưởng thành anh vốn quen thuộc vừa rồi là một giấc mộng sao?

“Anh, anh mơ thấy mộng xuân à? ” Kỷ Tuần ha ha cười.

Lục Nghị Kinh lúc này mới chú ý tới, dục vọng của mình đang gắng gượng ngẩng đầu, để ở giữa hai chân trần trụi của Kỷ Tuần.

“Là một hồi...mộng xuân rất tuyệt.” Lục Nghị Kinh thản nhiên cười, hôn lên đôi môi cánh hoa của người yêu.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rang-buoc-huynh-da>